

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலாந்தருளிய

பெரிய திருமொழியில்

இரண்டாம் பத்து.

முதல் திருமொழி—வானவர்தங்கள்.

அவதாரிகை:—பகவத்விஷயத்தை அதுபவித்துக் கொண்டுபோகச் செய்தே ஆரந்தம் தலைமண்டைகொண்டு, ‘இப்படிப்பட்ட அதுபவம் எல்லார்க்கும் இல்லை யாயிருக்க, நமக்குமாத் திரம் கிடைக்கவேண்டிய காரணம்யாது:’ என்று ஆராய்ந்து “*யுந் விந் யுந்*” மன ஏவ மறுவ்யாணம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ:” என்றபடி—பெற்றுக்கும் இழவுக்கும் நெஞ்சுதான் முதலடியானது என்று துணிந்து, இப்படிப்பட்ட நெஞ்சானது தீய விஷயங்களிற் செல்லாமல் ஸ்வரூபப் பரபர்தமான பகவத்விஷயத்திற் சென்று சேர்ந்ததே! என்று உவந்து அந்த நெஞ்சைக் கொண்டாடுதல் நம் ஆழ்வார்கட்கு உள்ளதொன்று. நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில் “நெஞ்சமே! நல்லைநலை! உன்னைப் பெற்றாலென் செய்யோம், இனியென்ன குறைவினம்” என்றும், “ஊனில் வாழியிரே! நல்லைபோ உன்னைப்பெற்று, வானுளார் பெருமான் மதுகுதனென்னம்மான், தானும் யானுமெல்லாம் தன்னுள்ளே கலந்தொழிந்தோம், தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலுமமுதுமொத்தே” என்றும் அடிக்கடி நெஞ்சைக் கொண்டாடுவர்.

அப்படியே இவ்வாழ்வார் தாமும் இத்திருமொழியில் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் தமது திருவுள்ளத்தை விளித்து ‘திருவேங்கடமுடையானுக்கு அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே! அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே!’ என்று சொல்லி உகக்கிறார். “நாயேன் வந்தடைந்தேன் நல்கியாளென்னைக் கொண்டருளே” என்றும், “இனியானுன்னை யென்றும் விடேனே” என்றும் பகவத்விஷயத்திலே நான் ஈடுபடும்படியாக அவன் திறத்து அடிமைத்தொழில் பூண்டது நியன்றோ நெஞ்சமே! என்று ஒருகால் சொன்னாற்போலே ஒன்பதின்காற் சொல்லி நெஞ்சைப் புகழ்கின்றார்.

தம்மிற்காட்டில் நெஞ்சை வேறுபடுத்திச் சொல்லுதல் கவிமரபு. நெஞ்சைத் தூதுவிடுவதாகவுஞ் சொல்லுவார்களிறே. நல்ல விஷயங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு போதுபோக்குவதற்கு இவ்விருள் தருமானாலத்தில் வேறு யாரும் உடன்படாமல் உண்டியே உடையே உகந்தோடுகிறவர்களா யிருப்பதால் உசாத் துணையாவது நெஞ்சு தவிர வேறில்லாமையால் அந்த நெஞ்சை நோக்கித் தானே வார்த்தை சொல்லவேண்டும். “யானுமென்னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம்” என்று நம்மாழ்வாரும் அருளிச்செய்தார். ஆகையாலே நெஞ்சை விளித்து வார்த்தை சொல்லுவதென்பது பக்தர்களுக்கு ஒரு நற்போதுபோக்காக அமைந்ததாம். நெஞ்சு பிரிந்து போயிற்றதாகச் சொல்வதும் இப்படியே.

ஆக, இத்திருமொழியால் தமது நெஞ்சைப் புகழ்ந்துபேசும் முகத்தால் திருவேங்கட முடையானை அதுபவித்து இனியராகிறார். ... * ...

(ஆசிரியத்துறை.)

வானவர்தங்கள் சிந்தைபோல வென்னெஞ்சமே ! யினிதுவந்து*மாதவ
மானவர் தங்கள்சிந்தை யமாந்துறைகின்றவெந்தை *
கானவரிடு காரகில்புகை யோங்குவேங்கடம் மேவி * மாண்குற
ளானஅந்தணற் கின்றடிமைத்தொழில்பூண்டாயே. (க)

என் நெஞ்சமே என்னுடைய மனமே !,
மா தவம் { மிக்க தவஞ் செய்தவர்க
மானவர்தங்கள் { னான் மனிசருடைய
சிந்தை { நெஞ்சிலே
அமர்ந்து { பொருந்தி வாழ்கின்ற
உறைகின்ற }
எந்தை { ஸ்வாமியும்,
கானவர் இடு { வேடர்கள் ஸமர்ப்பிக்கும்
கார் அகில் { காரகில்புகை பரவி
புகை ஒங்கு { யிருக்கப்பெற்ற
வேங்கடம் { திருமலையிலே
மேவி { வாழ்பவனும்த

மாண் குறள் { வாமந ப்ரஹ்மசாரி
ஆன { வடிவெடுத்தவனுமான
அந்தணற்கு { எம்பெருமானுக்கு
வானவர் { நித்யஸூரிநளுடைய
தங்கள் சிந்தை { ஹ்ருதயம்போலே
போல { (நீயும்)
இனிது உவந்து { நன்றாகக் கணிந்து
இன்று { இப்போது
அடிமை { கைங்கர்ய வ்ருத்தியை
தொழில் { ஏற்றுக்கொண்டாய்
பூண்டாயே { காண்.

* * *—[வானவர்தங்கள்.] “என் நெஞ்சமே ! நீ வானவர்தங்கள் சிந்தை போல (திருவேங்கடமுடையானுக்கு) இன்று அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே !” என்று உகந்து பேசுகிறார் இவ்விருள் தருமாருலத்திலே பிறந்த என்னுடைய நெஞ்சாக நீ இருந்தும், இந்த மண்ணேருடைய நெஞ்ச எப்படி தர்விஷயங்க ளையே சிந்தை செய்கிறதோ அப்படி நீ விஷயந்தரங்களைச் சிந்தியாமல், ஒரு நாளும் ஸம்ஸார நரற்றமே கண்டறியாத நித்யஸூரிகளின் நெஞ்சபோலே திரு வேங்கடமுடையான் திறத்திலே அடிமைத்தொழிலை ஏற்றுக்கொண்டாயே, உன்னுடைய பாக்கியமே பாக்கியம் ! என்றவாறு.

அந்தத் திருவேங்கடமுடையான் எப்படிப்பட்டவனென்னில் ; மாதவ மானவர்தங்கள் சிந்தை இனிது உவந்து அமர்ந்து உறைகின்ற எந்தை=மிக்க அத்ருஷ்டசாரிகளான மனிசருண்டு-பொய்கையார், பூதத்தார், பேயார், புகழ் மழிசைஐயன், அருள்மாறன், சேரலர்கோன், துய்யப்பட்டநாதன், அன்பர்தாள் தூளி, நற்பாணன் போல்வார் ; அவர்களுடைய திருவுள்ளத்திலே பரமபோக்ய மாகப் பொருந்தியிருந்து நித்யவாஸம் பண்ணுமவன். அந்நய ப்ரயோஜநான பக்தர்களுடைய நெஞ்சைவிட்டுப் பிரியமாட்டாத பெருமான் என்கை. இன்ன மும் எப்படிப்பட்டவனென்னில் ; கானவரிடு காரகிற் புகையோங்கு வேங்கடம் மேவி=(திருமலையிலுள்ள) வேடர் குறவர் முதலானோர் தாங்கள் சமைபல் செய்து கொள்வதற்கு அகில்மரங்களை வெட்டியிட்டுத் தீயை உண்டாக்குவா் கள் ; அதன் புகையானது திருமலையெங்கும் பரவி கமகமவென்று பரிமளித்துக் கொண்டிருக்கும். அப்படிப்பட்ட ஸுகந்தமான திருமலையிலே எழுந்தருளி

யிருப்பவன். “காநவரிமொகரகில்” என்றவிடத்து, “அழிச்சய்யாடவனா ஸ்ந
 த்ருமநாடவரீ” (மலையாளப்பொருள்) “வந்தவனா” “வந்தவன்”
 அதிபரிசயாதவஜ்ஞா ஸந்ததகமநாதநாதரோ பவதி—மலயே பில்லபுரந்தர் சந்தந
 தருகாஷ்டமிந்தநம் குருதே.” என்ற பண்டிதராஜனுடைய ஸுபாஷிதம்
 ஸ்மரிக்கத்தகும். (இதன் பொருள்:—ஒருவனோடு அதிகபரிசயம் செய்தால்
 அவமானம் நேரிடும்; அடிக்கடி ஒருவன் வீட்டுக்குச் சென்றால் அலக்ஷியமுண்
 டாகும். பொதியமலையில் குறத்திகள் சந்தனக்கட்டைகளைச் சமையலுக்கு
 விறகாக உபயோகப்படுத்தக் காண்கிறோமே. அதிக பரிசயத்தினால்லவோ
 அலக்ஷியமுண்டாயிற்று என்பதாம்.) காணவர்கட்குக் காரகிருக்கட்டைகள் எளிய
 சரக்காக இருப்பதால் அவர்கள் அவற்றையிட்டுச் சமைப்பார்கள்; அவர்கள்
 ஸ்வார்த்தமாகச் செய்துகொண்ட அக்காரியமும் பரார்த்தமாகத் திருமலையைப்
 பரிமளிக்கச் செய்கின்றதென்றாயிற்று. * நூற்றத்துழாய்முடி நாராயணனுக்
 கும் நூறாற்ற மூட்டுகிறபடி.

மேலி = இது வினையெச்சமன்று; மேவியவன் என்னும் பொருள்தான
 பெயர்ச்சொல். இ—பெயர்விருதி. ‘நாடோடி’ ‘பிறைகுடி’ ‘குதிரையோட்டி’
 என்பன காண்க.

மாண்குறளான அந்தணற்கு = தன்னுடையதான பூமியைப் பெறுதற்குத்
 தான் யாசகனாக வந்துகின்ற பெருமானுடைய குறை தீர, நெஞ்சமே! நீ அவனு
 டைய வஸ்துவாக அமையப்பெற்றாயே. என்றவாறு. மாவலிபக்கல் வந்தபோது
 வாமநப்ராஹ்மணனாக வந்தமையாலே ‘அந்தணற்கு’ எனப்பட்டது; ஆன்றி,
 “அந்தணரென்போர் அறவோர், மற்றெவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மைபூண்டொழு
 கலான்” (திருக்குறள்-310.) என்றபடி அழகிய தண்மையையுடையவன் அந்த
 ணன் என்றதாய், மஹாதர்மிஷ்டன் என்னவுமாம்.

முதலடியில் “இனிதுவந்து” என்றவிடத்து “இனிது உவந்து” என்றும்
 ‘இனிது வந்து’ என்றும் பிரிக்கலாம். எம்பெருமான் வானவர்தங்களுடைய சிந்
 தையிலே எப்படி அமர்ந்துறைகின்றானோ அப்படியே மாதவமானவர் தங்களு
 டைய சிந்தையிலும் அமர்ந்துறைகின்றான் என்று முன்னடிகட்குப் பொருள்
 சொல்லாமாயினும் ‘என்னெஞ்சமே! நீ வானவர்தங்கள் சிந்தை போல (திரு
 வேங்கடமுடையானுக்கு) அடிமைத் தொழில் பூண்டாய்’ என்று அந்வயித்துப்
 பொருள் கொள்ளுதல் சிறக்கும். ‘இனிது உவந்து’ என்பதை இரண்டாமடி
 யிலோ ஈற்றடியிலோ அந்வயித்துக் கொள்ளலாம். (அதாவது) மாதவமானவர்
 தங்கள் சிந்தையிலே இனிது வந்து அமர்ந்துறைகின்ற வெந்தை—என்றும்,
 ‘இனிதுவந்து அடிமைத் தொழில் பூண்டாயே’ என்றும் அந்வயிக்கலாம்.
 மாநவர்—மதுஷ்யர்; வடசொல். “மாண்குறளாய” என்ற பாடம் எதுகைக்குச்
 சேராது; ப்ராசீநபாடமுமன்று. (க)

உறவுசுற்றமென் றேன்றிலா வொருவனுக்கந்தவர்தம்மை * மண்மிசைப் பிறவியே கெடுப்பான துகண்டென்னெஞ்சமென்பாய்! *

குறவர் மாதர்களோடு வண்டுகுறிஞ்சி மருளீசைபாடும் வேங்கடத்து * அறவனாகற்கின்றடிமைத்தொழில்பூண்டாயே.

(உ)

என் நெஞ்சம் } என்பாய் }	மண் மிசை பிறவியே கெடுப்பான் அது கண்டு }	இப்பூமியில் பிறவியைப் போக்குவானென்கிற தன்மையைக் கண்டு,
உறவு சுற்றம் } என்று ஒன்று இலா ஒருவன் }	பந்துக்கள் தாயாதிகள் என்று சொல்லக்கூடிய எவ்வகை ஆபாஸஸம்பந்தமுமில் லாத அத்தீயிணை பெருமான்	குறவார் மாதர்களோடு } குறத்தின்களோடுகூட வண்டு வண்டுகள்
உகந்தவர் தம்மை }	தூணுகந்த அந்தரங்கபக்தர் கருக்கு	குறிஞ்சி மருள் இசை பாடும் வேங் கடத்து }
		குறிஞ்சி, மருள் முதலிய இசைகளைப் பாடுமிட மான திருமலையிலுள்ள
		அறவன் நாயகற்கு }
		பரமதர்மிஷ்டனை அப் பெருமானுக்கு
		இன்று அடிமைத்தொழில் புண்டாயே—

இன்று அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே—.

* * *—[உறவுசுற்றம்.] நெஞ்சமே! திருமலையப்பனுடைய திருக்குணங் களின் வாசியறிந்து நீ அவன் திறத்திலே அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே!. நாம் பந்துக்களென்றும் தாயாதிகளென்றும் சில ஆபாஸபந்துக்களைக்கற்பித்துக் கொண்டு அவர்களுக்கு நன்மைசெய்வதும், சிலரை சத்தாருக்களென்றுகொண்டு அவர்கட்குத் தீமைசெய்வதுமாக இருக்கிறோமே; இப்படியல்ல எம்பெருமானு டைய ஸ்வபாவம். அவன் எப்படிப்பட்டவனென்றால், உறவுசுற்றமென் றேன்றிலாவொருவன்; “ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்” என்றும், “தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்” என்றும் எல்லார் திறத்திலும் வாசியற்ற அன்புடையவனாகச் சொல்லப்படுபவன். இன்னமும் எப்படிப்பட்டவனென் னில்; உகந்தவர்தம்மை மண்மிசைப் பிறவியே கெடுப்பான் = தன்னை யார் உக் கின்றார்களோ அவர்களை ஸம்ஸாரத்தில் நின்றுக் களைந்தெடுத்து நிதிய ஸூரிகளு டைய திரளிலே நிறுத்துமவன். “அது கண்டு அடிமைத்தொழில்பூண்டாயே” என்று அவ்வயம்; இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய ஸ்வபாவத்தைக் கண்ட றிந்து ‘அவனுக்கு அடிமை செய்கையே புருஷார்த்தம்’ என்று கொண்டாயே என்கை.

‘உகந்தவர்தம்மை’ என்பதற்கு, ‘தன்னிடத்தில் எவர் ப்ரீதி பண்ணுகிறார்களோ அவர்களை’ என்றும், ‘எம்பெருமான் தான் எவர்களிடத்தில் ப்ரீதி வைக்கிறானோ அவர்களை’ என்றும் உரைக்கலாம். இப்படி எம்பெருமான் தானாகவே சிலரை உகக்கிறானென்று கொண்டால், அவனுக்குப் பகஷ்பாதித்வம் வந்தி

அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே—,

* * *—[இண்டையாயினகொண்டு.] “1. எண்டுகையுமுள்ள பூக் கொண்டு ஏத்தியுகந்துகந்து, தொண்டரோங்கன் பாடியாட” என்றபடி பல வகைப்பட்ட புஷ்பங்களைக் கையிலேந்திக்கொண்டு துதிக்கவருகின்ற தொண்டர் களையும் அவர்களோடு ஸம்பந்தம்பெற்ற மற்றுமுள்ளாரையும் எம்பெருமான் விஷயிகரித்துப் பரமபத்திலே கொண்டு சேர்க்கிறான் என்கிற இச்சிறந்த குணத்தைக்கண்டு நெஞ்சே! அத்திருவேங்கடமுடையானுக்குத் தொண்டு பூண்டாயே! என்று உகக்கிறார்.

“இண்டை கொண்டு” என்றமால் “இண்டையாயின கொண்டு” என்ற தன் கருத்துயாதெனில்; எம்பெருமானுக்கு ஸம்பாதிக்கவேணுமென்கிற சுத்த பாவத்துடனே கொள்ளுகிறபுஷ்பம் எதுவாயிருந்தாலும் குற்றமில்லை; “செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி” என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிற புஷ்பங்களாகவேயிருக்கவேணுமென்கிற வியதியில்லை; ஏதேனுமொரு பூவாயிருக்கலாம். என்பது தோன்றும். “பூமாலையென்று பேர்பெற்றவற்றைக்கொண்டு” என்று வியாக்கியானித்தருளிணர் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும். இதனால், இன்ன பூ என்று நிர்ப்பந்தமில்லாமையால் பூ வென்று பேர்பெற்றிருக்கும்தனையே வேண்டுமென்றதாயிற்று. திருவாய்மொழியில் [1-6-1.] “பரிவதிலீசனைப்பாடி விரிவது மேவலுறுவீர், பிரிவகையின்றி நன்னீர்தூய் புரிவதுவும் புகை பூவே” என்ற பாசுரத்தை மூடிப்பட்டர் உபந்யஸிக்கும்போது “புரிவதுவும் புகை பூவே” என்ற சப்தஸ்வரஸ்யத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி “இவ்விடத்தில் அகில்புகை யென்றாவது, கருமுகைப் பூ என்றாவது சிறப்பித்துச் சொல்லாமையாலே ஏதே னும் ஒரு புகையும் ஏதேனுமொரு பூவும் எம்பெருமானுக்கு அமையும்; செது கையிட்டிப்புகைக்கலாம், கண்ட காலிப்பூவும் சூட்டலாம்” என்று உபந்யஸித் தாராம்; அதை நஞ்சியர்கேட்டு “ந கண்டகாரிகாபுஷ்பம் தேவாய விரிவேத யேத்” [கண்டகாலிப்பூவை எம்பெருமானுக்குச் சாத்தலாகாது] என்று சாஸ்த்ரம் மறுத்திருக்க இப்படி அருளிச் செய்யலாமோ? என்று கேட்டார்; அதற்கு பட்டர் அருளிச்செய்த ரஸோக்தி:—“சாஸ்த்ரம் மறுத்தது மெய்தான்; கண்ட காலிப்பூ எம்பெருமானுக்கு ஆகாதென்று மறுக்கவில்லை; அடியார்கள் அப்பூவைப்பறித்தால் கையில் முள்பாயுமே! என்று பக்தர்கள் பக்கல் தயையி னால் சாஸ்த்ரம் நிஷேதித்ததேயன்றி எம்பெருமானுக்கு ஆகாத பூ எதுவுமில்லை” என்றும். திருவாய்மொழிக்குப் பதினெண்ணாயிரமுரைத்த பரகாலஸ்வாமி இந்த ஸம்வாதத்தைக் கண்டு ரஸியாமல் திரஸ்கரித்துரைத்தது கிடக்க. “ஸஞ்ஞ ஞ் ஸ்ரீயுந்நாநம் ஸஞ்ஞம் ஸ்வச் ஸ்ரீயு:—அத்யந்தபக்தியுத்தாநாம் ந சாஸ்த் ரம் நைவச க்ரம:” [பக்தி எல்லை கடந்தால் நூல்வரம்பில்லை] என்றதையும் அரு ளிச்செயல் தொடையழகையும் நோக்கி ரஸப்பொருளுரைப்பதில் குதர்க்கவாதம் செய்கை விவேகிகட்குப் பணியன்று.

உறவோடும் வானிடைக் கொண்டோயிடவுமதுகண்டு = தொண்டர்களாய் ஏத்துகிறவர்களுக்கு மாத்திரமேயன்று மோகனம்; அவர்களோடு ஸம்பந்த ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களுக்கு முண்டென்கிறார். இவ்விஷயத்தில் ஸ்வல்பமான மதபேதமுண்டு;—(எங்ஙனையென்னில்;) ஒருவர் உபாயாதுஷ்டாநம் பண்ணினால் அவர்க்கும் அவரோடு ஸம்பந்தம் பெற்றவர்க்குமே புருஷார்த்த வித்தி உண்டென்றாலும், அவருடைய ஜீவிதகாலத்திலேயே இருந்து ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களுக்குப் புருஷார்த்த வித்தி உண்டேயன்றி, காலாந்தரத்திலே உள்ள அர்வாசீநர்க்கும் அஃது உண்டென்ன வெண்ணாது என்பர் ஒரு சாரார்; அனைவர்க்குமுண்டென்பர் வித்தார்த்திகள். ஸ்ரீமந்திரமார்த மஹாதேசிகனுடைய திருவுள்ளம் ந்யாஸதிலகமென்னும் ஸ்தோத்தரத்திலே “*ಅಂಫಿನ್ಸನ್ಸುನಾವಣ್* ಯೌಶಿ ರಂಫಿನ್ ಯದ್ವಿನ್ ಮಗುನೌ ಕಾಕುನೌರಹಿನ್” *ನಿಯತೆ ನಾವಿಕೆ* *ಭುಕ್ತ* *ಭೃಗುನವಿಶ್ವಪಸ್ಪೃಷ್ಕಸ್ಯೃಫಕಾದಿ* *ತ್ಯಕ್ತ* *ಪ್ರಭವತಿ* *ಕೌ* *ದೇಶಿಕ* *ದಯಾ*” = அந்தோந்தகரஹணவசகோயாதி ரங்கேச! யத்வத் பங்குர் நௌகா குஹாரிஹிதோ நியதே நாவிகேந-புங்க்தே போகார் அவிதிதந்ருபஸ் ஸேவக ஸ்யார்ப்பகாதி: த்வத்ஸம்ப்ராப்தௌ ப்ரபவதி ததா தேசிகேந்த்ரோ தயாநா.” என்ற ச்லோகத்தில் இந்தவித்தார்த்தத்தை வெளியிட்டருளினார். இதில் மூன்று த்ருஷ்டார்த்தங்கள் காட்டினர். குருடன் கண்டெறிந்தவனுடைய கையைப்பிடித்துக்கொண்டு போகிறாப் போலவும், நாண்டியானவன் மாக்கலத்திலே உட்காரவைக்கப்பட்டு ஓடக்காரனால் கொண்டுபோகப்படுவது போலவும்—என்றவை இரண்டு த்ருஷ்டார்த்தங்களும் ஸமகாலத்தவர்களுக்குப் புருஷார்த்த வித்தியுண்டென்பதைக்காட்டும்; “அரசனிடத்திலே சேவகஞ்செய்துவிசேஷமாகப் பொருளீட்டிவைத்தவனுடைய புத்ரபௌத்தர் முதலான மேலுள்ள குடும்பஸ்தர் எல்லாரும் அவ்வரசனுடைய பெயரையுமறியாதே போகங்களை அதுபவிக்கிறாப்போலே” என்றவை மூன்றுவது த்ருஷ்டார்த்தத்தினால் பிற்காலத்தவர்க்கும் புருஷார்த்த வித்தியுண்டென்பது நன்கு விளக்கப்பட்டதிறே.

[வண்ணவாழ் இத்யாதி.] வண்டிகள் வாழும்படியாகச் சோலைவாய்ப்பு அமைந்துள்ள திருவேங்கடமலையை ஆள்வதுபோலவே பரமபதத்தையும் ஆண்டு கொண்டு உபயவிபூதி நிர்வாஹகனென்று பேர்பெற்றிருக்குமெம்பெருமானுக்கு அடிமைத் தொழில் பூண்டாயே! என்று உகந்தாராயிற்று.

எம்பெருமான் தன்னுடைய பக்தர்களை ஸம்பந்த ஸம்பந்தி பர்யந்தமாக அநுகரஹிப்பவனென்றுணர்ந்து அவனுக்கு அடிமைப்பதில் நன்று என்றவாறு. (ங.)

பாலியாது செய்தாயென்நெஞ்சமே! பண்டுதோண்டு செய்தாரை * மண்மிசை மேவியாட்கொண்டோய் விசும்பேற வைக்குமெந்தை *

கோவிநாயகன் கொண்டலுந்துயர் வேங்கடமலையாண்டு * வானவர்

ஆவியாயிருப்பாற்கடிமைத்தொழில் பூண்டாயே.

(ச)

என் நெஞ்சமே என் மனமே !

பாவியாது { அலைபாயாமல் திண்ணிதான
செய்தாய் { அத்யவஸரயம் கொண்டாய் ;

பண்டு முன்பு

மண்மிசை { இந்நிலத்திலே
மேவி { வந்தவதரித்து,

தொண்டு { அடிமை செய்தவர்களை
செய்தாரை {

ஆள்கொண்டு { ஆட்படுத்திக்கொண்டு
போய் { போய்

விசம்பு ஏற } பரமபதத்திலே
வைக்கும் } ஸ்தாபித்தருளும்
எந்தை } ஸ்வாமியும்,

கோவி நாயகன் கோபிகளுக்கு நாதனும்,

கொண்டல் { மேகங்களைத் தள்ளும்படி
உந்து உயர் { யான உயர்த்தியையுடைய
(சுகரங்கள் பொருந்திய)

வேங்கடம் மலை திருமலையை

ஆண்டு அரசாட்சி செய்துகொண்டு

வானவர் { ஞானிகளைத் தனக்கு உயிர்
ஆவியாய் { நிலையாகவுடையவனு
இருப்பாற்கு { மாண அப்பனுக்கு
அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே—.

* * *—[பாவியாதுசெய்தாய்.] எம்பெருமான் இந்த மண்ணுலகத்திலே வந்து அவதரித்து, பக்தர்களிடத்தில் பல பல கைங்கரியங்களைக் கொண்டருளி அவ்வளவிலும் த்ருப்திபெறாமல் இன்னமும் இவர்களிடத்தில் நித்ய கைங்கரியங்கொள்ளவேணுமென்று அவர்களைத் திருநாட்டிலே கொண்டிவைக்குமவனாய் கோபாலக்ருஷ்ணனான திருவேங்கடமுடையானுக்குத் தொண்டு பூண்டாயே நெஞ்சே ! என்று உகக்கிறார்.

[பாவியாது செய்தாய்.] பாவித்தலாவது ஆராய்தல் ; ஆராயாதே செய்தாய் என்றதன் கருத்தாவது—அத்தைச் செய்வோமோ இத்தைச் செய்வோமோ என்று அலைபாயாமல் திண்ணிதான அத்யவஸரயம் கொண்டு தொண்டு செய்தாயே ! என்கை. ‘விஷயாந்தரங்களை அறுபவித்து ஸம்ஸாரியாய்க் கிடக்கலாமா, எம்பெருமானுக்குத் தொண்டு பூண்டு ஸ்வரூபம் நிறம் பெறலாமா ? என்று தமொருமல் சடக்கெனக் கைங்கரியத்தில் அந்வயிக்கப் பெற்றாயே ! என்கை.

‘பாவி-யாது’ என்று பிரித்து, பாவிநெஞ்சே ! என்ன செய்தாய் ! என்று சிலர் உரைப்பது ஸ்வதந்த்ரப்படியாம். சுவைபற்றதுமாம்.

கோவிநாயகன் = ஸீலீ [கோபி] என்ற வடசொல் கோவியெனத் திரியும் ; ஆய்ச்சிகட்கு அன்பன் என்றபடி.

கொண்டலுந்துயர் வேங்கடமலை = உந்துதலாவது தள்ளுதல் ; மேகங்களைத் தள்ளும்படி ஒங்கி வளர்ந்த திருமலையென்கை. “கொண்டலும் துயில்” என்று ஸ்வதந்த்ரபாடம் கற்பித்து “மேகங்களும் துயில்கொள்ளுமிடமான” என்று உரைத்தார் பரகாலஜீயர். “மேகங்களைச் சென்று தள்ளும்படி அவ்வளவும் வளர்ந்த சுகரங்களையுடைய திருமலையை” என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிச்செயல்.

வானவராவியாயிருப்பாற்கு = வானவர்களுக்கு ஆவியாயிருப்பவன் என்று மேலெழுப்பொருள்படுமாயினும் அங்ஙனன்று பொருள் ; வானவரென்று ஞானிகளைச் சொன்னபடியாய், ஞானிகளை ஆத்மாவாகவுடையவன் என்கிறது.

“ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம்” என்று கீதையிலே கண்ணபிரான் தானே சோதிவாய் திறந்து சொன்னது காண்க. ஆகவே இங்கு வானவராலி என்கிற விது அன்மொழித்தொகை. (ச.)

பொங்குபோதியும் பிண்டியும்முடைப் புத்தர்நோன்பியர் பள்ளியுள்ளுறை *
தங்கள் தேவரும் தாங்களுமேயாக என்நெஞ்சமென்பாய் ! *
எங்கும்வானவர் தானவர்கிறைந்தேத்தும் வேங்கடம்மேலி நின்றருள் *
அங்கனையகற்கின்றடிமைத்தொழில் பூண்டாயே. (ரு)

என் நெஞ்சம் } ஓ மனமே !,
என்பாய் }

பொங்கு { டொம்புங்கிளை யுமாகப்
போதியும் { பிணைத்து வளர்ந்திருக்கிற
பிண்டியும் { அரசமரத்தையும்
உடை { அசோகமரத்தையும்
(தங்களுக்குத் தஞ்சமாக)
உடையவர்களான
புத்தர் { பொளத்தரும்
நோன்பியர் { அமணரும்
பள்ளியுள் { தமது தேவாலயங்களிலே
உறை தங்கள் { யுள்ள தங்களுடைய
தேவரும் { சாமிகளும் தாங்களுமே
தாங்களுமே { யாய் உலகமெங்கும்
ஆக { நிறைந்து கிடக்கச்
செய்தேயும் (அந்த
மதங்களில் நீ புகாமல்),

எங்கும் } தேவப் பரக்குதிகளும்
வானவர் { அஸுரப் பரக்குதிகளும்
தானவர் { எங்கும் சூழ்ந்துகொண்டு
நிறைந்து { போற்றுமிடமான
ஏத்தும் }

வேங்கடம் { திருமலையிலே
மேலி நின்று { எழுந்தருளியிருந்து
அருள் { அருள்செய்கின்ற
அம் கண் { அழகிய திருக்கண்களை
நாயகற்கு { புடைய பெருமானுக்கு
இன்று அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே—.

*** [பொங்குபோதியும்.] உலகத்திலே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயம் ஓங்கினவிடம் மிகச் சுருங்கியும், ஜைநர் பெளத்தர் முதலிய புறமதத்தவர்களின் சமயம் வியாபித்தவிடம் மிகப் பரம்பியும் இரானின்றது. இப்படிப்பட்ட வுலகத்திலே விதிவசத்தாலே நாம் புறமதங்களிலே புகுந்தோ பிறந்தோ பாழாய்ப் போகாமல் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்திலே ஜனித்து எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டு வாழ்ப்பெற்றோமே என்கிற தமது மகிழ்ச்சியை ஆழ்வார் இது முதல் மூன்று பாசுரங்களில் வெளியிடுகிறார்.

பெளத்தர்களின் தேவதை அரச மரத்தடியை இருப்பிடமாகவுடையதென்றும், ஜைநர்களின் தேவதை அசோகமரத்தடியை இருப்பிடமாகவுடையதென்றும் பரவலித்தி உண்டாதலால் பொங்குபோதியும் பிண்டியுமுடைப் புத்தர் நோன்பியர் என்றார். பொங்கு போதியுடையவர் புத்தர்; பிண்டியுடையவர் நோன்பியர் என்று முறை முறையே உணர்க. போதி என்று அரசமரத்திற்குப் பெயர்; அது கிளையும் கப்புமாக மிக வளர்ந்த மரமாதலால் பொங்குபோதி எனப்பட்டது. பிண்டி என்று அசோகமரத்திற்குப் பெயர். புத்தர்—புத்ததேவதையைப்பற்றினவர்கள். ஜைநர்கள் அதிகமாக விரதங்கள் கொண்டாடுகிறவர்களாதலால் நோன்

பியர் எனப்பட்டனர். ஆக, பொங்கு போதியைப் பிரதானமாகக் கொண்ட புத் தர்களும், பிண்டிமரத்தைப் பிரதானமாகக் கொண்ட ஜைநர்களும் ஆகிய இப் புறமத்தத் தவர்களும் இவர்களால் தொழப்படும் தெய்வங்களும் நிறைந்துகிடக்கு மிம்மண்ணுலகிலே, நெஞ்சமே! நீ அந்தத் தீயவழியில்புகாதே திருவேங்கட முடையானுக்கு அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே!, நீயன்றோ பாக்கியசாலி என்று உகந்தாராயிற்று.

[“வானவர்தானவநிறைந்தேத்தும்.”] தானவரென்று அஸுரர்களைச் சொல்லுகையன்றியே இந்நிலத்திலுள்ளாரைச் சொல்லுவதாக உரைப்பது முண்டு; ஸ்தாநம் என்ற வடசொல் தானமெனத்திரியும்; ஸ்தானத்திலுள்ள வர்—தானவர்; ஆகவே, அவ்வுலகத்தவர்களும் இவ்வுலகத்தவர்களும் நிறைந்து எத்துமிடமான வேங்கடம் என்றதாயிற்று. அங்கண்—புண்டரீகாக்ஷனென்ற படி. (ரு)

துவரியாடையர்மட்டையர் சமண்தோண்டர்கள் மண்டியுண்டு பின்னரும்* தமரும் தாங்களுமேதடிக்க என்னெஞ்சமென்பாய்! * கவரிமாக்கணம்சேரும் வேங்கடம்கோயில்கொண்ட கண்ணுர்விசம்பிடை* அமரநாயகற்கீன் றடிமைத்தொழில் பூண்டாயே. (சு)

என் நெஞ்சம் என்பாய்	{ ஓ மனமே!,	தாங்களும் தமரும்	{ அவர்களும் அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களும் உடல் தடிக்க தடித்துக்கிடக்க,
துவரி ஆடையர்	{ காஷாய வஸ்த்ரமுடிக் தவர்களாய்		(நீயும் அவர்களைப்போலே உண்டு தடிக்க நினையாமல்)
மட்டையர்	{ மொட்டைத்தலையரா யிருக்கிற	கவரி மா கணம் சேரும்	{ சவரிமான்கள் கூட்டம் கூட்டமாகச்
சமண் தோண்டர்கள்	{ சமணமதக்காரர்கள்	வேங்கடம் கோயில் கொண்ட	{ சேர்ந்திருக்கப்பெற்ற திருமலையைக் கோயி லாகக் கொண்டவனும்
மண்டி	{ ஒருவர்க்கொருவர் மேல்விழுந்து	கண் ஆர் விசம்பிடை	{ விசாலமான பரமபத்திலே யுள்ள நித்யஸூரிகளுக்
உண்டு	{ (மனம்போனபடி) உணவுகளை உட்கொண்டு	அமரர் நாயகற்கு	{ குத் தலைவனுமான பெருமானுக்கு
பின்னரும்	மேலும்	இன்று அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே—.	

* * *—[துவரியாடையர்.] அரையிலே காஷாயத்தை உடுத்திக்கொண்டு மொட்டைத் தலையராகக் கிடக்கிற அமணர்கள் கண்டபடி மேல்விழுந்து சோறு களைத்தின்று அவ்வளவோடு த்ருப்திபெறாமல், தங்களைப்போன்ற மற்றுமுள்ள அமணர்களுடனே பின்னையும் பெருங்கூட்டமாக இருந்து தின்றுதின்று தடித் திருக்கக்காண்கின்றோம்; நெஞ்சமே நீயும் அவர்களைப்போலே உண்டியே உகந்து உண்மல்கி மோடுபருக்காதே திருவேங்கடமுடையானுக்குத் தொண்டுபூண்டு வாழப்பெற்றாயே! என்று உகந்தாராயிற்று.

துவரி—காஷாயம். மட்டையர்—தலை மயிர்களைப் பிடுங்கி யெறிவதையே. தொழிலாகக் கொண்டவர்களாதலால் மொட்டைத் தலையராயிருப்பர் சமணர். தலையிலே மயிர் வளர்ந்தால் பூச்சிகளும் புழுக்களும் சேரநோந்து ஜீவஹிம்ஸை ஏற்படுமென்று அவர்கள் செஷ்ளரமும் செய்துகொள்ளாமல் பிறரைக்கொண்டு தலை மயிரைப் பிடுங்கி யெறியச் சொல்லுவர்களாம்; பிடுங்கும்போது நொந்தாலும் நோகிறதென்று வாய்விட்டுச் சொல்லாதே “பரமஸுகம்! பரமஸுகம்!!” என்றே சொல்லிக்கொண்டிருக்கவேணுமாம். இப்படிப்பட்ட ஆசரணையுடையவர்கள் இக்காலத்தில் உளரோ இலரோ அறியோம். “ ॐ ஸ்ரீரக்ஷிணீஸ்வராய நம:—ஸ்திர சிரஸிஜோல்வஞ்சநேநைவ தண்ட:” என்றார் வேதாந்த தேசிகனும் ஸங்கப் பஸூரீயோதய நாதசுத்தில் இரண்டாம் அங்கத்திலே.

வேங்கடங் கோயில்கொண்ட என்பது அமரநாயகனுக்கு விசேஷணம். (சு)

தருக்கிலால் சமண்செய்து சோறுதண்தயிரினால் திரளை * மிடற்றிடை
நெருக்குவாரலக்க ணதுகண்டென்னெஞ்சமென்பாய்! * [வானிடை
மருட்கள் வண்கேள்பாடும் வேங்கடம் கோயில்கொண்டதனோடும் *
அருக்கன் மேலிநிற்பாற்கடிமைத்தொழில் பூண்டாயே. (ஏ)

தருக்கிலால் வெறும் தர்க்கங்களாலே
சமண் செய்து { தங்களுடைய சமண
மதத்தைப்பற்றி வாது
செய்துகொண்டு
தண் தயிரினால் } நல்ல தயிரோடு கூடிய
சோறு திரளை சோற்றுக் கவளத்தை
மிடறு இடை கழுத்துக்குள்ளே யிட்டு
நெருக்குவார் { அடைப்பவர்களான அந்தச்
சமணருடைய
அலக்கண் { அப்படிப்பட்ட
அது { திண்டாட்டத்தை
கண்டு பார்த்து

என் நெஞ்சம் { ஓ மனமே! (ஈ அவர்களு
என்பாய் { டைய திரளில் சேராமல்)
வண்டுகள் வண்டுகளானவை
மருட்கள் மருள் முதலிய இசைகளை
பாடும் பாடுமிடமான
வேங்கடம் திருமலையை
கோயில் கொண்டு { திருக்கோயிலாகக் கொண்டு
அதனோடும் அவ்வளவுமாத் திரமன்றிக்கே
வானிடை ஆகாசத்திலே (திரிகிற)
அருக்கன் ஸூர்யமண்டலத்திலும்
மேலி { பொருந்தியிருக்கும்
நிற்பாற்கு { பெருமானுக்கு
அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே—

* * *—[தருக்கிலால் சமண்செய்து.] தருக்காவது தர்க்கம்; யுக்திவாதம். கேவலம் யுக்திவாதங்களாலே மதஸ்தாபனம் செய்வதுகூடாது; சாஸ்த்ரங்களுக்கு இணங்கிய யுக்திவாதங்களை உசிதமானவை; அங்ஙனன்றிக்கே பிரமாணங்களுக்கு விருத்தமான சுஷ்கதர்க்கங்களாலே தங்கள் மதத்தை உரைப்பாராம் சமணர்கள்; அதை அருளிச் செய்கிறார் தருக்கிலால் சமண் செய்து என்று.

[சோறு இத்யாதி.] சமணமதத்தில் ப்ரஸித்தமாக ஒரு விரதமுண்டு; அதாவது ‡ பெருஞ்சோறுண்ணுதல். தயிரும் சோறுமாகத் திரட்டி, கண்

‡ இது, வெஞ்சோறுண்ணுதல் எனவும் வேகுசோறுண்ணுதல் எனவும் வ்யவஹரிக்கப்படும்.

பிதுங்கும்படி மிடற்றிலேயிட்டு நெருக்குவார்களாம் நோன்புக்குறுப்பாக; அப் போது படம் கஷ்டம் பொறுக்கமுடியாததாம். இப்படி அவர்கள் படம் கஷ்டத்தைக்கண்டு அந்த மதத்தை வெறுத்துத் திருவேங்கடமுடையானுக்குத் தொண்டுபூண்டு மகிழப்பெற்றாயே நெஞ்சமே! என்று உகக்கிறார். “தெருவில் திரி சிறு நோன்பியர் செஞ்சோற்றொடு கஞ்சிமருவிப், பிரிந்தவர் வாய்மொழி மதியாது வந்தடைவீர்” என்று மேல் ஏழாம்பத்திலே அருளிச்செய்யும் பாசாரமும் இங்குக் குறிக்கொள்ளத்தகும்.

(அலக்கண்—துன்பம்.)

வானிடை அருக்கன்மேலிநிற்பாற்கு = வைதிகர்கள் வணங்கும்படியாக ஸூர்யமண்டலத்திலே எழுந்த ருளியிருப்பவனென்கை. “*क्षेत्रज्ञं सुखं नृणां*” ஸுக்ஷேபம் = த்யேயஸ் ஸதா ஸவித்ருமண்டலமத்யவர்த்தீ நாராயண:” என்று முப்போதும் அதுஸந்திக்கிறோமிதே. ... (எ)

சேயனணியன் சிறியன் பேரியனென்பதும் சிலர்பேசக்கேட்டிருந் தே * என்னெஞ்சமென்பாய்! எனக்கொன்றுசொல்லாதே * வேய்களரின்று வெண்முத்தமேசோரி வேங்கடமலை கோயில்மேவிய * ஆயர்நாயகந்சின்றடிமைத்தோழில் பூண்டாயே. (அ)

(பரமபதநாதினத் தொழுங்கள் என்றால்)

சேயன் என்பது { (அவன்) வெகு தூரத்திலுள்
எவன் (அவனை) எப்படி
தொழுமுடியும்) என்று
சொல்லுவதும்,

(அர்ச்சாஸூரியான எம்பெருமானைத் தொழுங்கள் என்றால்)

அணியன் என்பது { (இவன்) இதோ இருக்கி
ருனே (இவனையா)
தொழுவது) என்று
சொல்லுவதும்,

(ஹீ கிருஷ்ணனைத் தொழுங்கள் என்றால்)

சிறியன் என்பது { (இவன்) இழிகுலத்திலே
பிறந்தவனுயிற்றே
(இவனையோதொழுவது)
என்று சொல்லுவதும்,

(வ்யூஹவாஸுதேவனையும் அந்தர்யாமியான பெருமானையும் தொழுங்கள் என்றால்)

பேரியன் என்பதும் { கைக்கு எட்டாதவனை
எப்படி தொழுவது?
என்று சொல்லுவதுமாய்
(ஆக இப்படியெல்லாம்)

சிலர் பேச { சில தூர்பாக்கியசாலிகள்
பேசாநிந்த,

என் நெஞ்சம் { ஒமனமே!
என்பாய்!

கேட்டிருந்தே { (அந்த குத்வரிதவாதங்களை
நீ) கேட்டுவைத்தும்

(அந்த தூர்வாதிகளின் திரளில் புகாமல்)

எனக்கு { என்னிடத்திலும்
ஒன்று { ஒரு வார்த்தை
சொல்லாதே { சொல்லாமல்,

வேய்கள் மூங்கில்களானவை

நின்று { ஒருபடிப்பட
நின்றனகொண்டு

வெண் முத்தமே { வெளுத்த முத்துக்களைச்
சொரி { சொரியுமிடமான

வேங்கடம் { திருமலையை
மலை

கோயில் மேவிய { கோயிலாக விரும்பிய

ஆயர் நாயகற்கு { ஹீ கோபால
கிருஷ்ணனுக்கு

இன்று அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே—.

* * *—[சேயனணியன்.] “சேயன், அணியன், சிறியன், பெரியன்” என் கிற வார்த்தைகள் பகவதவிஷயத்தில் இழியமாட்டாத ஸம்ஸாரிகள் சொல்லும் வார்த்தைகளாம்; பரவாஸுதேவன் எட்டாநிலத்திலே உள்ளவனாகையாலே வெகு தூரஸ்தனை அவனை ஆச்சரியக்கப்போகாது என்பர் சிலர்; அர்ச்சாவ தாரங்கள் ஸமீபத்திலுள்ளவையாகையாலே அலக்ஷியம் தோற்றப் பேசுவர் சிலர்; ராமகிருஷ்ணாதி விபவாவதாரங்களில் ஸௌலப்ய குணத்தில் ஈடுபடாதே சிறுமைகளைச் சொல்லி ஏசுவர் சிலர்; விபூஹவாஸுதேவனையும் அந்தர்யாமி யான பெருமானையும் உபாலித்கச் சொன்னால் நெஞ்சுக்குமெட்டாத அப் பெரிய வருவை எப்படி உபாலிப்பதென்று சொல்லி யொழிவர் சிலர்; ஆக விப்படி அவரவர்கள் மனம்போனபடி பேசி பகவதவிஷயத்தில் அவகாஹிக்க மாட்டாதே ஸம்ஸாரிகளாய் உண்டுடுத்துத் திரியாநிற்கக் காண்கிறோம். எம் பெருமானுடைய சேய்மையைச் சிலர் குற்றமாகக் கூறுவர்; அவனுடைய அண் மையைச் சிலர் குற்றமாகக் கூறுவர்; அவனுடைய பெருமையைச் சிலர் குற்ற மாகக் கூறுவர்; ஆகவே அவனுடைய குணங்களெல்லாம் இகழ்ச்சிக்கு உறுப் பாகிக் கிடக்கும்போது, அப்படி இகழ்வாருடைய திரளில் புகாதே நெஞ்சே! நீ என்னேமும் ஒரு வார்த்தை சொல்லாதே திடீரென்று திருவேங்கடமுடையான் விஷயத்திலே அடிமைத் தொழில்பூண்டு நின்றாயே! என்று உகந்து பேசுகிராய்த்து.

மதயானைகளின் கும்பஸ்தலத்தினும் மூங்கில்களினும் முத்துக்கள் உண்டா வனவாகக் கவிகள் சொல்லுவார்களாதலால் “வேய்கள் நின்று வெண்முத்தமே சோரி வேங்கடம்” எனப்பட்டது. “வெண்தரளங்கள் வேய்விண்ணிதிர் வேங் கடமாமலை” என்றார் கீழ்த்திருமொழியிலும். மூங்கில்களானவை வெருத்த முத்துக்களைச் சொரிய, அவற்றின் ஒளியானது வழிகாட்ட, அப்பன் திருமலையிலே வந்து புகுந்தானென்று ரஸோக்தியருளிச் செய்வார்.

கிருஷ்ணவதாரம் செய்தருளின பெருமானும் திருவேங்கடமுடையானும் ஒரே வ்யக்திதான் என்பது தோன்ற “ஆயர்நாயகற்கு” என்றார். ... (அ)

கடியாடி யுரைத்ததேயுரைத்தாய் என்னெஞ்சமென்பாய்! துணிந்துகேள் * பாடியாடிப் பலரும் பணிந்தேத்திக் காண்கிலா *

ஆடு தாமரையோனுழிசனுமமரர்கோனும் நின்றேத்தும் * வேங்கடத்து

ஆகேத்தனுக்கின்றடிமைத்தொழில் பூண்டாயே.

(க)

(இதற்கு முன்பெல்லாம்)

கூடி உலகத்தாரோடே கூடி
ஆடி { அவர்கள் எந்த விஷயங்
களிலே உன்னுயர்வுகளோ
அந்த விஷயங்களிலே
உன்னி,

உரைத்ததே { அவர்கள் என்னவார்த்தை
களைச் சொல்லுவார்களோ
உரைத்தாய் { அந்த வார்த்தைகளையே
சொல்லிக்கொண்டிருந்த
என் நெஞ்சம் } என் மனமே!

துணிந்து	{ (இப்போது நான் உனக்கு	ஆடு தாமரை	{ வெற்றியையுடைய
கேள்	{ மகிழ்ந்து சொல்வதை)	யோனும்	{ பிரமணம் சிவனும்
	{ விச்வவதித்துக் கேள்;	ஈசனும்	{ இந்திரனும் நிலை நின்று
பலரும்	எத்தனையோ பேர்கள்	அமர்	{ போற்றுமிடமான திரு
பாடி	{ (பகவத் குணங்களைப்)	கோனும்	{ மலையிலே நிற்பவனும்
	{ பாடிக்கொண்டும்	நின்று	{ (முன்பு) குடக்கூத்
ஆடி	கூத்தாடிக்கொண்டும்	ஏத்தும்	{ தாடினவனுமான
பணிந்து	ஆசிரயித்து	வேங்கடத்து	{ பெருமானுக்கு
ஏத்தி	துதித்தும்	ஆடு	{ கூத்தனுக்கு
காண்கிலா	{ ஸாக்ஷாத்கரிக்க	இன்று அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே--.	
	{ முடியாதவனும்,		

* * *—[கூடியாடி.] “கூடியாடி உரைத்ததே உரைத்தாய்” என்றவிது தமது நெஞ்சின் பூர்வாவஸ்தையைச் சொன்னபடி. (தம்முடைய பூர்வாவஸ்தையையே கூறியவாறு.) நெஞ்சே! நீ நேற்றுவரை எப்படி போதுபோக்கத்திரிந்தாய்! இன்று எப்படியானாய்! என்று ஆச்சரியம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார்.

விஷயந்தாங்களிலே மண்டித்திரிகிற ஸம்ஸாரிகளோடே கூடியும், அவர்கள் அதுபவிக்கிற விஷயங்களையே அதுபவித்தும், அவர்கள் பேசுகிற பேச்சுக்களையே பேசியும் போந்தாயன்றோ நீ நேற்றுவரையில்; இப்படியிருந்த நீ இன்று திடீரென்று எப்படிப்பட்ட நிலைமைக்கு வந்துவிட்டாய்! நீ பெற்ற பாக்கியம் நீ அறிகின்றிலையாகையால் நான் எடுத்துச்சொல்லுகிறேன், அன்புடன் கேளாய் நெஞ்சமே! பக்திக்குப் போக்குவிட்டுப் பாடியுமாடியும் பலரும் பணிந்து ஏத்தி அவ்வளவிலும் காணமுடியாதவனும், பிரமன் சிவனிர்தான் முதலான மேலாத தெய்வங்கள் மேவித்தொழப்பெற்றவனுமான திருவேங்கடமுடையான் திறத்திலே அடிமைத்தொழில் பூண்டாய்கான் என்கிறார்.

இரண்டாமடியின் முடிவில் “காண்கிலா” என்றும், “காண்கிலார்” என்றும் பாடபேதமுண்டு. காண்கிலா வென்பதைத் திருவேங்கடமுடையானுக்கு விசேஷணமாக்கியுரைத்தல் ஒரு யோஜனை; தாமரையோனுக்கும் ஈசனுக்கும் அமரர்கோனுக்கும் விசேஷணமாக்கியுரைத்தல் மற்றொரு யோஜனை. தங்களைப் பணிந்தவர்களுங்கூடத் தங்களைக் காணப்பெறாதபடியான ஏற்றமுடைய பிரமன் முதலியோர் நின்று ஏத்தப்பெற்ற திருவேங்கடமுடையான் என்கை.

ஆதோமரையோன் = “ஆடு” என்று வெற்றிக்குப் பெயர்; வெற்றியையுடைய பிரமன்—உலகங்களைப்படைக்க வல்லவனுக்கையாகிற ஸாமர்த்தியம் வாய்ந்த பிரமன் என்கை.

வேங்கடத்துஆகூத்தனுக்கு = ஸ்ரீகிருஷ்ணனுய்த் திருவவதரித்துக் கூத்தாடின விடாய்திரத் திருமலையிலே வந்து நிற்பவனென்கை. பண்டு கூத்தாடின சுவடு இந்த நிலைமையிலும் தோற்றாநிற்குமாம். “மன்றமர்க்கூத்தாடி மகிழ்ந்தாயென்றும் வட திருவேங்கடம் மேயுமைந்தா வென்றும்” (திருநெடுந்தாண்டகம்.) என்று அதுஸந்தானத்தில் சேர்த்தியழகு காண்க. (சு)

மின்னுமா முகில்மேவு தண்திருவேங்கடமலை கோயில்மேவிய *
 அன்னமாய் நிகழ்ந்த வமர்ப்பெருமானை *
 கன்னிமாமதிள் மங்கையர்கலிகன்றி இன்தமிழாவரைத்த * இம்
 மன்னுபாடல் வல்லார்க்கிடமாதும் வானுலகே.

(க0)

மின்னும் மா { மின்னுகின்ற காள்மேகங்
 முகில் மேவு { கள் வந்தசேருகிற

தண் திரு { குளிர்ந்த திருமலையைக்
 வேங்கடம் { கோயிலாகக்கொண்டு
 மலை கோயில் { எழுந்தருளி
 மேவிய { யிருப்பவனும்,

அன்னம் ஆய் { ஹம்ஸரூபியாய்த்
 நிகழ்ந்த { திருவவதரித்தவனும்

அமரர் { நித்யஸூரிகளுக்குத்
 பெருமானை { தலைவனுமான
 பெருமான் விஷயமாக,

கன்னி மா { நிலைநின்ற பெரிய
 மதிள் { மதில்களையுடைய
 மங்கையர் { திருமங்கைநாட்டில்
 கலிகன்றி { உன்னவர்களுக்குத்
 தலைவரான ஆழ்வார்

இன் { செவிக்கினிய தமிழ்ப்
 தமிழால் { பாஷையாலே
 உரைத்த { அருளிச்செய்த

மன்னு { (வேதம்போலே) நித்யமான

இப்பாடல் { இப்பாசரங்களை

வல்லார்க்கு { ஒதவல்லவர்களுக்கு

வான் உலகு { பாம்பதம்

இடம் ஆகும் { வாஸஸ்தானமாகும்.

* * *—[மின்னுமாமுகில்மேவு.] மின்னுகின்ற உள்ள பெரிய மேகங்களா
 னவை படிந்து, அதனால் குளிர்ந்த திருமலையைக் கோயிலாகக்கொண்டவனும்,
 ஹம்ஸமாய்த் திருவவதரித்துப் பிரமனுக்கு வேதங்களை மீட்டுக்கொடுத்தவனு
 மான திருவேங்கடமுடையான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் இனிய
 தமிழ்ப்பாஷையாலே அருளிச்செய்த இப்பத்துப்பாசரங்களையும் ஒதவல்லவர்
 கள் பாம்பதத்தை இருப்பிடமாகக் கொள்ளப்பெறுவார்கள் என்று இத்திரு
 மொழிகற்றார்க்குப்பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

“மின்னுமாமுகில்மேவு” என்ற விசேஷணம்—பெருமானும் பிராட்டியும்
 கூடி வாழ்கிற வாழ்ச்சியை ஸூசிப்பித்ததாகவுமாம். மின்னின் ஸ்தானத்திலே
 பிராட்டியும், முகிலின் ஸ்தானத்திலே எம்பெருமானும்.

அன்னமாய் நிகழ்ந்தவராவது :—முன்னொரு காலத்தில் மதுகைடபரென்ற
 அசுரர்கள் பிரமதேவனிடத்திலிருந்து வேதங்களை அபஹரித்துக்கொண்டு கட
 லில் முழுகிமறைத்துவிட. ஞான வொளியைத்தரும் பெருவிளக்கான வேதங்கள்
 ஒழிந்தமைபற்றி உலகமெங்கும் பேரிருள் மூடி நலியாநிற்க, பிரமன் முதலியோ
 ரனைவரும் கண் கெட்டவர் போல யாதொன்றும் செய்யவறியாமல் திகைத்து
 வருந்துவது கண்டு திருவுள்ளமிரங்கித் திருமால் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரர்
 களைத் தேடிக்கண்டு பிடித்துக்கொண்டு வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து ஹம்ஸ
 ரூபியாய்ப் பிரமனுக்கு உபதேசித்தருளினன். இவ்வராவது சிறிது வேறுபடக்
 கூறுதலுமுண்டு.

கன்னி = அழிவில்லாமை.

...

...

...

(க0)

அடிவரவு :—வானவர் உறவு இண்டை பாவியாது பொங்கு துவரி தருக்கினால்
 சேயன் கூடி மின்னுக்காசை.

இரண்டாம்பத்து முதல் திருமொழி உரை முற்றுப்பெற்றது.
 ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம்பத்து—இரண்டாந்திருமொழி.

காசையாடை மூடியோடி.

உரையவதாரிகை:—கீழ் நான்கு திருமொழிகளாலே திருவேங்கடமலை யிலே ஆழ்ந்து அதுபவீத்தாராய் நின்றார்; இவ்வளவோடு வடநாட்டுத் திருப் பதிகளிலதுபவம் ஒருவாறு தலைக்கட்டிற்றாய், இனி, தொண்டை நாட்டுத்திருப் பதிகளிலே மண்டி அதுபவிக்க ஆசைப்பட்டித் திருவெவ்வுறூரிலே திருவுள்ளம் சென்று அதனை அதுபவிக்கிறார் இத்திருமொழியால். எம்பெருமான் சாலி ஹோத்ரமா முனிவனுக்குப் பிரத்யக்ஷமாகி “வலிப்பதற்கு உரிய உள் எவ்வள்?” என வினாவியதனால் இத்தலத்திற்குத் திருவெவ்வுறூரென்று திருநாமமாயிற் றென்பர், “கிம்க்ருஹம்” என்பது ஸம்ஸ்கிருதவ்யவஹாரம். (இத்தலம் திரு மழிசை யாழ்வாராலும் மங்களாசாஸனம் செய்யப்பெற்றது.) ... *

காசையாடை மூடியோடிக் காதல்செய்தானவனுர் *

நாசமாக நம்பவல்ல நம்பிநம்பெருமான் *

வேயினன்ன தோள்மடவார் வெண்ணெயுண்டானிவனென்று *

ஏசுநின்ற வெம்பெருமானெவ்வுள்கிடந்தானே.

(க)

காசை ஆடை காஷாய வஸ்தரத்தினால்

மூடி

{ உடம்பை மறைத்துக்
கொண்டு

ஒடி

(பஞ்சவடிக்கு) ஒடிவந்து

காதல்
செய்

{ (பிராட்டியிடத்தில்) ஆசை
கொண்டவனான
தானவன் { இராவணனுடைய

ஊர்

ஊராகிய இலங்கையானது

நாசம் ஆக
நம்ப வல்ல

{ நாசமாகும்படி
ஸங்கல்பித்த

நம்பி

{ பரிபூர்ண சக்தியை
புடையவனும்

எம்பெருமான் நமக்கு ஸ்வமியும்

வேயின்

அன்ன

தோள்

மடவார்

{ மூங்கிலோடு ஒத்த தோள்
களையுடைய இடைச்சியர்

இவன் வெண்

னெய் உண்

டான் என்று

ஏசுநின்ற எம்

பெருமான்

{ ‘இவன் வெண்ணெய்திருடி
உண்டவன்’ என்று
சொல்லிப் பரிஹுவிக்
கும்படி நின்றவனுமான
எம்பெருமான்

எவ்வள்

கிடந்தான்

{ திருவெவ்வுறூரில் திருக்
கண் வளர்ந்தருளா
நின்றான்.

* * *—[காசையாடை.] முன்னிரண்டடிகளால் ஸ்ரீராமாவதார வ்ருத் தாந்தத்தையும், பின்னிரண்டடிகளால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதார வ்ருத்தாந்தத்தையும்

அதுஸந்தித்து, இப்படி ராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்கள் செய்தருளின பெருமான்ருளே திருவெவ்வுருரிலே வந்து சாய்ந்தருளா நின்றருனென்கிறார்.

காஷாயம் என்ற வடசொல் காசையெனத் திரிந்தது. மாரீசமாயமான் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களைப் பிரித்த காலத்து இராவணன் ஸந்நியாசிவேஷம்பூண்டு லீலைத யிருக்குமிடம் வந்து பிசைக்கேட்டு அவருடைய வடிவைக்கண்டு மோஹித்துத் தன் செல்வங்களையும் வீரங்களையும் விஜயங்களையும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லித் தன்னைக் கணவனாகக் கொள்ளுமாறு பிதற்ற, பிராட்டி அதைக் கேட்டு மிகுந்த கோபத்துடன் அவனை நோக்கிப் பல அவமானச் சொற்களைச் சொல்ல, பின்பு இராவணன் ஸந்நியாசி வேஷத்தைவிட்டுத் தன்னுடைய பயங்கரமான நிஜரூபத்தைக்காட்டி இவனைத் தேரேற்றிக்கொண்டுபோய் இலங்கையில் சிறைவைத்தி, இதுவே காரணமாக நாசமடைந்தானென்ற வரலாறு அறிக.

[வேயின்னன்தோள்மடவார் இப்பாதி.] கண்ணபிரானுய்த் திருவாய்ப் பாடியில் திருவினையாடல்கள் செய்தருளுங்காலத்து ஆய்ச்சிகளின் ஹஸ்தஸ்பர்சமுள்ள பொருள்களினாலல்லது செல்லாமையையுடையனாய் அவர்களுடைய வெண்ணையைக் களவாடி அமுதுசெய்து, அந்தக் களவுத்தொழிலை அவ்வாய்ச்சிகள் எடுத்துச் சொல்லிப் பரிஹாஸம் செய்யும்படி நின்ற ஸுலபன் திருவெவ்வுருரிலே திருக்கண் வளர்ந்தருளாரின்றி நென்கிறார். (க)

தையலாள்மேல் காதல்செய்த தானவன் வாளரக்கன் *

பொய்யிலாத பொன்முடிகளோன்பதோ டொன்றும் * அன்று

செய்த வேம்போர்தன்னிலங்கோர் செஞ்சரத்தாவருள *

எய்தவேந்தையெம்பெருமானெவ்வள்கிடந்தானே. (உ)

தையலாள் } அழகிற்சிறந்த
மேல் } பிராட்டி விஷயத்திலே
காதல் செய்த காமம் கொண்ட
தானவன் } ஆஸூரப்ருக்குதியாய்
வான் } வாளாயுத்தை
அரக்கன் } யுடையவனான
பொய் இலாத } இராவணனுடைய
பொன் } மெய்யான பொன் முடிகள்
முடிகள் } பத்தையும்
ஒன்பதோடு }
ஒன்று }

அன்று அங்கு } முன்புராமாவதாரத்திலே
செய்த } கடற்கரையில் செய்த
வேம் போர் } கோமான யுத்தத்திலே
தன்னில் }
ஒர் செம் } ஒப்பற்ற சிவந்த பாணத்தி
சரத்தால் } னலே உருட்டின
உருள எய்த } எம்பெருமான்
எந்தை எம் }
பெருமான் }
எவ்வள்கிடந்தானே--.

* * *—[தையலாள்மேல்] கீழ்ப்பாட்டில் ராமாவதார சேஷடிதம் க்ருஷ்ணாவதார சேஷடிதம் இரண்டையும் கலந்து அதுபவித்துப் பேசினார்; எவ்வள்கிடந்தானுடைய திருநாமம் வீரராகவனென்று அஸாதாரணமாக இருப்பதற்கேற்ப ஸ்ரீராமாவதார சேஷடிதமொன்றையே பேசி அதுபவிக்கிறார் இப்பாட்டில்:

முன்னோர்தூது வானரத்தின் வாயில்மொழிந்து * அரக்கன்
மன்னார்தன்னை வாளியினால் மாளமுனிந்து * அவனே
பின்னோர்தூது ஆதிமன்னர்க்காகிப் பெருநிலத்தார் *
இன்னோர் தூதனென நின்றனெவ்வன் கிடந்தானே.

முன் ஸ்ரீராமாவதாரத்திலே

வானரத்தின் } சிறிய திருவடி மூலமாக
வாயில்ஓர் தூது } (பிராட்டிக்குத்) தூது
மொழிந்து } சொல்லியனுப்பி (பிறகு)

அரக்கன் இராவணனுடைய

மன் } சிறந்த லங்காபுரியை
ஊர்தன்னை

வாளியினால் ஓர் அம்பினாலே

மாள முனிந்து } மாண்டுபோம்படி சீறி
முடித்து,

பின்

பின்பொருகாலத்தில்

ஆதி மன்னர்க்கு } ராஜாதிராஜர்களான
பாண்டவர்களுக்கு

ஓர் தூது ஆகி விலகண்ணான தூதனாய்,

பெரு } பெரிய இப்பூமியிலுள்ளா
நிலத்தார் } ரெல்லாரும் 'இவன்
இன்னார் } இன்னொருடைய தூதன்
தூதன் என } என்று சொல்ல அதனால்
நின்ற } நிலைபெற்று நின்ற
னவனே } அப்பெருமான்

எவ்வுன்கிடந்தான்—.

* * *—[முன்னோர் தூது.] கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரரான பட்டர்க்கு ஸ்ரீராமாவதாரத்திலே அவ்வற்ற பகஷ்பாதமுண்டென்பது ப்ரவரித்தம். சிறியாத்தானென்பவர் பட்டருடைய அருளிச் செயல்களைக்கேட்க விரும்பி ஒரு நாள் பட்டர் ஸந்நிதியிலே விடைகொண்டு “சக்ரவர்த்திதிருமகனுக்கு எல்லா ஏற்றமுமுண்டேயாகிலும் ஆச்ரிதர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஒலைகட்டித் தூது போன ஏற்றமில்லையே; அந்த ஏற்றம் கண்ணபிரானுக்கேயன்றே வுள்ளது” என்றார்; அதை பட்டர் கேட்டருளி, “ஓய்! குணக்கடலாகிய இராமபிரானுக்குத் தூதுபோதல் அநிஷ்டமன்று காணும்; இஷ்டவாகு வம்சத்திலே ஸார்வபௌமனாகப் பிறந்தானாகையாலே மஹாராஜன் கழுத்திலே ஒலையைக் கட்டித் தூதுபோக விடுவாரைக் கிடையாமையாலே இராமன் தூதுபோகப் பெற்றிலனத்தனை; அந்த அவதாரத்திலே திருவடி அங்குமிங்கும் போவது வருவதாய்க் கொண்டு தூதகருதயஞ்செய்து வார்த்தை சொல்லித் திரிந்த ஏற்றத்தைக்கண்டு ‘நாமும் இப்படி ஆச்ரிதர்களுக்காகத் தூதுபோகப் பெற்றிலோமே’ என்று திருவுள்ளம் குறைபட்டு அக்குறை தீருகைக்காகவே பின்னை இழிகுலத்திலே வந்து பிறந்து தூதுசென்றான்; கூத்தரியனென்று நிச்சயிக்கில் தூதுபோகவிட மாட்டார்களென்று அத்தை மறைத்து வளர்ந்தான் காணும்; அபிஷித்த கூத்தரிய குலத்திலே பிறந்தால் ‘தூதுபோ’ என்று ஏவ ஒருவர்க்கும் நா எழாதிதே” என்றருளிச் செய்தாராம். இதற்கு இப்பாசரம் மூலமாயிருக்கும்.

முன்பு த்வாபரயுகத்தின் ஆதியிலே பிராட்டியைப் பிரிந்து ஆற்றாமை அதிகரித்து உயிர் துறக்குமளவான அவஸ்தை விளைந்தபோது அனுமானென்கிற ஒரு வானரத்தின் வாயிலே தூது சொல்லியனுப்பி அதுவே மூலமாக இராவணனுடைய இலங்கையை நிறுபடுத்தினவனே பின்னை யொருகால் (த்வாபரயுக முடிவிலே) பாண்டவர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஒலை கட்டித் தூதுசென்று பாண்டவ தூதனென்று பேர் பெற்றான்; “1. கோதை வேலைவர்க்காய் மண்ணகலந்

கூறிவான், தூதனும் மன்னவனால் சொல்லுண்டான்கான் ஏழ்” என்று ஏசும் படி நின்ற அப்பெருமான் அந்த விடாய் தீரத் திருவெவ்வுருரிலே திருக்கண் வளர்ந்தருளாரின்றான்.

கண்ணபிரான் தூது சென்ற காலத்து, துரியோதநாதியரே அரசாண்டு கொண்டிருக்கையாலே பாண்டவர்கள் நாடோடிகளாய்த் திரிந்து ராஜ்யஹீனர் களாயிருந்தாலும் ‘பாண்டவர்களுக்கே ராஜ்யப்ராப்தியுள்ளது’ என்கிற துணி வினால் ஆழ்வார் ஆதிமன்னர் என்ற சொல்லினால் பாண்டவர்களைக் குறிக்கின்றார்.

“இன்னார் தூதனெனப்பட்டான்” என்றும் “இன்னார் தூதனென நின்றான்” என்கையாலே, பாண்டவ தூதனென்று பேர்பெற்ற பின்புதான் எம் பெருமானுக்குத் தரிப்பு உண்டாயிற்றென்பது விளங்கும். (ங)

பந்தனைந்த மெல்லிரலாள் பாவைதன் காரணத்தால் *

வேந்திரலேறேழும் வென்றவேந்தன் விரிபுகழ்சேர் *

நந்தன் மைந்தனாகவாகும் நம்பி நம்பெருமான் *

எந்தைதந்தை தம்பெருமானேவ்வுள் கிடந்தானே. (ச)

பந்து	பந்து பொருந்திய மெல்லிய விரல்களையுடையளான நப்பின்னைப்பிராட்டி ரியித்தமாக	விரி புகழ்	உலகமெங்கும் பரந்த புகழையுடையனான நந்தகோபனுக்கு
அனைந்த		சேர் நந்தன்	
மெல்		மைந்தன் ஆக	
விரலாள்		ஆகும் நம்பி	
பாவைதன்	காரணத்தால்	நம்பெருமான்	நமக்கு ஸ்வாமியும்
எழு ஏழும்	கீருமான மிக்கையுடைய	எந்தை தந்தை	நம்குலத்துக்கெல்லாம்
வென்ற	எழுமிஷபங்களையும்	தம்பெருமான்	நாதனுமானவன்
வேந்தன்	வென்று முடித்த அரசனும்,	எவ்வன்	கிடந்தான்—.

* * *—[பந்தனைந்த.] கீழ்ப்பாட்டில் “இன்னார் தூதனென நின்றான்” என்று பாண்டவதூதனைப் பேசினவாரே க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் திருவுள்ளம் அவகாஹிக்கப்பெற்று அதனையே பூர்த்தியாகப் பேசுகிறாநிலை. நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம் புரிதற்காக அவளுடைய தந்தையின் ரிபமணப்படி ஒரு வர்க்குமடங்காத ஏழு எருதுகளை வலியடக்கின பெருவீரன் அந்த விடாய் தீரத் திருவெவ்வுருரிலே திருக்கண் வளர்ந்தருளாரின்றான்.

பந்தனைந்தமெல்லிரலாள் = கண்ணபிரான் மனமகிழும்படி கையிலே பந்தைப் பிடித்து, அதுதானும் பொருத மென்மைத்தன்மையையுடைய விரலையுடையவளாம் நப்பின்னை. பாவை = சித்திரப் பதுமைபோல அழகியவள்; கண்மணிப்பாவைபோல் அருமையானவள்; உவமையாகுபெயர்.

விரிபுகழ்சேர் என்ற விசேஷணம் நந்தன் மைந்தனுக்கு ஆவதிற் காட்டிலும் நந்தனுக்கு ஆவது சிறக்கும். கண்ணபிரானைப் பிள்ளையாகப் பெறவேணுமென்று நோன்பு நோற்றவன் வஸுதேவனுயிருக்க, 1. “நந்தன் பெற்றனன், நல்வினை யில்லா நங்கள் கோன் வசுதேவன் பெற்றிலனே” என்னவேண்டும்படி கண்ண

பிராணுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்திற்கு இலக்காகப்பெற்ற பெரும்புகழுடையன் நந்தகோபனேயிறே. “வஸுதேவன்” என்றால் பணத்தால்-விளங்குபவன் என்று பொருள்; ‘நந்தன்’ என்றால் ஆரந்தமுடையவன் என்று பொருள். உலகத்தில் பணக்காரனாயிருப்பவனுக்கெல்லாம் ஆரந்தமுடைமை இன்றியமையாததன்று. பணக்காரன் துக்கமுடையவனாகவும் ஏழை ஆரந்த முடையவனாகவும் இருக்கவுங் காண்கிறோம். வஸுதேவன் கண்ணபிரானைப் பெறுதற்கு உபாயாதுஷ்டாரத்தில் ப்ரவர்த்தித்தனனாதலால் கண்ணனுடைய முகத்தைக் கண்ட மாத்மிரத்திலே அவனுடைய நோன்பின் பலன் முற்றுப்பெற்றதாகி அவன்தானே பிள்ளையைத் தலையில் சுமந்துகொண்டுபோய் நந்தகோபனிடத்தே விடவேண்டியதாயிற்று. நந்தகோபன் ஒருவகை உபாயாதுஷ்டாரத்தையும் நெஞ்சிலும் நினையாதவனாயிருந்தவனாதலால் அவனுக்கு ஆரந்தமே நித்தியமாகச் சென்றது; விரிந்த புகழுமுண்டாயிற்று. ... (ச)

பாலனாகி ஞாலமேழுமுண்டு பண்டாலிலேமேல் *

சாலநாளும் பள்ளிகொள்ளும் தாமரைக்கண்ணனெண்ணில் *

நீலமார்வண் ணேனவோழும் நெய்தலந்தண் கழனி *

ஏலநாறும் பைம்புறவிலேவ்வுள் கிடந்தானே. (ரு)

பண்டு	முன்பொரு காலத்தில்
பாலன் ஆகி	சிறு குழந்தையாய்
ஞாலம் ஏழும் உண்டு	{ உலகங்களை யெல்லாம் திரு வயிற்றிலே வைத்து
ஆல் இலை மேல்	{ ஆலந்தளிரின் மேலே
சால நாளும்	வெகு நாள் வரையில்
பள்ளி கொள்ளும்	{ சயனித்திருந்த
தாமரைக் கண்ணன்	{ புண்டரீகாக்ஷன்,
எண் இல் நீலம்	{ எண்ணிறந்த நெய்தற் பூவிலே

ஆர்	படிந்த
வண்டு	வண்டுகள்
உண்டு	{ (அப்புக்களிலுள்ள தேனைப்) பருகி
வாழும்	வாழப்பெற்ற
அம் தண்	அழகிய குளிரந்த
நெய்தல்	{ நெய்தல் கழனிகளையும்
கழனி	
ஏலம் நாறும்	பரிமளம் கமழ்கின்ற
பை புறவில்	பரந்த சோலைகளையுமுடைய
எவ்வள்	திருவெவ்வுறளிலே
கிடந்தான்	சயனித்திருப்பவன்.

* * *—[பாலனாகிஞாலமேழும்.] மிக்க இளம்பிள்ளையாய் ஸகல லோகங்களையும் பிரளயங்கொள்ளாதபடி எடுத்துத் தன் வயிற்றிலே வைத்துக்கொண்டு ஒரு சிறிய ஆலந்தளிரிலே நெடுநாள் வரையில் பள்ளிகொண்டிருந்த புண்டரீகாக்ஷன் திருவெவ்வுறளிலே திருக்கண் வளர்ந்தருளாநின்றான்.

பின்னடிகள் நிலவளம் கூறுவன. ... (ரு)

சோத்த நம்பியேன்று தோண்டர்மிண்டித் தோடாந்தழைக்கும் *

ஆத்தனம்பி செங்கணம்பி யாகிலும் தேவர்க்கெல்லாம் *

முத்தநம்பி முக்கணம்பி யேன்று முனிவர்தோழது

ஏத்தும் * நம்பியேம்பெருமானேவ்வுள் கிடந்தானே. (கூ)

தொண்டர்	அடியவர்கள்	முனிவர்	ஸநகர் முதலிய ரிஷிகள்
மிண்டி	நெருக்கமாகத் திரண்டு	தேவர்க்கு	தேவர்களுக்குள் பெரிய
நம்பி சோத்	{ 'ஸ்வாமி! உனக்கு அஞ்சலி'	எல்லாம் }	
தம் என்று	என்று சொல்லிப் பின்		
தொடர்ந்து	தொடர்ந்து ஆதிக்கப்	மூத்த நம்பி	{ 'பிரமனே! சிவனே! ,
அழைக்கும்	பெற்ற	முக்கண் நம்பி	என்று சொல்லி
ஆத்தன்	ஆப்தனை	என்று	வணங்கி ஏத்தும்படியா
நம்பி	ஸ்வாமியாய்	தொழுது	யுள்ள (ஸ்ரீவார்த்தபிராமி
செம் கண்	செந்தாமரைக் கண்ணனான	ஏத்தும் நம்பி	யான்) பெருமான்
நம்பி ஆகிலும்	{ ஸ்வாமியுமாய் இருக்கச்	எம்பெரு	மான் }
	செய்தேயும்,	மான்	
		எவ்வன்	கிடந்தான்—.

* * *—[சோத்தநம்பியென்று.] அஞ்ஜலி பண்ணுமவர்கள் அதுக்கு அது கூலமாகத் தாழ்ச்சி தோற்றச் சொல்லுவதொரு சப்தவிசேஷம் சோத்தம் என்பதாம்; 'ஸ்தோத்ரம்' என்ற வடசொல் சோத்தமெனச் சிதைத்து கிடக்கிறது என்பாருமுளர். 'நம்பி! சோத்தம்' என்று சொல்லித் தொண்டர்களால் அழைக்கப்படுகிற ஆப்தபந்துவானவன்; இப்படி நம்போலியர்க்கும் எளியனாக அழைக்க வுரியவனாயிருந்தாலும் இவன் ஸாமான்யனல்லன்; தேவர்களுக்கெல்லாம் மூத்தவனென்றும், முக்கண்ணனை சிவனுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருந்து காரியம் நடத்தவல்லவனென்றும் உண்மையறிந்த ஸநகாதி மஹர்ஷிகளால் தொழுதேத்தப்படுமென; இப்படி ஸௌலப்யமும் பரத்வமும் வாய்ந்த பரமபுருஷன் திருவெவ்வுருரிலே திருக்கண் வளர்ந்தருளாநின்றான்.

ஆப்த: என்ற வடசொல் ஆத்தனைனத் திரிந்தது; நம்புதற்குரியவனென்கை. (சு)

திங்களப்பு வானேரிகாலாகி * திசைமுகஞர்
தங்களப்பன் சாமியப்பன் பாகத்திருந்த * வண்ணே
தொங்கலப்பு நீண்டமுடியான் சூழ்கழல் சூடநின்ற *
எங்களப்பனெம்பெருமானேவ்வுள்கிடந்தானே. (எ)

திங்கள் ஆகி	{ சந்திரனுக்கு	வண்டி உண்	{ வண்டிகள் மதுபானம்
	அந்தர்யாமியாயும்	தொங்கல்	பண்ணப்பெற்ற
அப்பு வான்	{ ஜலம் ஆகாசம் தேஜஸ்	அப்பு நீன்	கொன்றை மாலையையும்
எரி கால்	{ வாயு முதலிய	முடியான்	கங்கா ஜலத்தையும்
ஆகி	பூதங்களுக்கு சரீரியாயும்		நீண்ட சடையிலே
திசைமுகஞர்			யுடையனை
தங்கள்	{ பிரமனுக்குத் தந்தையாயும்		சிவபிரான்
அப்பன்		சூழ் கழல்	{ விசாலமான திருவடிகளைத்
		சூட நின்ற	தன் தலைமீது அணிந்து
சாமி அப்பன்	{ ஸாமவேதத்தால்		கொள்ளும்படி.
	பிரதிபாதிக்கப்பட்ட		யிருப்பவனாயுமுள்ள
	ஸ்வாமியாயும்	எங்கள்	
பாகத்து	{ தனது திருமேனியின்	அப்பன் எம்	{ —;
இருந்த	ஒருக்கத்திலே	பெருமான்	
	இருப்பவனாய்	எவ்வன்	கிடந்தான்—.

* * *—[திங்களப்புவான்] காரியவர்க்கங்கையெல்லாம் தனக்கு சரீரமாகக் கொண்டு, தான் அவற்றுக்கு ஆத்தமாவாக இருப்பவன் என்கிறார் திங்களப்புவானேரிகாலாகி என்பதனால்; சந்திரனையும் நான்கு பூதங்களையும் இங்குச் சொன்னது—மற்றுமுள்ள காரியவர்க்கங்கையுஞ் சொன்னபடி, உபலக்ஷணமென்க. ஆகியென்றது—சரீரசரீரிபாவத்தைச் சொன்னபடி.

திசைமுகனூர்தங்களப்பன் = உலகங்களைப்படைத்த நான் முகக்கடவுளையும் படைத்தவன் என்கை.

சாமியப்பன் = 'ஸாமி' என்ற வடசொல் சாமியென்று கிடக்கிறது. பகவத்கீதையில் “வேதநாமம் ஸாமவேதோஸ்மி” என்று “வேதங்களுக்குள்ளே நான் ஸாமவேதமாகிறேன்” என்றருளிச் செய்தமைக்கிணங்க, ஸாமவேதப்ரதிபாத்யனான பகவான் என்கை.

[பாகத்திருந்த இத்யாதி.] வண்டுகள் மதுபானம் பண்ணப்பெற்ற கொன்றை மாலையையும் கங்காதீர்த்தத்தையும் ஜடையிலே உடையனாய்த் திருமேனியின் ஏகதேசத்திலே உறைகின்ற சிவபெருமான் தனது தலையாலேசமக்கின்ற திருவடிகளையுடைய எம்பெருமான் திருவெவ்வுருரிலே திருக்கண்வளர்ந்தருளா நின்றான்.

குழ்கழல் = உலகங்கையெல்லாம் சூழ்ந்த திருவடி; உலகனர்த்திருவடி. (எ)

முனிவன் ஸூர்த்தி மூவராகி வேதம்விரித்துரைத்த

புனிதன் * புவைவண்ணனண்ணல் புண்ணியன் விண்ணவர்கோன் *

தனியன் சேயன் தானோருவனாகிவும் தன்னடியார்க்கு

இனியன் * எந்தையெம்பெருமானேவ்வுள்கிடந்தானே. (அ)

முனிவன் { உலகங்களைப் படைக்க
ஸங்கல்பம் செய்தவனும்
ஸூர்த்தி மூவர் { பிரமன் விஷ்ணு சிவன்
ஆகி { என்று மூன்று
மூர்த்தியாக நிற்பவனும்
வேதம் { வேதப் பொருள்களை
விரித்து { வியக்தமாக
உரைத்த { வெளியிட்ட
புனிதன் { பவித்திரனும்
புவை { காயம்பூப்போன்ற திரு
வண்ணன் { நிறத்தை யுடையவனும்
அண்ணல் { ஸர்வ ஸ்வாமியும்
புண்ணியன் { வடிவுகொண்ட
புண்ணியமானவனும்
விண்ணவர் { நித்யஸூரிகளுக்குத்
கோன் { தலைவனும்

தனியன் { “ஏகமேவ அத்விநீயம்
ப்ரஹ்ம” என்று
உபநிஷத்தில்
ஒதப்பட்டவனும்
தான் சேயன் { தான் ஒருவர்க்கும்
ஒருவ { எட்டாத வொருவன
னாகிவும் { யிருந்தாலும்
தன் { தன்னுடைய
அடியார்க்கு { அடியவர்களுக்குப் பரம
இனியன் { போய்வன யிருப்பவனும்
எந்தை { எமக்குத் தந்தையா
யிருப்பவனுமான்
எம் {
பெருமான் { ஸ்வாமியானவன்
எவ்வுள் கிடந்தான்—.

* * *—[முனிவன்ஸூர்த்தி.] “முனிவன்” என்றால் மநநம்பண்ணுகிறவன் என்கை; மநநம்பண்ணுகையாவது ஸங்கல்பம் செய்கை. “பன்மைப்படர் பொருளாதாமில் பாழ்நெடும்காலத்து” என்கிறபடியே * ஒன்றுந்தேவுமுலகு முயிரும்மற்றும் யாதுமில்லாதவக்காலத்து “बहुसंज्ञं ब्रह्म” = பஹு

ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய” என்று ஸ்ருஷ்டிக்குறுப்பாக ஸங்கல்பித்துக் கொண்டவ னென்கை.

பூர்த்திமூவராகி = பிரமனுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று ஸ்ருஷ்டிசெய்தும், தானான தன்மையிலே நின்று ரக்ஷணஞ்செய்தும், சிவனுக்கு அந்தர்யாமியா யிருந்து ஸம்ஹாரத்தை நடத்தியும் போருகிறவ னென்கை.

வேதம்விரித்துரைத்த புனிதன் = வேதப்பொருள்களைத் தெளியவெளியிடா நின்ற பகவத்கீதையை அருளிச்செய்த பவித்திரன். புனிதனென்றது—தனக் கொரு பிரயோஜனத்தைக் கணிசியாமல் பிறருடைய லாபத்தையே நோக்கிக் காரி யம் செய்தலாகிற மனத்தாய்மையையுடையவனென்றபடி.

தான் சேயனோருவனாகிலும் தன்னடியார்க்கு இனியன் = “எவர்க்கும் சிற் றைக்கும் கோசரமல்லன்” என்றபடி மனத்தினால் நினைப்பதற்கும் எட்டாதவ னாகிலும், தன்னையே நாளும் வணங்கித் தொழுகின்ற அந்தரங்கபக்தர்களுக்கு எளியனயிருக்கையாகிற இனிமையையுடையவன் என்றபடி. இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் எவ்வுள்கிடந்தான்கான் என்றாயிற்று. ... (அ)

பந்திருக்கும் மெல்விரலாள் பாவை பணிமலராள் *
வந்திருக்கும் மார்வன் நீலமேனி மணிவண்ணன் *
அந்தரத்தில் வாழும் வாறோர் நாயகனாய்மைந்த *
இந்திரற்கும் தம்பெருமானெவ்வுள் கிடந்தானே.

(ஆ)

பந்து	இருக்கும் மெல் விரலாள்	பந்து தங்கிய மெல்லிய விரல்களை யுடையவனும்	நீலம்	மேனி மணி வண்ணன்	நீலமான நிறத்தையுடைய மணியின் வர்ணம் போன்ற வர்ணத்தை யுடையவனும்
பணி மலராள்		குளிர்த் தாமரைப் பூவைப் பிறப்பிடமாக வுடையவளுமான	அந்தரத்தில் வாழும் வாறோர் நாயகன் ஆய் அமைந்த இந்திரற்கும் தம்பெருமான்		சுவர்க்கத்தில் வாழ்கின்ற தேவர்களுக்கு நாதனாக அமைந்த இந்திரனுக்கும். ஸ்வாமியானவன்
பாவை		பிராட்டியானவன்			
வந்து இருக்கும் மார்வன்		வந்து தங்கி வாழ்கின்ற திருமாற்பை யுடையவனும்			எவ்வுள் கிடந்தான்—.

* * *—[பந்திருக்குமெல்விரலாள்.] ஒருநாளும் பிரிந்துவருந்தாமல் நித்ய ஸம்சுலேஷத்தாலே கையும் பந்துமாய்க் கொண்டு, அந்தப் பந்தையும் பொறுக்க மாட்டாத ஸுகுமாரமான விரலையுடையளாய், குளிர்த் தாமரைப்பூவைப் பிறந்தகமாகவுடையளான பெரிய பிராட்டியார் அப்பூவை நெரிஞ்சிமுள்ளாக நினைத்துவிட்டிட்டுத் திருமாற்பிலே வந்து வாழப்பெற்றவனாய், கருங்குவளை போன்ற வடிவழகுடையனாய், மணிபோலே முன்தானையிலே முடிந்து ஆளலாம் படி விதேயனாய், ஸ்வர்க்கத்திலே வாழ்கின்ற முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கட்கும் தலைவனாய்மைந்த இந்திரனுக்கும் நாதனான பெருமான் திருவெவ்வுளுரிலே திருக்கண் வளர்ந்தருளாரின்றான். ... (ஆ)

இண்டைகொண்டு தோண்டரேத்த வெவ்வுள் கிடந்தானே *
வண்போடும் பைம்புழவின் மங்கையர்கோன் கலியன் *
கொண்டசீரால் தண்டமிழ் செய்மாலை யீரைந்தும் வல்லார் *
அண்டமாள்வதானே யன்றோலள்வரமருவகே.

(க)

தொண்டர்	பக்தர்கள்	தன் தமிழ்	{ அழகிய தமிழ்ப்பாஷையி
இண்டை	{ புஷ்ப மாலையுளே	செய்	{ லருளிச்செய்த
கொண்டு	{ எந்திக்கொண்டு	மாலே	{ சொல்லாலையாகிய
எத்த	துதிக்கும்படியாக	நர் ஐந்தும்	{ இப்பத்துப்
எவ்வன்	{ திருவெவ்வருளிலே	வல்லார்	{ பாசரங்கனையும்
கிடந்தானே	{ சயனித்தருள்பவனான	அண்டம்	{ இந்த ப்ரஹ்மாண்டங்களை
வண்டு பாடும்	{ பெருமான் விஷயமாக,-	ஆள்வது	{ யெல்லாம் செங்கோல்
பை புறவில்	{ வண்டுகள் களித்துப்	ஆணை	{ செலுத்தி ஆளப்
மங்கையர்	{ பாடாநின்ற விசாலமான	அன்றேல்	{ பெறுவது திண்ணம் ;
கோன்	{ சோலையையுடைய	அமர் உலகு	{ இவ்வுலகங்களை ஆள்வதில்
கலியன்	{ திருமங்கையி லுள்ளார்க்கு	ஆள்வர்	{ ஆசையற்றவர்களாகில்
கொண்ட	{ ஸ்வாமியான ஆழ்வார்		
கிரால்	{ நெஞ்சிலேகொண்ட		
	{ பகவத் குணங்களாலே		

* * *—[இண்டைகொண்டு.] ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பூமாலையுடையதொண்டை அடிமைசெய்து வாழலாம்படி திருவெவ்வருளிலே திருக்கணவனார்தருளா நின்ற எம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய விலகாணமான இப்பத்துப் பாசரங்களையும் ஓதவல்லவர்கள் இவ்வுலகத்திலே நீடுழி வாழ்ந்திருந்து அரசாளப் பெறுவர்கள் ; இவ்வுலகவின்பத்திலே விரகத்தி பெற்று விண்ணுலகமான விரும்புவர்களாகில் அப்படியே பெறுவார்களென்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

“தொண்டர் ஏற்ற” என்று புதியதோர்பாடங் கற்பித்து ஏதோவொரு பொருளையுமுரைத்தார் பரகாலஜீயர்.

அண்டமாள்வது ஆணை = அண்டமென்று இவ்வுலகுக்கும் பரமபதத்துக்கும் பெயர் ; இவ்வுலக வாழ்ச்சியைப் பலனாகச் சொல்லி, இது வேண்டா என்றிருப் பவர்கள் பரமபதத்தை ஆளப்பெறுவார்களென்கிறார் அன்றேலாள்வரமருலகே என்று. இனி, அண்டம் என்பதற்குப் பரமபதமென்று பொருளுரைத்து, ‘பரம பதப்ராப்தியே இதற்குப் பலன் ; அதனை விரும்பாதவர்கள் ஸ்வர்க்க லோக புருஷார்த்தத்தைப் பெறுவார்களென்கிறார்’ என்றும் சிலர் உரைப்பர்

அமருலகு—அமருலகு. (க0)

அடிவரவு :—காசை தையலான் முன் பந்தனைந்த பாலன் சோத்தம் திங்கள் முனிவன் பந்திருக்கும் இண்டை வில்.

இரண்டாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றுப்பெற்றது.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளை சரணம்.

இரண்டாம்பத்து—முன்றந்திருமொழி.

விற்பெருவிழவும்.

உரையவதாரிகை :- எம்பெருமான் திருவெவ்வுறூரிலே ஸேவைஸாதித்த படியைக் கண்டுகளித்து அதுபவித்தார் கீழ்த்திருமொழியில் ; அங்குரின்றும் திருவல்லிக்கேணியில் நின்றருளுமழகைக் காட்டிக்கொடுப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி ஆழ்வாரை எம்பெருமான் அங்கே அழைத்தருள, ஆழ்வாரும் அங்கே யெழுந்தருளித் “ திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே ” என்று உகந்து பேசுகிறார் இத்திருமொழியில்.

தொண்டைமான் சக்கரவர்த்தியின் பிரார்த்தனையின்படியே திருவேங்கட முடையான் கண்ணாகைத் தனது குடும்பத்தோடு ஸேவைஸாதித்த தலம் இது. இத்தலத்துப் புஷ்கரிணி—அல்லிப்பூக்கள் நிறையப்பெற்றதனால் கைரவிணி யென்று வடமொழியிலும், திருவல்லிக்கேணியென்று தென்மொழியிலும் பெயர் பெறும். இந்தப் புண்ணிய தீர்த்தத்தின் பெயரே இத்தலத்திற்கும்பெயராயிற் றென்றுணர்க. இது மயிலையை அடுத்திருக்கிறபடியால், “ மயிலைத் திருவல்லிக் கேணி ” யெனப் பெயர் பெறும். *

விற்பெருவிழவும் கஞ்சனும் மல்லும் வேழமும் பாகனும் வீழ *
சேற்றவன் தன்னைப் புரமேரிசேய்த சிவனுறு துயர்களை தேவை *
பற்றலர் வீயக் கோல்கையில் கோண்டு பார்த்ததன் தன் தோர்முன் நின்றானே *
சிற்றவைபணியால் முடிதுறந்தானேத் திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே. (க)

பெரு	சிறந்ததான	சேற்றவன்	} த்வம்ஸம் பண்ணினவனும், தன்னை
வில் விழவும்	{ த நுர்யாகமென்கிற உத்ஸவமும்	புரம் எரி	
கஞ்சனும்	{ (அந்த உத்ஸவத்தை நடத்தின) கம்ஸனும்	செய்த சிவன்	{ திரிபுரமெரித்த சிவபெருமானடைந்த பாஹுமஹத்தி சாபத்தை
மல்லும்	{ (அந்தக் கம்ஸனாலே ஏவி நிறுத்தப்பட்ட) மல்லர்களும்	உறு துயர்	
வேழமும்	{ (சுவலயாபீடமென்கிற) யானையும் அதன் பாகனும் (ஆகிய எல்லாம்)	களை	களைந்தொழித்த
பாகனும்		தேவை	தேவனும்,
வீழ	பங்கமடையும்படி.	பற்றலர் வீய	சத்துருக்கள் மாளும்படியாக
		கோல்	சாட்டையை
		கையில்	{ திருக்கையிலே கொண்டு பற்றிக்கொண்டு

பார்த்தன் தன் தேர்முன் கின்றானே	{	பார்த்தசாரதியாய் நின்றவனும்	{	பட்டாபிஷேகத்தை உபேக்ஷித்தவனுமான பெருமானே
சிறுஅவை பணியால்		சிறிய தாயாகிய கைகேயியி னுடைய சொல்லாலே		திருவல்லிக் கேணி
			கண்டேன்	ஸேவிக்கப் பெற்றேன்.

* * *—[விற்பெருவிழவும்.] இத்தலத்திலே ஸைவஸாதிக்கின்ற எம் பெருமான் பார்த்தவாரதியாகையால், அப்பெருமானுடைய சிறுச்சேவகங்கள் சொல்லி யேத்துகிறார்.

கம்ஸன் தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த தேவகீபுத்திரன் யசோதையினிடம் ஒளித்து வளர்தல் முதலிய வரலாறுகளை நாரதமுனிவர் சொல்லக்கேட்டு அதிக கோபங்கொண்டு எவ்வகையிலாவது கண்ணனைக் கொல்லச்செய்து வில்விழா வென்கிற வியாஜம்வைத்துக் கண்ணபிரானையும் பலராமனையும் அழைத்து வரும்படி நியமிக்கப்பட்ட அக்ரூரனுடைய பிரார்த்தனைக்கிணங்கக் கண்ண பிரான் நம்பிமூத்தபிரானுடன் புறப்பட்டு மதுரையிற் புருந்து நடுவழியில் ஒரு துஷ்ட வண்ணைக்கொண்டு அவனிடமிருந்த சிறந்த ஆடைகளை யெடுத்துச் சாத்திக்கொண்டு ராஜவீதியில் வருகிறவனவிலே மாலாகாரரையும் கூனியையும் அதுக்ரஹித்துப் பின்பு கம்ஸனரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில் அவ்வரண்மனை வாயில்வழியில் தம்மைக் கொல்லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப் பட்ட சூவலயாபிடமென்னும் மதயானை சீறிவர, அவ்யாதவவீரர் அதனை யெதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை யெடுப்பது போல எளிதிற் பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு அடித்து அவ் யானையையும் யானைப்பாகனையும் உயிர் தொலைத்துவிட்டு உள்ளே கம்ஸ ஸபையிற் செல்லுகையில் அவர்களை எதிர்த்துப் பொருது கொல்லும்படி கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட சாணூரன் முஷ்டிகன் முதலிய பெருமல்லர்கள் சிலர் வந்து எதிர்த்து உக்கிரமாகப் பெரும்போர்செய்ய, அவர்களையெல்லாம் அவ்யாதவ வீரர் இருவரும் மற்போரினாலேயே கொன்று வென்றிட்டனர். பிறகு கண்ண பிரான் வேகமாக எழும்பிக் கஞ்சனது மஞ்சத்தின்மேலேறி அவனது கிரீடம் கழன்று கீழே விழும்படி அவனைத் தலைமயிர் பிடித்துத் தரையில் தள்ளி அவன் மேல் தான் விழுந்து அவனைக் கொன்றிட்டான்.

விற்பெருவிழவு=கம்ஸன் தனது வில்லுக்குப் பெரிய பூஜை நடத்துவதாகச்செய்த மஹோத்தஸம். வேழமும் பாகனும் மல்லர்களும் கஞ்சனும் மடியவே வில்விழவும் முடிந்ததாயிற்று. விழ என்றது—நாசமடைய என்றபடி; உபசாரவழக்கு.

சிவனுறுதுயர்களைந்த வரலாறு:—ஒரு காலத்திலே பரமசிவன் தன்னைப் போலவே பிரமனும் ஐந்துதலையுடையனாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாயிருக்கின்றதெனக்கருதி அவனது சிரமொன்றைக் கிள்ளி யெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன்கையில் ஒட்டிக்கொள்ளவே

அவன் இதற்கு என்செய்வதென்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவம் தொலையப்பிச்சையெடுக்கவேண்டும்; என்னைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ அன்றைக்கே இக்கபாலம் கையைவிட்டு அகலும்' என்று உரைக்க, சிவ பிரான் பலகாலும் பலதலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சையெற்றுக்கொண்டே வருந்தத்திரிந்தும் அக்கபாலம் நீங்காதாக, பின்பு ஒருநாள் பதரிகாச் சமத்தை யடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை வணங்கி இரந்த போது அப்பெருமான் 'அக்ஷயம்' என்று பிசைக்கூப்பிட, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டு அகன்றது என்பதாம். இவ்வரலாற்றுமுகத்தால் எம்பெருமானுடைய பரத்துவத்தை வெளியிட்டவாறு. (களைதேவை—வினைத்தொகை.)

கையில்லகோல்கொண்டு பார்த்தன்தன் தோர்முன் நின்ற சரிதை பிரவலித்த மேயாம். சிற்றவைபணியால் முடிதுறந்தது இராமாவதாரத்தல். சிற்றவை—சிறியதாய்; கைகேயி.

கண்ணபிரானாகவும் இராமபிரானாகவும் திருவவதரித்து அக்காலத்து மஹான்களை வாழ்வித்தருளின எம்பெருமான், பிற்பட்டவர்களையும் வாழ்விக்கத் திருவல்லிக்கேணியிலே நித்ய ஸந்திதிபண்ணியிருக்கிறபடியை அடியேன் ஸேவிக் கப்பெற்றேனென்றாயிற்று. (க)

வேதத்தை வேதத்தின் சுவைப்பயனை விழுமிய முனிவர்விழுங்கும் *
கோதிலின்கனியை நந்தனார்களிறைக் குவலயத்தோர் தோழுதேத்தும் *
ஆதியை யமுதை யென்னையாளுடை யப்பனை ஒப்பவரில்லா
மாதார்களவாமும் * மாடமாமயிலைத் திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே. (உ)

வேதத்தை	வேதஸ்வரூபியானவனும்	குவலயத்	
சுவை	{ அவரவர்களுடைய ருசிக்குத் தக்கபடி	தோர் தொழுது ஏத்தும் ஆதியை	{ பூமியிலுள்ளாரொல்லாரும் வணங்கித் துதிக்க நின்ற ஜகத்காரணபூதனும்
வேதத்தின் பயனை	{ வேதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள கருமங்களின் பலன்களைக் கொடுப்பவனும்	அமுதை என்னை ஆள்உடை அப்பனை	{ அமுதம்போலே போக்ய னுனவனும் { என்னை அடிமை கொண்டவனுமான எம்பிரானே
விழுமிய முனிவர் விழுங்கும்	{ சிறந்த முனிவர்களால் அநுபவிக்கப்படுகிற	ஒப்பவர் இல்லா மாதர்கள் வாழும்	{ ஒப்பற்ற ஸ்த்ரீகள் வலிக்கப்பெற்ற
கோது இல் இன் கனியை	{ கோதற்றபோக்யமான பழம் போன்றவனும்	மாடம் மாயிலை	{ மாடங்களை யுடைய சிறந்த மயிலைக்கடுத்த
நந்தனார்களிறை	{ நந்தகோபர் வயிற்றிற் பிறந்த ஆனைக்கன்று போன்ற பிள்ளையானவனும்	திரு அல்லிக்கேணி கண்டேன்	{ திருவல்லிக்கேணியிலே ஸேவிக்கப்பெற்றேன்

* * *—[வேதத்தை.] எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத் வேதமாகச் சொன்னது—வேதப் பாகுபாட்டையிருக்குந் தன்மைபற்றியாதல், வேதங்களை வெளியிட்டருளினமை பற்றியாதல். உலகத்தில் ஒவ்வொருவருடைய விருப்பம் ஒவ்வொருவகையாக இருக்குமாதலால் அவரவர்களுடைய விருப்பத்திற்கிணங்க உபாயங்களுமும் பலன்களையும் வேதமூலமாகக் காட்டிக்கொடுத்திருக்கின்றமைபற்றி வேதத்தின் சுவைப்பயனை எனப்பட்டது. வ்யாஸர் பராசரர் வால்மீகி முதலிய முனிவர்களுக்கு இனிய கனிபோலே மிகவும் போக்யனாயிருப்பதுபற்றி விழியிய முனிவர் விழங்குங் கோதிலின்கனியை எனப்பட்டது.

நந்தனாகளிறறை = நந்தகோபருடைய திருமாளிகையிலே யானைக்கன்று போலே விளையாடிவளவென்றவாறு. களிறறை = யானையானது ஒருநாள் கண்டோமென்று திருப்தியாயிருக்கவொண்ணாதபடி தினந்தோறும் காணவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தை உண்டாக்குவதும், மிக்க செருக்கையுடையதும், கைக்கு எட்டினாரை நினைத்தபோது எடுத்துக் கழுத்திலே வைத்துக்கொள்வதும், தன்மீது ஏறநினைப்பார்க்குத் தன்னைப் பணிந்து கொடுப்பதும், உகவாதாரை ஆராயாது கிழித்துப்போகவிடவதும், தன்னைக்கட்டுமாறு தானே கயிற்றையெடுத்துக் கொடுப்பதுமாக இருக்கும்; அவ்வாறே தினந்தோறும் ஸேவிக்கத்தக்க வடிவமுகும், எப்பொருட்டும் இறைவனையிருக்குந் தன்மை தோன்றக் கொண்டிருக்குஞ் செருக்கும், நித்யஸம்ஸாரியொருவன் தன்னைச் சரணமடைந்ததே காரணமாக அவனது குற்றங்களைக் குணங்களாகக்கொண்டு தன்னை அவனுக்குக் கொடுத்தால் கேட்பாரில்லாத உரிமையும், கருமம் ஞானம் முதலிய உபாயங்களால் தன்னையடைய விரும்பினவர்க்கும் தன்னைக் கொடுக்குஞ் சீலமும், தனது அடியார்களின் விரோதிகளை ஆராயாது அழிக்கின்ற விரோதி நிரஸநஸ்பாவமும், தன்னைக் கட்டுப்படுத்துமாறு பக்தியைத்தானே தருகிற ருசிஜநகத்வமும் எம்பெருமான் உடையவனாவன்; ஆதலால் அவனுக்குக் களிந்து முற்றுவமையாம். (உ)

வஞ்சனைசெய்யத் தாயுருவாகி வந்தபேயலறி மண்சேர *

நஞ்சமர் முலையுயிர்செகவுண்ட நாதனைத் தானவர்கூற்றை *

விஞ்சைவானவர் சாரணர்சித்தர் வியந்துதிசெய்யப் பெண்ணுருவாகி *

அஞ்சவையமுத மன்றளித்தானைத் திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே. (௩)

வஞ்சனை { கபடமாகக்
செய்ய { கொல்வதற்காக

தாய் உரு ஆகி { தாய் வடிவு கொண்டவந்த
வந்த {

பேய் பூதனை யென்னும் பேய்ச்சி

அலறி கதறிக்கொண்டு

மண் சேர தரையிலே விழும்படியாக

நஞ்ச அமர் { விஷந்தடவின (அவனது)
முல ஊடு { முலை வழியாக

உயிர் செக { அவளுடைய பிராணன்
ஒழியும்படியாக

உண்ட முலைப்பாலுண்ட

நாதனை ஸ்வாமியானவனும்

தானவர் { அஸூரர்கட்கு யமன்
கூற்றை { போன்றவனும்

விஞ்சை } வித்யாதாரர்களென்ன
வானவர் }
சாரணர் } சாரணர்களென்ன
சித்தர் } வித்தர்களென்ன ஆகிய
 } தேவவர்க்கமடங்கலும்
வியந்து } ஆச்சரியப்பட்டு
துதி செய்ய } தோத்திரம் செய்யும்படி

பெண் உரு ஆகி மோஹிநீவேஷமெடுத்த
அன்று முன்னொரு காலத்திலே
[இனிய சுவையுள்ள
அம் சுவை } அமுத்ததை
அமுதம் } (தேவர்களுக்கு)
அளித்தானே } அளித்தவனுமான
 } பெருமானே
திருவல்லிக்கேணி கண்டேன்—.

* * *—[வஞ்சனை செய்ய.] கம்ஸன் தன்னைக்கொல்லப் பிறந்தவன் ஒளித்து வளர்கிறுனென்பதை யுணர்ந்து மிக்க அச்சங்கொண்டவனுப், பிரலம்பன் கேசி தேனுடன் பூதனை அரிஷ்டன் முதலிய அசுரர்களையழைத்து, 'தேவகி வயிற்றிற் பிறந்த பெண் சொல்லிப்போன வார்த்தையினால் என்னைக் கொல்பவன் பிறந்திருக்கிறுனென்று தெரிகிறது; இவ்வுலகத்தில் விசேஷமான பலம் ஸாமர்த்தியம் அமுது முதலியவை எந்தெந்தக் குழந்தையினிடத்திற் காணப்படுமோ அந்தத் தச் சிறந்த ஆண் குழந்தைகளைத் தேடி எப்படியாவது கொன்றுவிடவேண்டும்' என்று கட்டளையிட்டான்; உடனே அவர்களெல்லாரும் அங்ஙனமே முயல்வாராயினர்; அவர்களிலொருத்தியான பூதனைபென்னும் ராக்ஷஸி மாயையால் நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவில் அங்கங்கே சென்று சிறு குழந்தைகளுக்குத் தாய் முலை கொடுப்பதுபோலத் தான் தனது நஞ்சு தீற்றிய முலையைக் கொடுத்துக் குழந்தைகளைக் கொன்றுகொண்டே கோசுவத்திலும் வந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண சிசுவை யெடுத்து முலைகொடுத்துக் கொல்லமுயல், பகவானுள் குழந்தை அப்பேய்மகளின் முலைகளைக் கைகளாலிறுக்கப் பிடித்து அவளுயிரோடு உறிஞ்சி அவளைப் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி விழும்படி செய்த தென்கிற கதையை முன்னடிகளில் அநுஸந்திக்கிறார். இப்படியே மற்றும் வந்த பல அசுரர்களையும் கொன்றொழித்தானென்பார் தானவர்கூற்றை என்கிறார்.

[விஞ்சைவானவர் இத்த்யாதி.] திருமால் தேவர்களுக்காகக் கடல்கடைந்த காலத்து தந்வந்தரி யென்னும் தேவருபத்தைத் தரித்து அம்ருத பூர்ணமான கமண்டலத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அந்த க்ஷீர ஸமுத்தரத்தினின்றும் தோன்றியபொழுது அசுரர்கள் தந்வந்தரியின் கையிலிருந்த அம்ருத கலசத்தைப் பலாத்காரமாகப் பிடுங்கிக்கொள்ள அந்த எம்பெருமான் ஜகந்மோஹன கரமான ஒரு பெண்வடிவத்தைத் தரித்து அசுரர்களை வஞ்சித்து அமுதத்தைக் கைக்கொண்டு அமரர்கட்குப் ப்ரஸாதித்தான். இந்த அற்புத சந்தியைப்பகண்டு தேவ வர்க்கத் தாரணைவரும் ஆச்சரியப்பட்டுத் துதிசெய்தனர்; இதனைப் பின்னடிகளில் அநுஸந்தித்தாராயிற்று.

'வஞ்சநா' என்ற வடசொல் வஞ்சனையென ஐயீராகத்திரிந்தது. விஞ்சை-வித்யா; வித்யாதாரர், சாரணர், வித்தர் என்பவர்கள் தேவதைகளின் வகுப்பிற் சேர்ந்தவர்கள். "வியந்து துதிசெய்ய" என்ற சொற்கள் வியந்துதிசெய்ய எனப் புணர்ந்தன. 'சங்கு கதை' சங்கத்தை போல. "வியந்து துதி செய்ப் பெண்ணுருவாகி" என்றும் பாடமுண்டு. (ங)

இந்திரனுக்கென் றுயர்களேதேத் எழில்விழவில் பழநடைசெய் *
 மந்திரவிதியில் பூசனைபெருது மழைபொழிந்திடத் தளர்ந்து * ஆயர்
 எந்தம்மோடினவாரிரை தளராமலெம்பெருமா னருளென்ன *
 அந்தமில்வரையால் மழைததேத்தானேத் திருவல்லிக்கேணி கண்டேனே. (ச)

இந்திரனுக்கு } இந்திரனை உத்தேசித்தான்
 என்று }

ஆயர்கள் } இடையர்களால்
 எடுத்த } நடத்தப்பட்டுவந்த
 எழில் விழவில் } சிறந்த உதவவத்திலே

பழநடை } அநாதி ஆசாரமாகச்
 செய் } செய்துவருகிற

மந்திரம் } ஸங்கேதப்படி
 விதியில் } நடக்கவேண்டிய
 பூசனை } ஆராதனையைப்
 பெருது } பெருமல்

மழை } (இந்திரன்) மழை
 பொழிந்திட } பெயலிக்க,

ஆயர் } இடையர்
 தளர்ந்து } துன்பப்பட்டு

எம் } “எங்களுக்குத் தலைவனை
 பெருமான் } கண்ணபிரானே !

எம் தம்மோடு } நாங்களும்

இனம் ஆ } கூட்டங்கூட்டமான
 நிரை } பசுக்களின் திரளும்

தளராமல் } (மழையினால்)
 } நோவு படாதபடி

அருள் } ரக்ஷித்தருளவேணும்”
 என்ன } என்று பிரார்த்திக்க

அந்தம் இல் } அளவில்லாத [மிகப்
 வரையால் } பெரிய] கோவர்த்தன
 மலையைக்கொண்டு

மழை } அந்த மழையைத் தடுத்தித்
 தடுத்தானே } தருளின பெருமானே

திருவல்லிக்கேணி கண்டேன்—.

* * *—[இந்திரனுக்கென்று] திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடையர்களெல்லாரும் கண்ணபிரானுடைய அற்புத சரிதைகளைக்கண்டு ‘இவனே நம் குலக் கொழுந்து, இவனது சொற்படி நடப்பதே நமது கடமை’ என்று தீர்மானித்திருந்தார்கள். இருக்கையில் சரத்தாலம் வந்தது. அப்போது இடையர்கள் வருடந்தோறும் நடத்துவதுபோல் இந்திரனுக்குப் பூஜைசெய்யப் பலபல வண்டிகளில் சோறும் தயிரும் நெய்யும் காய்கறிகளும் மற்றுமுள்ள பூஜைப் பொருள்களையும் அமைப்பதைக்கண்டு கண்ணபிரான் ‘ஓ பெரியோர்களை! இவை ஏதுக்காக?’ என்றான்; அதற்கு அவர்கள் ‘அப்பா! தேவேந்திரனுடைய அதுக்கரஹத்தினால் காலங்களில் தகுதியாக மழைபெய்து அதனால் பசுக்களும் நாமும் ஸுகமே வாழ்கிறோம்; இனி எப்போதும் அந்த இந்திரன் நம்மை இப்படியே ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்கைக்காக அவனுக்கு வருஷத்துக்கொருமுறை பொங்கலிடுவதுண்டு; அதற்காக இவையெல்லாம் சேர்த்து வைத்தோம்’ என்றனர். கண்ணன் அது கேட்டு ‘நாமும் நம்முடைய பசுக்களும் எதனால் ஜீவிக்கிறோமோ அதற்கன்றோ பூஜை செய்யவேண்டும்; இக்கோவர்த்தன மலையன்றோ பசுக்களுக்குப் புல்லுந் தண்ணீரும் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகின்றது; இந்திரனால் நமக்கு என்ன பிரயோஜனமுண்டு? இதையெல்லாம் நீங்கள் இந்த மலைக்கே பலியிடுங்கள்’ என்று கட்டளையிட்டு, இடையர்கள் அப்படியே செய்யத்துணிந்து மலைக்கே பலியிட்டவளவில், கண்ணபிரான் தான் அம்மலையில் ஆவேசித்து அவற்றையெல்லாம் தானே

அமுது செய்திட்டான்; பின்பு பூஜையிழந்த இந்திரன் சீற்றமுற்றுத் தன் பரி
ஜநங்களான மேகங்களையழைத்து ‘இடைக்குலத்துக்குப் பெருந்தீங்கு விளையும்
படி விடாமழை பெய்யுங்கள்’ என்று சொல்லிக் கட்டலோயிடவே அம்மேகங்கள்
அப்படியே வந்து ஏழுநாள் விடாமழை பெய்ய, இடையரும் பசுக்களுமெல்லாம்
கதறிக் கதறிக் கண்ணினையே சரணமடைய, கண்ணிரான் அபயமளித்து அந்த
மலையைப் பிடுங்கிக் குடையாகத் தூக்கித் தாங்கிக் கோகுலத்தைச்சேர்ந்த ஸகல
பிராணிகளையும் அதன்கீழ் அழைத்துக்கொண்டு சிறிதும் அபாயமின்றிக் காப்
பாற்றியருளினன். அப்பெருமானே இன்று திருவல்லிக்கேணியில் ஸேவிக்கப்
பெற்றேனென்றாயிற்று.

வருஷந்தோறும் இந்திரனுடைய பூஜை பெரிய திருவிழாவாக நடத்தப்
பட்டு வந்தமையால் எழில்விழவு எனப்பட்டது. மந்திரவிதிவேதத்துக்கு அந்
திகாரிகளான இடையர்களுக்கு மந்திரவிதியுண்டோ வென்னில்; இங்கு மந்த்ர
மாவது ஆலோசனை; அதாவது ஸங்கேதம். ‘பூஜநா’ என்ற வடசொல் பூசனை
யெனத்திரிந்தது. ... (ச)

இன்துணைப் பதுமத்தலர்மகள் தனக்கு மின்பன் நற்புவிதனக்கிறைவன் *
தன்துணையாய்ப்பாவை நப்பின்னை தனக்கிறை மற்றையோர்க்கெல்லாம்
வன்துணை * பஞ்சபாண்டவர்க்காகி வாயுரை தூதுசென்றியங்கும்
என்துணை * எந்தைதந்தைதம்மானைத் திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேன. (ஈ)

இன் துணை தனக்கினிய துணையான
பதுமத்து { அலர் மகள் } தாமரைப்பூவிற்பிறந்த
தனக்கும் { திராட்டிக்கு இன்பனும் }
இன்பன் }
நல் புவி நனக்கு { ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்கு
இறைவன் } நாதனும்
தன் துணை { தன்னையே துணையாக
வடையாளான }
ஆயர் பாவை { ஆயர்மகளான நப்பின்னைப்
நப்பின்னை } பிராட்டிக்கு நாயகனும்
தனக்கு இறை
மற்றை யோர்க்கு { மற்றுமுள்ள எல்லார்
எல்லாம் } தமக்கும்

வன் துணை { ஒருகாலும் விட்டு நீங்காத
துணையாயிருப்பவனும் }
பஞ்ச பாண்டவர்க்கு { பஞ்சபாண்டவர்களுக்காய்
ஆகி }
தூது சென்று தூதனாக எழுந்தருளி
வாய் உரை { வாய் வார்த்தைகளைச்
இயங்கும் } சொன்னவனும்
என் துணை எனக்குத் துணையானவனும்
எந்தை தந்தை { என் குலநாதனுமான
தம்மானை } பெருமானே
திருவல்லிக்கேணி கண்டேன்—.

* * *—[இன்துணை.] ஸ்ரீதேவி, பூதேவி, நீளாதேவி என்கிற திவ்ய மஹி
ஷிகள் மூவர்க்கும், 1. “தக்கார் பலர் தேவிமார் சாலவுடையீர்” 2. “பதிறை
மாயிரவர் தேவிமார்பணி செய்யத் துவரையென்னுமதில் நாயகராகி வீற்றிருந்த
மணவாளர்” என்கிறபடியே மற்றும் பல தேவிமார்களுக்கும் நாயகனென்கிறது
முன்னடிகளில்.

பத்மம் என்ற வட்சொல் பதுமமெனத் திரிந்தது. பதுமத்தலர்—தாமரைப் பூ; அதன் மகள்—ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி. எம்பெருமான் தேவசரீரத்தையோ மறுவ்யசரீரத்தையோ மற்றும் எந்த சரீரத்தைப் பரிக்கரவிரிக்கிறானோ அந்தந்த சரீரங்களுக்குத் தகுதியாகப் பிராட்டிதானும் உடலெடுத்து உடன்கூடுகிறு நென்று சாஸ்த்ரமாதலால் ‘இன்துணை’ என்று பிராட்டிக்கு விசேஷணமிடப் பட்டது.

இப்படி திவ்யமஹிஷிகட்கு வல்லபனயிருந்துகொண்டு போகங்களில் பராக் காக இருந்து விடுகிறானத்தனையோவென்னில்; அன்பர்களுக்குக் கையாளாக உழைக்குமவன் என்பார் பாண்டவர்கட்குத் தூதுசென்றமையைப் பேசுகிறார் மூன்றாமடியில். ஆக, பரத்வமும் ஸௌல்பமும் பொலியத் திருவல்லிக்கேணியில் ஸேவை ஸாதிக்கக் கண்டேனென்றாயிற்று. ... (டு)

அந்தகன்சிறுவனரசர்த் மரசற்கிளையவண்ணியழையைச் சென்று *

எந்தமக்குரிமை செய்யெனத்தரியாதேம்பெருமானருளென்ன *

சந்தமல்குழலாளலக்கண் நூற்றுவர்தம் பெண்டிருமெய்திறுலிழப்ப.

இந்திரன்சிறுவன் தேர்முன்னிருனைத்திருவல்லிக்கேணிக்கண்டேனே. (சு)

அந்தகன் { குருடானைத் தருதராஷ்ட்ர
சிறுவன் { னுடைய பிள்ளையாய்

அரசர்தம் { ராஜாதிராஜனென்று
அரசற்கு { தன்னை மதித்திருந்த
துரியோதனனுடைய

இளையவன் { தம்பியான துச்சாஸனன்

அனி { அழகிய ஆபரணங்களை
இழையை { யுடையளான
சென்று { த்ரௌபதியிடம் வந்து

எந்தமக்கு { “நீ எங்களுக்கு அடிமை
உரிமை செய் { செய்யக்கடவை”
என { என்று சொல்ல,

தரியாது { (அவன்) பொறுக்க
மாட்டாமல்

எம் { “ஸ்வாமியான
பெருமான் ! { கண்ணபிரானே !

அருள் என்னை { கிருபை பண்ணவேணும்”
என்று பிரார்த்திக்க,

சந்தம் அல் { அழகிய இருண்ட
குழலால் { கூந்தலையுடையளான
அலக்கன் { அந்தத் த்ரௌபதியின்
மனவருத்தத்தை

நூற்றுவர்தம் { துரியோதநாதியர்
பெண்டிரும் { தூறு பேர்களுடைய
எய்தி { மனைவிகளும் அடைந்து

நூல் இழப்ப { தாலையை இழக்கும்படியாக

இந்திரன் { இந்திர புத்திரானை
சிறுவன் { அர்ஜுநனுடைய தேரின்
தேர் முன் { முன்னே ஸாரதியாய்
நின்றிருனை { நின்ற பெருமானே

திருவல்லிக்கேணி கண்டேன்—.

* * * —[அந்தகன்சிறுவன்.] தருமபுத்திரர் சகுரியோடு சூதாடினகாலத்து மனைவியான த்ரௌபதியையுமுட்பட எல்லாப்பொருள்களையும் தோற்றபோது துரியோதனன் தனது தம்பியான துச்சாஸனனை நோக்கி ‘த்ரௌபதியை ஸபை நடுகிற கொண்டு நிறுத்து’ என்று கட்டளையிட, அவனும் அப்படியே அவளை மிக்க பெருஞ்சுவைநடுவேகொண்டு நிறுத்த, ‘இவள் நமக்கு வசப்பட்டனளாதலால் இவளை நம் வீட்டி வேலைக்காரிகளிலே ஒருத்தியாக இருக்கும்படி அமைத்திடு; இனி இவள் நம் வீட்டைப் பெருக்குதல் மெழுகுதல் முதலிய

வேலைகளைச் செவ்வனே செய்துவாக்கடவன்' என்று சொல்லி, துச்சாஸன் கரோமான இந்த வார்த்தைகளைத் த்ரௌபதியிடத்துச் சொல்லி அவளை மிகவும் அவமானப் படுத்தினவனவிலே அவன் பொறுக்கமாட்டாமல் “கோவிந்த! புண்டரீகாക്ഷி! ரக்ஷ மாம் சரணுகதாம்” என்று சொல்லிக் கண்ணபிரானைச் சரண மடைய, 1. “பாண்டவர் தம்முடைய பாஞ்சாலி மறுக்கமெல்லாம், ஆண்டங்கு நூற்றுவர்தம் பெண்டிர்மேல் வைத்தவப்பன்” என்றபடி அவள் பட்ட வருத்த மெல்லாம் மாற்றலர் நூற்று வர்களின் மனையார் தாங்கள் பட்டுத் தங்கள் பர்த் தாக்களைப் பறிகொடுத்துத் தாலியிழந்து கைம்பெண்டாட்டிகளாய்க் கதறும்படி பார்த்தனுக்குச் சாரதியாயிருந்து அரிய பெரிய காரியங்கள் செய்தருளி ஆச்ரித ரக்ஷணமும் ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநமும் செய்தருளின கண்ணபிரானைத் திரு வல்லிக்கேணியில் வேலிக்கப்பெற்றேன் என்றாராயிற்று.

துரியோதனனுக்கும் துச்சாஸனுக்கும் தந்தைபான த்ருதராஷ்டரன் பிறவிக்குருடனாதலால் அந்தகன் எனப்பட்டான்; வடசொல். ராஜாதிராஜர்கள் பாண்டவர்களையுரியினும், காலக்கொடுமையினால் அவர்கள் தோற்றுத் தளர் திருந்த காலத்தில் துரியோதனன் தானே ராஜாதிராஜன் என்று அஹங்காரங் கொண்டிருந்தனாதலால் அரசர்த்மரசன் எனப்பட்டான். அவனுடைய இனைய தம்பி—துச்சாஸன். “எந்தமக்குரிமை செய்” என்றவிடத்து, “युष्मन्सुखी सखास्ये कृष्णाय वैकुण्ठाय कृष्णाय सखीसुखे! अर्जुनयै वीर्यं विसृज्य लब्ध्वा ऊनाय दान्ति नृपस्य सख्यम्” = துச்சாஸனச்சாமி ஸமீக்யப க்ருஷ் ணும் அவேஷ்டமாணர் க்ருபுணர் பதீட்ஸ்தாந்—அதுய வேகேந விஸம்ஜ்ஞ கல்பாம்உவாச தாவீதி ஹஸத் ஸசப்தம்.” என்ற மஹாபாரத [ஸபாபருவம் 89-56] ச்லோகம் நினைக்கத்தக்கது.

த்ரௌபதி ரஜஸ்வலையாயிருக்குந் தன்மையையும் கணிசியாது தலை மயிரைப் பிடித்திழுத்து மாநபங்கஞ் செய்ததும் “எந்தமக்குரிமைசெய்” என்ற விதிலே அடக்கம்.

சந்தம் அல்குழலான் = ‘சந்தம்’ என்று அழகுக்குப்பெயர்; அல் என்று இரு ணுக்குப் பெயர்; அழகிய இருண்ட கூந்தலையுடைய த்ரௌபதி யென்க. அலக் கண்—மனவருத்தம். த்ரௌபதியின் வயிற்றெறிச்சலெல்லாம் சத்தருபத்தினி களுக்குப் போய்ச்சேருமாறு கண்ணபிரான் காரியஞ் செய்தனனென்று சமத் காரமாக அருளிச்செய்தபடி. அழுதவர்கள் சிரிக்கும்படியும், சிரித்தவர்கள் அழுட்படியும் காரியஞ் செய்தானென்க.

இந்திரன்சிறுவன் = பாண்மஹாராஜனுக்கு மனைவியுடன் சேரக்கூடா தென்று சாபம் நேரிட்டதனால், அவனனுமதிப்படி, அவனது மூத்தமனையியா கிய குந்தி, தனக்கு இளமையில் தூர்வாஸமுனிவன் உபதேசித்திருந்த மந்திரத் தின் மஹிமையால் வந்த யமதர்மராஜனால் யுதிஷ்டிர (நென்னும் தருமபுத்திர) னையும், வாயுதேவனால் பீமஸேநனையும், தேவேந்திரனால் அர்ஜுனனையும் பெற் றானென்று புரணவரலாறுதலால் அர்ஜுனன் இந்திரன்சிறுவன் நெனப்பட் டான். (க)

பரதனும் தம்பி சத்துருக்கனனுநிலக்குமனோடு மைதிலியும் *
 இரவுநன்பகலும் துதிசெய்யநின்ற இராவணுந்தகனையெம்மாளை *
 சூவமேகமழும் குளிர் பொழிவோடு குயிலோடு மயில்கள் நின்றால் *
 இரவியின்கதிர்கள் நுழைதல்செய்தறியாத் திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே. (எ)

பரதனும் பாதாழ்வானும்

தம்பி சத்துருக்கனனும் { அவனது தம்பியான
 சத்துருக்காழ்வானும்

இலக்குமனோடு வக்ஷமணனும்

மைதிலியும் வீரதாராட்டியும்

இரவும் நன் { இடைவிடாது தோத்திரம்
 பகலும் துதி பண்ணும்படியாக
 செய்ய நின்ற { எழுந்தருளியிருக்கிற

இராவண { இராவண ஸம்ஹாரியான
 அந்தகனை { பெருமானே,
 எம்மாளை

சூரவமே { சூரவமலர்களே
 கமழும் குளிர் { பரிமளிக்கின்ற குளிர்ந்த
 பொழிவோடு { சோலைகளிலே

குயிலோடு { குயில்களும் மயில்களும்
 மயில்கள் { ஆரவாரிக்க,
 நின்று ஆவ

இரவியின் { ஸூரிய கிரணங்கள்
 கதிர்கள் { உள்ளே நுழைந்தறியாத
 நுழைதல் { [எப்போதும் நிழல்
 செய்து { செய்திருக்கிற]
 அறியா

திரு { திருவல்லிக்கேணியிலே
 அல்லிக்கேணி { கண்டேன்
 கண்டேன் { ஸேவிக்கப் பெற்றேன்.

* * *—[பரதனும்] சத்துருக்கன் பரதனை விட்டுப்பிரியாதவனுதலால் “பரதனும் தம்பி சத்துருக்கனனும்” என்று இதுவொரு சேர்த்தியாகவும், இளைய பெருமான் தம் பிரியியாதரியாமையை விண்ணப்பஞ் செய்யும்போது “ನವ ಸೀತಾ ಶ್ಯಯಾ ಹೀನಾ ನವಾನ್ಮುಖಿ ರಾಘವ ಮುನುಷ್ಯಕುಮಾರಿ ಜಲಾನ್ಮುಖಿವಿನ್ಯೂತ” = நசுவீதாத்வயா ஹீநா நசாஹமபி ராகவ-முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மதல்யாவீவோத்த்ருதேன.” என்று பிராட்டியோடே தம்மைச்சேர்த்துச் சொல்லிக்கொள்ளுகையாலே “இலக்குமனோடு மைதிலியும்” என்று இதுவொரு சேர்த்தியாகவும் அருளிச்செய்யப்பட்டது. இங்கு இந்நால்வரைச் சொன்னது மற்றுமுள்ள வாக்யமுதலிகளையும் தேவதாஸமுஹங்களையும் மஹர்ஷிகளையும் சொன்னதற்கு உபலக்ஷணமாம். ஆகிய இவர்களெல்லாரும் இரவும் பகலும் ஏத்க நின்ற இராமபிரானைத் திருவல்லிக்கேணியில் ஸேவிக்கப்பெற்றேன். இராவணுந்தகனை என்ற சொல்லந்தால்—இவர்களெல்லாரும் துதிப்பது இராவணஸம்ஹாரமாகிற வீரச்செயலை பென்பது விளங்கும்.

பின்னடிகள் நிலவளம் கூறுவன. “இரவியின் கதிர்கள் நுழைதல் செய்தறியா” என்ற விசேஷணத்தைக் குளிர் பொழிவிலே அந்நயித்துரைப்பதும் பொருந்தும். ஸூரிய கிரணங்கள் உள்ளறிங்க் வொண்ணாதபடி நிழற்பாங்காயும் பரிமளம் மிக்கவையாயுமுள்ள சோலைகளிலே குயில்கள் பாடவும், மயில்கள் ஆடவும் பெற்ற திருவல்லிக்கேணியிலே-கண்டேன். (எ)

பள்ளியிலோதிவந்த தன்சிறுவன் வாயிலோராயிரநாமம் *
ஒள்ளியவாகிப் போதவாங்கதனுக்கொன்றுமோர் போறுப்பிலனாகி *
பிள்ளையைச்சீறி வெகுண்டு தூண்புடைப்பப் பிறையெயிற்றனல்விழிப் பேழ்வாய் *
தெள்ளியசிங்கமாகிய தேவைத் திருவல்லிக்கேணிக்கு கண்டேனே. (அ)

பள்ளியில் பள்ளிக்கூடத்தில்
ஒதி வாசித்துவிட்டு
வந்த வீட்டுக்குவந்த
தன் சிறுவன் { தனது மகனான ப்ரஹ்மாத
வாயில் { னுடைய வாயில்
ஓர் ஆயிரம் { விலகணமான ஸஹஸ்ர
நாமம் { நாமங்கள்
ஒள்ளிய ஆகி { அழகாக உச்சரிக்கப்பட்டுவா
போத {
ஆங்கு அக்காலத்திலே
அதனுக்கு { அதை எள்ளளவும்
ஒன்றும் ஓர் { பொறுக்கமாட்டாதவனும்
பொறுப்பு { (இரணியன்)
இலன் ஆகி {

பிள்ளையை { அந்த ப்ரஹ்மாதன் மீது
சீறி { மிகவும் கோபித்து
வெகுண்டு {
(வாதப்ரதிவாதங்கள் நடந்தபின்)
தூண் { தூணைத்தட்டின போது
புடைப்பு {
பிறை எய்து { பிறைபோன்ற பற்களையும்
அனல் விழி { நெருப்புப்பொறி கிளர்
பேழ் வாய் { கின்ற கண்களையும்
பெரியவாயையுமுடைய
தெள்ளிய { தெளிசிங்கப்பெருமானாகத்
சிங்கம் ஆகிய { திருவவதரித்த தேவனை
தேவை {
திருவல்லிக்கேணி கண்டேன்.

* * *—[பள்ளியிலோதிவந்த.] தனித்தனி எல்லாப் பிராணிகளாலும் இற
வாதபடி வரம்பெற்றவனும் மூவுலகங்களையும் வென்று தன்னையே கடவுளாக
அனைவரும் வணங்கும்படி செய்தவருகின்றவனுமான ஹிரண்யாஸூரன் தன்
மகனான ப்ரஹ்மாதனுக்கு அஸூரகுருவாகிய சக்கிராசாரியரைக்கொண்டு அக்ஷ
ராப்யாஸுரர் செய்விக்கிறபொழுது அக்கால வழக்கத்தின்படி அவ்வாசிரியன்
“ஹிரண்யாநமம்” என்று முதலிற் சொல்லிக் கல்விகற்பிக்க, ப்ரஹ்மாதன் அங்
கனஞ் சொல்லிக் கல்விகற்க உடன்படாது நாராயணநாமத்தை உட்கொண்ட
அஷ்டாக்ஷர மஹாமந்திரத்தைச் சொல்ல, அதனை யுணர்ந்த இரணியன் மைந்
தனைத் தன் வழிப்படுத்துதற்குப் பலவாறு முயன்றும் அவன் வழிப்படாது
விடாப்பிடியுடையனானமை கண்டு கடுங்கோபங்கொண்டு, தன்னைச்சார்ந்த அஸூ
ரர்களுையழைத்து ப்ரஹ்மாதனைக் கொன்றுவிடும்படி கட்டளையிட்டான். அத
ற்கு இசைந்த அவர்கள் தச்சுன் முதலிய கொடிய அஷ்ட மஹாநாகங்களைக்
கொண்டு வந்து அக்குமாரன் மீது கடிக்கவிட, அந்தப் பெரும்பாம்புகள் காளி
காளாத்ரி யமன் யமதூதியென்ற தங்களது விஷப்பற்கள் கொண்டு அவனுடைய
ஸகல அவயவங்களிலும் கடித்து உக்ரமான விஷங்களைக் கக்க அவன் இடை
விடாது நாராயண நாமோச்சாரணம் செய்து வந்ததுபற்றி அவன்மீதெழுந்த
திருமாலுள்ளால் அக்கடித்த வாய்களினின்றும் சொரிந்த விஷமே அமிருதமய
மாக, அந்தப் பரமபாகவதன் சிறிதும் நோவுபடாதிருந்தனன்; அசுரர்கள்
அவனை நெருப்பிலே போகட, அத்தீயும் குளிர்ந்து அவனை எரிக்கமாட்டாதா
யிற்று. இரணியன் கட்டளையால் திக்கஜங்கள் ப்ரஹ்மாதனைப் பூமியிலே வீழ்த்
தித் தங்கள் வலிய தந்தங்களாற் பாய்ந்து இடித்தபொழுது திருவருள் வலிமை

பெற்ற அவனது மார்பிற் பட்டதனால் அத்திசையானைகளின் தந்தங்கள் முறிந்து போய்விட்டன. அசுரர்கள் அலணைப் பெரியமலையுடன் சேர்த்து நாகபாசங்களினுறக்கட்டிக் கடலிலே போகட அந்த ஸமுத்தத்திலே அம்மலையானது பரஹ்ஸந்தன் தன் மேற்பக்கத்திலிருக்கத் தெப்பமாய் மிதந்தது. பிறகு நாகபாசம் தானே விடுபட்டதனால் பரஹ்ஸந்தன் இனிது பிழைத்துக் கரைசேர்ந்தான். இங்ஙனம் பலவாறாக அவனைக்கொல்ல உபாயஞ்செய்தும் அவன் பகவானருளால் இறவாதொழியவே, இரணியன் ஒருநாள் ஸாயங்காலத்தில் தன் மகனை நோக்கி 'சே சொல்லும் நாராயணனென்பான் எங்கு உளன்? காட்டு' என்ன, அச்சிறுவன் 'தூணிலுமுான், தூரும்பிலுமுான், எங்குமுான்' என்று சொல்ல, உடனே இரணியன் மிக்க கோபாவேசங்கொண்டு 'இங்கு உளனோ?' என்று சொல்லி எதிரிலிருந்த தூணைப்புடைக்க, அதனின்றும் பகவான் பிறைப்போன்ற பற்களையும் நெருப்புப்பொறி பரக்கின்ற கண்களையும் நாடித்த பெரியவரையுப் கொண்ட நாகங்கழாத்தியாயத் தோன்றி இரணியனைப் பிரித்தொழித்துப் பரஹ்ஸந்தனுக்கு அருள் செய்தனன். அப்பெருமான் அஸ்மதாதிகளைக்காத்தருளவும் நம் விரோதகளைக் களைந்தொழிக்கவும் திருவல்லிக்கேணியிலே ஸேவைஸாதியா நின்றான், ஸேவிக்கப்பெற்றேனென்றராயிற்று.

இப்பாட்டில் தெள்ளிய சிங்கம் என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்ததுகொண்டே திருவல்லிக்கேணியிலெழுந்தருளியுள்ள அழகிய சிங்கப்பெருமானுக்குத் தெளிசிங்கப்பெருமான் என்று திருநாமம் வழங்கலாயிற்று; 'துள் சிங்கப்பெருமான்' என்று பலரும் வழங்குவது பிழையென்றுணர்.

சீறிவேகுண்டே = ஒரு பொருட்பன்மொழி; மிகவும் கோபங் கொண்டு என்று படியாம். ... (அ)

மீனமர்பொய்கை நாண்மலர்கோய்வான் வேட்கையினோடு சேன்றிழிந்த *
கானமர்வேழம் கையேத்தேவறக் கராவதன் காலினைக்கதுவ *
ஆனையின்துயரம் தீர்ப்புள்ளாருந்து சேன்றுநின்றழித்தோட்டானை *
தேனமர்சோலை மாடமாமயிலைத் திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே: (க)

மீன் அமர் { மீன்கள் அமர்ந்தொரு
பொய்கை { தடாகத்திலே

நான் மலர் { புதிய புஷ்பங்களை

கொய்வான் { பறிக்கவேண்டுமென்கிற
வேட்கையி { விருப்பத்தோடு
னோடு

சென்று போய்

இழிந்த இறங்கின

கான் அமர் { காட்டில் திரிபும்
வேழம் { கஜேந்திரன்

கை எடுத்து { தனது அதிக்கையை உயரத்
அவற { தூக்கிக் கூச்சலிடும்படியாக

காரு முதலையானது

அதன் { அவ்யானையின் காலைக்
காலினை கதுவ { கெளவிக்கொள்ள,

ஆனையின் அந்த யானையினுடைய
துயரம் மனவருத்தம்

தீர தீரும்படி

புள் ஊர்ந்து { பெரிய திருவடையையாவாழ்ந்து
சென்று { மாகக்கொண்டு(பொய்களிக்
கையிலே) எழுந்தருளை

நின்று அங்கே நின்று

ஆழி { திருவாழியை (அந்தமுதலை
தோட்டானை { யின்மீது) பிரயோகித்த
பெருமானை,

தேன் அமர் { தேன்மாறாத
சோலை { சோலைகளையுடைய

மாடம் மா மயிலை

திருவல்லிக்கேணி கண்டேன்.

* * *—[மீனமர்போய்கை.] மஹாவிஷ்ணு பக்தனான இத்தரத்யும்நனென்னும் அரசன் வழக்கப்படி ஒருநாள் விஷ்ணுபூஜைசெய்து கொண்டிருந்தபோது அகஸ்ய மஹாமுனிவன் அவனிடம் எழுந்தருள், அப்பொழுது அவ்வரசன் தன் கருத்து முழுவதையும் திருமாலைப் பூஜிப்பதில் செலுத்தியிருந்ததனால் அம்முனிவனது வருகையை அறியாதவனாய் அவனுக்கு உபசாரமொன்றுஞ்செய்யாதிருக்க, அம்முனிவன் இப்படி அரசன் நம்மை அலக்ஷியஞ்செய்தானென்று மாறாகக் கருதிக் கோபித்து, ‘நீ யானைபோலச் செருக்குற்றிருந்ததனால் யானையாகக் கடவை’ என்று சபிக்க, அங்ஙனமே அவன் ஒருநாட்டில் யானையாகத் தோன்றினனாயினும் முன்செய்த விஷ்ணு பக்தியின் மஹிமையினால் அப்பொழுதும் விடாமல் நாள்தோறும் ஆயிரந்தாமரை மலர்களைக்கொண்டு திருமாலை அர்ச்சித்துப் பூஜித்துவருகையில், ஒருநாள் பெரியதொரு தாமரைத்தடாகத்தில் அர்ச்சனைக்காகப் பூப்பறிப்பதற்குப்போய் இறங்கிற்று; முன்பொருகால் தேவலனென்னும் முனிவன் ஒரு நீர்நிலையிலின்று தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த போது அவனது காலப்பற்றி யிழுத்து அதனால் கோபங்கொண்ட அப்பனது சாபத்தாற் பெரிய முதலையாய்க்கிடந்த ஹூஹூவென்னும் கந்தர்வன், அவ யானையின் காலைக் கொளிக்கொள்ள, அதனை விடுவித்துக்கொள்ள முடியாமல் கஜேந்திராழ்வான் ‘ஆதிமூலமே!’ என்று கூவியழைக்க, உடனே திருமால் கருடாருடனாய் அப்பொய்கைக் கரையிலே அரைகுலைபத் தலைகுலைய விரைந் தெழுந்தருளித் தனது திருவாழியைப் பிரயோகித்து முதலையைத் துணித்து யானையை அதன் வாயினின்று விடுவித்து இறுதியில் அதற்கு முக்தியை அருளினன். அப்பெருமான் பஞ்சேந்திரியங்களாகிற பல முகலைகளின் வாயிலே அகப்பட்டுத் துடிக்கின்ற நம்மையும் காத்தருள் விரும்பித் திருவல்லிக்கேணி யிலே நிற்கக்கண்டேனென்றாராயிற்று.

இங்கு “ஆணையின் துயரம்” என்றது உயிர்போகிறதேயென்ற துயரத்தை யன்று; வருந்திப்பறித்த இத்தாமரை மலர்களைச் செவ்வியழியாமல் எம்பெருமானது திருவடியிற் சாத்தப்பெறுகின்றிலோமே என்ற துயரத்தையாம். “ஆழி விட்டாணை” என்னுது “ஆழி தோட்டாணை” என்றது காரியத்தின் லாகவத்தைத் தெரிவித்தவாறு. (கூ)

மன்னுதண்பொழிலும் வாலியும்மதிரும் மாடமாளிகையும் மண்டபமும் *
தேன்னன் தொண்டையர்கோன்செய்த நன்மயிலைத் திருவல்லிக்கேணி
கன்னிநன்மாட மங்கையாத்தலைவன் காமருசீர்க் கலிகன்றி * [நின்றானை *
சோன்னசொல்மாலை பத்துடன்வல்லார் சுகமினிதாள்வர் வானுலகே. (கௌ)

மன்னு	கித்தியமாய்	மதினும்	மதில்களும்
தண்	குளிரிந்த	மாடம்	} மாட மாளிகைகளும்
பொழிலும்	சோலைகளும்	மாளிகையும்	
வாலியும்	நீர்நிலைகளும்	மண்டபமும்	{ மண்டபங்களும் உண்டாம்படி

தென்னன் தொண்டை யர் கோன் செய்த	பாண்டிய குலத்தவனான் தொண்டைமான் சக்கர வர்த்தி திருமித்த	காமரு சீர்	சிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷ்மியை உடையவரு மான
நல் மயிலை திரு அல்லிக்கேணி ரின்ருளை	அழகிய மயிலைக்கறித்த திருவல்லிக்கேணியிலே நின்றருளும் பெருமான் விஷயமாக,	கலிகன்றி சொன்ன சொல் மாலை பத்து உடன் வல்லார்	திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த சொல்மாலையாகிய இப்பத்துப்பாசரங்களையும் ஒதவல்லவர்கள்
கன்னி நல் மாடம் மங்கையர் தலைவன்	அழிவில்லாத நல்ல மாடங் களையுடைய திருமங்கை நாட்டிலுள்ளார்க்குத் தலைவரும்	சுகம் இனிது வான் உலகு ஆள்வர்	ஆநந்தமயமான பரமபதத்தை ஆளப்பெறுவர்கள்.

***—[மன்னுதண்பொழிலும்.] எப்போதும் குளிர்ந்த பொழில்களும் நீர் நிலங்களும், மதில்களும், மாடங்களும், மாளிகைகளும், மண்டபங்களும் மற்றும் பல ஸந்திவேசங்களும் அழகாக அமையும்படி தொண்டைமான் சக்கரவர்த்தி ஏறியருளப்பண்ணின திருவல்லிக்கேணியில் அடியார்களை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நின்றருளும் பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இப்பத்துப்பாசரங்களையும் ஒதவல்லவர்கள் திருநாட்டிலேசென்று நியைக்கையம் பண்ணப்பெறுவார்களென்று இத்திருமொழி கற்றாக்குப்பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

வாலி - வாபீ என்ற வடசொல் விகாரம். மண்டபம் வடசொல். திருவல்லிக்கேணி ஸந்தி திருப்பதிஷ்டை தொண்டைமான் சக்கரவர்த்தியின் கைங்கரியமென்க. நகரப்பதிஷ்டையும் இவனது கைங்கரியமென்று கூறுவாருமுளர்.

மலயத்தவனுனென்கிற பாண்டிய ராஜனுக்குத் தென்னன் என்று பெயர்; “கொன்னவில் கூர்வேல்கோன் தெடுமாறன் தென்குடல்கோன், தென்னன்” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியும் காண்க. தொண்டைமான் சக்கரவர்த்தி அத்தென்னனுடைய வம்சத்தில் தோன்றினமைபற்றித் தென்னன் தொண்டையர்கோன் என்றருளிச் செய்யப்பட்டதென்று சொல்லக் கேட்டிருக்கை.

அழகிற் சிறந்த மாதர்கள் வாழுமிடமாயிருந்தகாலும் “ஒப்பவரில்லாத மாதர்கள் வாழும் மாடமாமயிலை” என்று ஆழ்வார் தாமும் அருளிச் செய்திருக்கையாலும் மஹிளாபுரீ என்று வடமொழியிலும் மயிலை என்று தென்மொழியிலும் வழங்கப்பட்டு வந்ததே மயிலாப்பூரென்பதாம். அதன் ஸமீபத்திலுள்ள காரணம்பற்றி மயிலைத் திருவல்லிக்கேணி எனப்பட்டது. மஹிளா என்ற வடசொல்-சிறந்த மாதர் என்று பொருள்படும் “மயூரபுரீ” என்றும் சிலர் வழங்குவர். (க0)

அடிவரவு :—வில் வேதத்தை வஞ்சனை இந்திரனுக்கு இன்துணை அந்தகன் பாதன் பள்ளியில் மீனமர் மன்னு அன்றாய்.

இரண்டாம்பத்து மூன்றாத்திருமொழி உரை முற்றுப்பெற்றது.
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம்பத்து நான்காந்திருமொழி

அன்றயர்குலக்கொடியோநி.

திருநீர்மலையிலே சென்று அநுபவிப்பதாம் இத்திருமொழி.

(எண்சீர்க்கழிநெடிடியாசிரிய விருத்தம்.)

அன்றயர் குலக்கொடியோடணிமாமலர் மங்கையோடன்பளவி * அவுணர்க்கு
என்றனுமீர்க்கமிலாதவனுக்குறையுமிடமாவது * இரும்பொழில்சூழ்
நன்றயபுனல்நறையூர் திருவாலிதுடந்தை தடந்திகழ்கோவல்நகர் *
நின்றுனிநுந்தான்கிடந்தான்நடந்தாற்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே. (க)

அன்று	{ கிருஷ்ணனும்ப் பிறந்த அக்காலத்து	நன்று ஆய புனல்	{ நல்ல தீர்த்தங்களையுடைய
ஆயர் குலம் கொடியோடு	{ இடைக் குலத்திற் பிறந்த கொடிபோன்ற நப்பின் னைப் பிராட்டியோடும்	நறையூர்	திருநறையூரிலே
அணி மா மலர் மங்கையோடு	{ மிகச் சிறந்த தாமரைமலரிற் பிறந்த பெரிய பிராட்டி யோடும்	நின்றான்	நின்றவனும்
அன்பு அளவி	அன்புடன் கலந்தவனும்	திரு ஆலி	திருவாலியிலே
என்றானும்	எக்காலத்திலும்	இருந்தான்	வீற்றிருந்தவனும்
அவுணர்க்கு	அசுரர்கள் விஷயத்திலே	குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே
இரக்கம் இலா	{ இரக்கமில்லாதவனுமான எம் தவனுக்கு	கிடந்தான்	சயனித்தவனும்
உறையும்	{ வாஸஸ்தான மெதுவென் இடம் ஆவது	தடம் திகழ் கோவல் நகர்	{ தடாகங்களாலே விளங்குகி ன்ற திருக்கோவலூரிலே
இரு பொழில்	{ பரந்த சேலைகளாலே சூழப் பட்டி	நடந்தாற்கு இடம்	{ உலகளந்த திருக்கோலமாக எழுந்தருளி யிருந்தவனு மான எம்பெருமானுக்கு இடமான
		மா மலை ஆவது நீர்மலை	{ சிறந்த மலையான திருநீர் மலையாம்.

* * *—[அன்றயர்.] “ஆயர் குலக்கொடி” என்று நப்பின்னைப் பிராட்டி.
யைச் சொல்லுகிறது. கும்பனென்னும் இடையர்தலைவனது மகளிறே நப்
பின்னை யென்பாள். “அணிமாமலர் மங்கை” என்று ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியைச்
சொல்லி அவளுடைய அம்சமான ருக்மிணிப்பிராட்டியை நினைக்கிறது. ஆக,
நப்பின்னைப் பிராட்டியைத் திருமணம் புணரும் நிமித்தமாகச் சில (அருது ரூப
மான) அலங்காரங்களைக் கொன்றொழித்தும், ருக்மிணிப்பிராட்டியைத் திருமணம்

புணரும் நிமித்தமாக ருக்மம் முகலிய சில ஆஸூரப்ருதிகளைப் பங்கப்படுத்தி யும் போர்த்தமை சொல்லுகிறது—முன் ஒன்றாயடிகளால். இப்படி ஆஸூரப் ருதிகளைத் தொலைப்பதையே தொழிலாகக் கொண்ட எம்பெருமான் எழுந் தருளியிருக்குமிடம் எதுவென்றால்;— மலைகளுக்குள்ளே சிறந்த மலையென்று ப்ரவரித்தி பெற்ற திருநீர்மலைபார். திருநறைமூரிலே நின்றதிருக்கோலமாகவும், திருவாலியிலே வீற்றிருந்த திருக்கோலமாகவும், திருக்குடந்தையிலே பள்ளி கொண்ட திருக்கோலமாகவும், திருக்கோவலூரிலே உலகனக்கத் திருவடிநீட்டி நடக்குந்திருக்கோலமாகவும் ஸேவையாதிக்கின்ற எம்பெருமான் அந்த நான்கு வகைத் திருக்கோலங்களையும் இத்திவ்ய தேசமொன்றிலேயே கொண்டருளி ஸேவையாதிக்கும்படியை அதுபவித்துப் பேசுகிறார் பின்னடிகளில்.

மாமலையாவது நீர்மலையே என்ற சொல்தொடரிலுள்ள ‘ஆவது’ என்ப தை இடம் என்பதனோடே கூட்டி “இடமாவது மாமலை நீர்மலை” என்று உரைப்பர் சிவர்; அவ்வனம் வேண்டா; உள்ளபடியே அவ்விபத்து உரைத்தல தரும். மாமலை ஆவது—மாமலையான என்றபடி. நீர்மலை = நீரானது அரண் போலச் சூழப்பெற்ற மலையானது பற்றித் திருநீர்மலை யெனப்படும். (க)

காண்டாவனமென்பதோர்காடமரர்க்கரையனதுகண்டவன் நிற்க * முனே முண்டாரமலுண்ணமுனிந்தவனும் அதுவன்றியும் முன்னுலகம்போறைதீர்த்து ஆண்டான் * அவுணனவன்மார்பகலம் உகிரால்வகிராகமுனிந்தரியாய் நீண்டான் * குறளாகிநிமிர்ந்தவனுக்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே. (உ)

அமரர்க்கு } தேவர்களுக்குத் தலைவனுன
அரையன் } இந்திரனுனவன்
அவன் }

கண்டு நிற்க பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில்

முனே அவன் கண் முன்னே

காண்டாவனம் } காண்டவ்வனம் என்று
என்பது ஓர் } ப்ரவரித்தமான பொரு
காடு அது } காட்டை

ஆர் அழல் அக்கி பகவான்

முண்டு } மேல் விழுந்து உட்கொள்
உண்ண } ளும்படியாக

முனிந்தவனும் சீறி நியமித்தவனும்,

அது } அதுவுந்தவிர,
அன்றிடும் }

முன் முன்பு (பாரதப்போரில்)

உலகம் }
பொறை } பூமியின் பாரங்களைத் தீர்த்து
தீர்த்து }

ஆண்டான் உலகங்களை ரகடித்தவனும்

அவுணன் } இரணியா சூனுடைய
அவன் }

அகலம் மார்பு அகன்ற மார்பு

உகிரால் (திருக்கை) நகங்களுலே

வகிர் ஆக இருபிளவாம்படி

முனிந்து சீறி

அரி ஆய் } கரகங்கமாய் வளர்ந்திட்டவ
நீண்டான் } னும்

குறள் ஆகி } (முதலில்) வாமநாவதாரஞ்
செய்து }

கிமிர்ந்தவனு } (பிறகு) திரிவிக்கிரமனாய்
க்கு } வளர்ந்தவனுமான பெரு
மானுக்கு }

இடம் இடம் (எதுவென்றால்)

மாமலை ஆவது நீர்மலை—

* * *—[காண்டாவனம்.] “காண்டவவநம்” என்பது ‘காண்டாவனம்’ என்று கிடக்கிறது. இது தேவேந்திரனுக்கு உரியதாய்ப் பூலோகத்திலிருந்த காடு. ஒருநாள் அக்ரிபகவான் ஒரு அந்தணவேடம் பூண்டு, அர்ஜுனனும் கண்ணபிரானும் கூடியிருக்குமிடத்திலே வந்துசேர, அவ்வந்தணனைக் கிருஷ்ணர்ஜுநர்கள் நன்கு உபசரிக்க, அவன் உணவுவேண்ட, ‘வேண்டிய உணவை அளிப்போம்’ என்று அவ்விருவரும் உறுதிமொழி கூற, உடனே அவ்வந்தணன் தான் இன்னொன்று உண்மை தெரிவித்துக் காண்டவவனத்தைத் தனக்கு இரையாக அளிக் குமாறு வேண்ட, அவர்களும், ‘பல கொடிய அசுரர்களும் அரசர்களும் துஷ்டமிருக்கங்கடும் நிரம்பியிருக்குமிந்தக் காடு அழிந்தொழிவது நன்றே’ என்று நிச்சயித்து அக்ரிபகவானை நோக்கி ‘அங்கனமே உண்பாயாக’ என்று அனுமதித்ததின்பேரில் அக்ரி அக்காடு முழுவதையும் ஆக்கிரமித்துப் பூர்ணதிருப்தியாக உண்டான் என்ற கதை மஹாபாரதத்தில் ஆதிபருவத்தில் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தவனை கண்ணபிரான் தனது அன்பனை இந்திரன் வருந்தும்படி அவனது காட்டையழிக் குமாறு அதுமதித்தது அவதாரப்ரயோஜனம் நிறைவேறு தற்காக வென்க; அக்காட்டிலுள்ள அளவற்ற துஷ்ட ஜந்துஸமுஹங்கள் தொலைத்தொழியும் முகத்தால் பூமியின் பாரத்தைக் குறைத்தருளினனென்றுணர்க. இவ்வனத்தின் தன்மையைப்பற்றி வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதத்தில் காண்டவதகன்ச சருக்கத்தில்—“மிடைந்த நாவ்வகை மகிருகங்களு நெடு வெற்பினங்களுந்துன்றி, அடைந்த தானவரக்கர் பேருரகருக்காலயங்களுமாகி, குடைந்துசோரி கொள்வாளுகிரி முதற்கொடு விலங்கினமிக்குக், கடைந்த கூரெயிற்றூல தக்ககனும் வாழ் காணமது கண்டா” என்ற செய்யுள் இங்குக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

இவ்வனத்தை அக்ரிபகவான் உண்ணும்போது தேவேந்திரன் அதைத் தடுக்க முயன்றும் பயன்படவில்லை யென்பது விளங்க “கண்டு அவன் நீடுக முனே” எனப்பட்டது.

காண்டவவனத்தை எரிக்க அதுமதித்த முகத்தால் பூமிபரங்களைத் தொலைத்தும், தானே நேரில் பலதுஷ்டஜனங்களைக் கொன்றொழித்து அம்முகத் தாலும் பூமிபரங்களைத் தொலைத்தும் அருளின எம்பெருமானுறையுமிடம் திரு நீர்மலை என்றூராயிற்று.

அரையன்—அரசன். முனே—முன்னே. வகீர்—பிளவு. (உ)

அலமன்னுமடல் சுரிசங்க மேத்தடலாழியினு லணியாருருவில் *
புலமன்னு வடம்புனை கோங்கையினுள் போறைதீர முளுளே வாளமரில் *
பலமன்னன்படச் சுடராழியினைப் பகலோன் மறையப் பணிகோண்டணிசேர் *
நீலமன்னனுமா யுலகாண்டவனுக்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே. (ந.)

அணி ஆர் { அழகு பொருந்திய
உருவில் திருமேனியிலே
அடல் { திக்ஷணமான திருவாழி
ஆழியினால் யோகெட
அலம் கலப்பையையும்
மன்னும் { (எதிரிகட்கு) நித்யபயங்கர
அடல் சரி { மான ஸூபாஞ்சஜந்யத்
சங்கம் { தையும்
எடுத்து { தரித்துக் கொண்டிருப்
பவனாயும்
முன் முன்னொருகால்,
புலம் மன்னு { மனோஹரமான முத்து
வடம் புனை { வடங்களணிந்த மூலையை
கொங்கை யுடையளான பூமிப்
யினுள் பிராட்டியினுடைய
பொறை பாரமானது
தீர தொலையும்படி

ஆள் அடு { ஆள்களை யெல்லாம்
வாள் அமரில் { முடிக்கிற மஹத்தான
யுத்தத்திலே
பல மன்னர் { பல அரசர்கள் நசிக்கும்படி
பட { (செய்தவனாயும்)
பகலோன் { ஸூரியன் மறையும்
மறைய { படியாக
சுடர் { ஒளிமிக்க திருவாழியைக்
ஆழியினே { காரியம் கொண்டவ
பணிகொண்டு { னாயும்
அணி சேர் { அழகிய இந்நிலத்திற்கு
நிலம் { நாயகனாயிருந்துகொண்டு
மன்னனும் { ஆய்
உலகு ஆண்ட { உலகங்களை ரக்ஷித்தவனாயு
வனுக்கு { மிருக்கிற பெருமானுக்கு
இடம் இருப்பிடம்
மா மலை ஆவது நீர்மலையே—.

* * *—[அலமன்னுமடல்.] திருநீர்மலையிலெழுந்தருளியிருக்கிற எம் பெருமான் எப்படிப்பட்டவனென்னில்;—தனது அழகிய திருமேனியிலே திருவாழி திருச்சங்கு கலப்பை முதலிய திவ்யாயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பவன்; முன்னொருநால் பூமிப்பிராட்டியின் பாரத்தைத் தொலைப்பதற்காக ஏற்பட்ட பெரிய போர்க்களத்திலே [அதாவது-பாரதயுத்தத்திலே] பல்லாயிர மரசர்களை மாளச்செய்தவன்; அந்தப் போர்தன்னிலே ஜயத்தரணைக் கொல்லத் துணிந்த அர்ஜுனனது பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றுவதற்காகத் தனது திருவாழியைக்கொண்டு ஸூரியனை மறைத்தவன்; இந்நிலவுலகம் முழுமைக்கும் பிரபுவாயிருந்துகொண்டு உலகங்களை ரக்ஷித்தருளும் பெருமான்; இப்படிப்பட்ட பெருமானுக்கு இருப்பிடம் திருநீர்மலை என்றதாயிற்று

எம்பெருமான் பலராமனைத் திருவவதரித்தபோது கலப்பையை ஆயுதமாகக் கொண்டருளினனென்க. ‘ஹலாயுதன்’ என்றிறே பலராமனது திருநாமம். கலப்பையென்னும் பொருள்தான் ஹலம் என்ற வடசொல் இங்கு அலமனைத் திரிந்தது.

புலமன்னு வடம்புனை கொங்கையினுள் = திருமடந்தைபோலே மண்மடந்தையும் எம்பெருமானுக்குத் திவ்யமஹிஷியாதலால் இங்ஙனே சிறப்பித்து வருணிக்கப்பட்டாள்.

புலம்மன்னுவடம் = கண்ணும் மனமுமாகிற இந்திரியங்கள் வேறு பொருள்களில் செல்லாது தன்னிடத்திலேயே பொருந்தியிருக்கப்பெற்ற முத்து

வடம்; எனவே, மனோஹரமான முத்துவட மென்றதாயிற்று. பாரதயுத்தத்தில் எண்ணிறந்த ஆண்பிள்ளைகள் முடிந்தமைபற்றி ஆளவோளமார் எனப்பட்டது.

பகலோன்மறையச் சுடராழியினைப் பணிகொண்ட வரலாறு:—அர்ஜுனன் பதின்மூன்றாநாட் போரில் தன் மகனான அபிமன்யுவைக் கொன்ற ஜயத்ராதனை மறுநாள் ஸூரியன் அஸ்தமிப்பதற்கு முன்னே கொல்வதாகப் பல பிரதிஜ்ஞைகள் செய்ய, அது நிறைவேறக்கூடாதென்று அந்த ஜயத்ராதனை எதிரிகளால் உட்புகமுடியாதபடியாக வ்யூஹத்திலே நிறுத்திக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருந்த ராஜாக்கள்முன்னே ஸூகிருஷ்ணன் பகல்நாழிகை முப்பதாம் சென்றதாகத் தோற்றும்படி, நீனைவறிந்து காரியஞ்செய்யும் தனது சக்கராயுதத்தைக்கொண்டு ஸூரியனை மறைக்க, 'ஆதித்யன் அஸ்தமித்தான், இனி நமக்குப் பிராணபய மில்லை; அர்ஜுனன் பிரதிஜ்ஞை செய்திருக்கற்படியே அக்ஷிப்ரவேசம் செய்யப் போவதைக் கண்டு துளிப்போம்' என்றெண்ணி ஜயத்ராதன் வெளிப்பட்டு நின்ற வளவிலே கண்ணபிரான் ஸூதர்சகாம்வாண மீட்டுக்கொள்ள, ஸூரியன் இன்னும் அஸ்தமிக்கவில்லையென்று உணர்ந்துகொண்ட அர்ஜுனன் உடனே தனது அம்பைக்கொண்டு அந்த ஜயத்ராதனைத் தலையறுத்துவிட்டான் என்பதாம்.

கோடி ஸூரியப்ரகாசமான திருவாழியைக்கொண்டு ஸூரியனை மறைத்தல் எங்ஙனம் கூடுமெனின்; ஸூரியனுடைய ஒளி கண்ணிலே காணலாம்படி அளவு பட்டிருத்தலால் இருட்டைப் போக்கும்; அப்படியல்லாமல் திருச்சக்கரத்தி னொளி நேராகக் கண்கொண்டு பார்க்கமுடியாதபடி அளவுபடாத மிக்க பேரொளியைக் கொண்டுள்ளதனால் பளபளத்துக் கண்களை இருளப்பண்ணு மெனச் சமாதானங் கூறுவர் பெரியோர். மற்றுஞ் சிலவகையான ஸமாதானங் களும் கூறுவாருளர். (ங)

தாங்காததோராளரியாயவுணந்தனை வீடமுனிந் தவனாலமரும் *
பூங்கோதையர் போங்கேரிமுழ்கவிளைத்தததுவன்றியும் வேன்றிகோள் வாளமரில்*
பாங்காகமு னைவரோடன்பளலிப் பதிற்றைந்திரட்டிப் படைவேந்தர்பட *
நீங்காச் செருவில் நிறைகாத்தவனுக்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே. (ச)

தாங்காதது { எதிரிகளுக்கு ஸஹிக்க முடியாத
ஓர் ஆள் அரி { ஒப்பற்ற நாளிங்க
ஆய் { மூர்த்தியாய்த் தோன்றி
அவுணன் { (ஹிரண்யனென்னும்)
தனை { அஸூரனை
வீட முனிந்து முடியுமாறு சீறி,
அவனால் { அவ்விரணியனால் நிலை
அமரும் { பெற்றிருந்த
பூங்கோதையர் பெண்கள்

பொங்கு எரி { எரிகிற நெருப்பிலே
முழ்க { புகும்படி
விளைத்து செய்தவனாயும்,
அது அன்றியும் { அதுவுமல்லாமல்,
முன் முன்னே
வென்றி கொள் வான் { வெற்றியையுடைய பெரிய
அமரில் { போர்க்களத்திலே
ஐவரோடு பஞ்சபாண்டவர்களோடு

பாங்கு ஆக { அவர்களுக்குத் தக்கபடி
அன்பு அளவி { உறவுபண்ணிக் கலந்து,
படை { ஆபுதங்களை
யுடையவர்களான
பதிற்றைந் { தூற்றுவரான துரியோத
திரட்டி { னாதிகள் முடிந்து போம்
வேந்தர் பட { படி செய்தவனாயும்

நீங்கா { மாளாத அப்பெரும்
செருவில் { பூசலினாலே
நிறை { (த்ரௌபதியின்) நலத்தை
காத்தவனுக்கு { ரகசித்தவனாயுமுள்ள
ஸர்வேச்வரனுக்கு
இடம் மா மலை ஆவது நீர்மலையே—.

[தாங்காததோராளரி.] திருநீர்மலையிலெம்பெருமான் எப்படிப்பட்டவனெனில்; எவ்வகையாலும் எதிரிகட்குப் பொறுக்கமுடியாத மிக்க பிரதாபத்தை யுடைய நரவலிம்ஹமுர்த்தியாய்த் திருவவதரித்து விராணயாஸ்ரணை முடித்ததனால் அவ்விரணியனால் நிலைபெற்றிருந்த பெண்டிகள் நெருப்பிலே விழுந்து உயிர் துரக்கும்படி செய்தவன்; பஞ்சபாண்டவர்கட்குப் படைத்துணையா யிருந்து துரியோதராதியரை மாள்வித்தவன்; பாண்டவர் மனைவியான பாஞ்சாலியின் மானத்தைக் காத்தருளினவன்; இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானெழுந்தருளியிருக்குமிடம் திருநீர்மலை.

நீங்காச்செருவில் நிறைகாத்தவனுக்கு என்றவிடத்து, “பந்தார் விரலாள் பாஞ்சாலி கூந்தல் முடிக்கப் பாரதத்துக், கந்தார் களிற்றுக் கழல் மன்னர் கலங்கக் சங்கம்வாய்வைத்தான்” என்ற பாசுரமும், “அர்ஜுனனுக்கு தூத்ய ஸாரத்யங்கள் பண்ணிற்றும் பரபத்தியுபதேசம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக” என்ற ஸ்ரீவசநபூஷணஸூக்தியும் அநுஸந்திக்கத்தக்கன. ... (ச)

மாலுங்கடலார மலைக்குவடிட்டணைகட்டி வரம்புருவ மதிசேர் *
கோலமதிளாய் விலங்கைகேடப் படைதோட்டோருகாலமரிலதிர *
காலமிதுவேன் றயன்வாரியினால் கதிர்நீண்முடி பத்துமறுத்தமரும் *
நீலமுகில்வண்ண னெமக்கிறைவற்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே. (ரு)

ஒரு கால் முன்னொருகாலத்திலே
மாலும் கடல் { பெரிய கடல் நிறையும்படி
ஆர {
மலைக்குவடி { மலைக் கொடுமுடிகளைக்
இட்டி { கொண்டு போட்டு
வரம்பு உருவ { அக்கரையிலே சென்று
சேரும்படி
அணை கட்டி னேது கட்டி,
மதி சேர் { சந்திரன் வரையில்
ஒங்கியிருக்கிற
கோலம் { அழகிய மதின்களை
மதிளாய் { யுடைத்தான
இலங்கை லங்காபுரியானது
கெட அழியும்படியாக
படை தொட்டு ஆபுதங்களைச் செலுத்தி
(அவ்வளவிலும் இராவணன் சீளைக்காமல்)

அமரில் அனிர { போர்க்களத்தில் நின்று
குமுதின வளவிலே
இது காலம் { இவ்வின் முடிப்பதற்கு
என்று { இதுவே தக்க ஸமய
மென்று கொண்டு
அயன் {
வாரியினால் { பரஹ்மஸ்தரத்தாலே
கதிர் நீன் { (கிரிடங்கனால்) ஒளிபெற்ற
முடி பத்தும் { நீண்ட பத்துத்
அறுத்து { தலைகளையும் அறுத்து
அமரும் { அயோத்திமாநகரில்
பிராட்டியும் தானுமாக
வந்து சேர்ந்த
நீலம் முகில் { காளமேக நிறத்தன
வண்ணன் {
எமக்கு { எம்பெருமானுக்கு
இறைவற்கு {
இடம் மா மலை ஆவது நீர்மலையே—.

[மாலுங்கடலார.] துஷ்டசித்ரஹமும் சிஷ்டபரிபாலனமும் செய்தருளும் பொருட்டு ஸ்ரீராமனாகத் திருவவதரித்த காலத்துப் பஞ்சவடிபில் பிராட்டியைப் பறிகொடுத்தபின்பு இலங்கையினின்றும் அவனை மீட்டுக்கொணர்வதற்காகக் கடலைக்கடக்க நேர்ந்தபோது வானரவிரர்களினால் மலைக்கொடுமுடிகளைக் கொண்டு கடலிலே போடுவித்து அணைகட்டி அதன் வழியாக இலங்கைசென்று சேர்ந்து அந்நகரி அழியும்படியாக ஆயுதங்களைச் செலுத்தினபோது இரா வணன் சளைக்காமல் போர்க்களத்திலே நின்று குமுறினவனவிலே, 'இவனுக்கு நல்ல புத்தியுண்டாகிநல்லவழிப்படக்கூடுமோவென்று ஆந்தனையும் பார்த்தோம்; இவனுக்கு விபரீதபுத்தியொழிய அநுகூலபுத்தி அற்பமுமில்லை; இனி இவனை முடிப்பதே நன்று; முடிப்பதற்கு இதுவே நல்ல காலம்' என்று அறுதியிட்டுப் பரஹ்மாஸ்தரத்தாலே அவன் தலைகளை யெல்லாம் அறுத்துத்தள்ளிப் பிராட்டி பைக்கொண்டு அயோத்திமாநகர்க்கு மீண்டெழுந்தருளி அரசாண்ட பெருமான் உறையுமிடம் திருநீர்மலை என்றதாயிற்று. ... (ரு)

பாராருலகும் பனிமால்வரையும் கடலும் சுடருமியையுண்மே*எனக் காராதேன நின்றவனெம்பெருமான் அலைநீருலகுக்கரசாகிய*அப் பேராணை முனிந்த முனிக்கரையன் பிறரில்லை நனக்கேனு மெல்லியினுன் * நீரார் பேரான் நெமோலவனுக்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே. (க)

ஆர் பார் { விசாலமான
உலகும் { பூலோகமும்
பனி மால் { குளிர்ந்த பெரிய
வரையும் { மலைகளும்
கடலும் { ஸமுத்தாங்களும்
சுடரும் { சந்திர ஸூரியர்களும்
இவை { ஆகிய இவற்றையடங்கலும்
உண்டும் { அமுது செய்தும்
எனக்கு { 'எனக்கு வயிறு நிறைய
வில்லையே!' என்று
ஆராதி என { சொல்லிக்கொண்டே
நின்றவன் { யிருந்தவனும்
எம்பெருமான் { எம்போலியர்க்கு ஸ்வாமி
யானவனும்,

அலை நீர் { உலகுக்கு
அரசு ஆகிய
அப்பேராணை
முனிந்த
முனிக்கு
அரையன் } கடல் குழந்த உலகத்துக்கு
ராஜாக்களென்கிற அந்தப்
பேரையுடைய கூத்தரிய
குலத்தைச் சேறிக்களைந்த
பரசாரம் முனிவரனாகத்
தோன்றினவனும்
நுனக்கு பிறர் { 'உனக்கு மேற்பட்டாரொரு
வருமில்லை' என்னும்படி
இல்லை எனும்
எல்லையினுன் { யாகப் பெருமையின்
எல்லையிலே நிற்பவனும்
நீர் ஆர் { நீர்வண்ணனென்னும்
பேரான் { திருநாமத்தை
புடையவனுமான
கெடு மால் { ஸர்வேசுவானுக்கு
அவனுக்கு }
இடம் மா மலை ஆவது நீர்மலையே—.

[பாராருலகும்.] திருநீர்மலையினுள்ள பெருமான் எப்படிப்பட்டவனெனில்; "உலகமுண்ட பெருவாயன்" என்றபடி உலகினுள்ள பதார்த்தங்களைல்லாவற் றையும் வயிறுநிறைய அமுதுசெய்தும் இன்னமும் இப்படிப்பட்ட உலகங்கள் பல்லாயிரம் உள்ளே யடங்கும்படி இடமுடையவன்; இருபத்தொரு தலைமுறையளவும் நிலவுலகில் கூத்தரியப்பூண்டு வேரறும்படி களைந்தொழித்த பரசாரம்

முனிவரனாக அவதரித்தவன் ; தனக்கு மேற்பட்டா ரொருவருமில்லை யென்னும் படி பெருமையின் மேலெல்லியிலே நிற்குமவன் ; நீர்வண்ணென்று திருநாம முடையவன் ; இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனுக்கு உறைவிடம் திருநீர்மலை.

உலகத்திலே எவரும் அழிப்பவரில்லாமையால் கொழுத்துத் திரிந்து கொடுமையியற்றிவந்த கூத்தரியவம்சங்கள் பலவற்றை நாசஞ்செய்தற்பொருட்டு நாராயணமூர்த்தி ஜமதக்நிமுனிவரது மனைவியான ரேணுகையினிடம் இராம னாய்த் திருவவதரித்துப் பரசு என்னும் கோடாலிப்படையை ஆயுதமாகக் கொண்டு அதனாற் பரசராமனென வழங்கப்பெற்று, தனது தந்தையின் ஹோம தேனுவைக் கவர்ந்து அவனைக் கொன்றிட்டது காரணமாகக் கார்த்தவீர்யார் ஜூனையும் அவனது குமாரர்களையும் கொன்று அதனாலேயே கூத்தரியவம்சம் முழுவதன்மேலும் கோபாவேசங்கொண்டு உலகத்திலுள்ள அரசர்கள் பலரையும் இருபத்தொரு தலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டான். இப்பரசராமன் ஏழு சிரஞ்ஜீவிகளில் ஒருவன். இவனது வலியையும் வெற்றியும் அற்புதமானது. சிவபிரானது கைலாஸகிரியைப் பெயர்த்தெடுத்த இராவணன் மிக வலியவனென்றும், அவனிலும் கார்த்தவீரியன் வலியவனென்றும், அவனிலும் பரசராமன் வலியவனென்றும் இதிலுறாஸங்களால் விளங்கும். விஷத்தையுண்டு கங்கையைத்தரித்து மேரு வில்வனைத்துத் திரிபுரமெரித்து மன்மத்தை நீறு படுத்தி யமையுதைத்து ஸம்ஹாரத் தொழில் நிகழ்த்தும் பேராற்றலையுடைய உக்ரமூர்த்தியாவான் ருத்ரன் ; அக்கடவுள் வீற்றிருக்கின்ற கைலாஸகிரியை ஒருகால் இராவணன் வேரோடு பெயர்த்தான் ; அங்ஙனம் மிக வலியவனாய் திக்விஜயஞ்செய்து திக்கஜங்களையும் வென்ற இராவணனைக் கார்த்தவீர்யார் ஜூநன் கட்டிச்சிறையிலிட்டான் ; அவனைப் பரசராமபிரான் தோள் துணித்துத் தொலைத்திட்டான் என்க. எம்பெருமானுடைய தசாவதாரங்களுள் ஆறாம் அவதாரமாயிருப்பன் இப்பரசராமன்.

இப்படிப்பட்ட பரசராமன் ஏழாம் அவதாரமான தசரதராமன் மீது கோபித்தலும், இவ்விருவரும் ஒருவரோடொருவர் போர்செய்தலும், ஒருவர் மற்றொருவரை வெல்லுதலும் பொருந்துமோ வெனின் ;—துஷ்டர்களாய்க் கொழுத்துத் திரிந்த அரசர்களைக் கொல்லும்பொருட்டுப் பரசராமனிடத்தில் ஆவேசித்திருந்த விஷ்ணுசக்தி விசேஷம் அக்காரியம் முடிந்தபின்பு அவ்விஷ்ணு வின் அம்சாவதாரமான தசரதராமனாற் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்ட தாகையால் பொருந்துமென்க. இதனால், ஆவேசாவதாரத்திற்காட்டிலும் அம்சாவதாரத் திற்கு உள்ள ஏற்றம் விளங்கும்.

ஸ்ரீமந்நாராயணனது விபவாவதாரங்கள் அளவற்றவை ; அவை முக்கியம் அமுக்கியம் என இருவகைப்படும். இவற்றில் முந்தியது சிறந்தது. பிந்தியது அதனிலும் தாழ்ந்தது. முக்கியமாவது ஸாக்ஷாதவதாரம். அமுக்கியமாவது ஆவேசாவதாரம். ஆவேசந்தான் ஸ்வரூபாவேச மென்றும் சக்தியாவேச மென் றும் இருவகையதாம். ஸ்வரூபாவேசமாவது—சேதநருடைய சீரீரங்களில் எம்

பெருமான் தன்னுடைய ரூபத்துடன் ஆவேசித்து நிற்பது. பரசராமன், பலராமன் போல்வார் இத்திறத்தார்கள். சக்தியாவேசமாவது—சேதநர்பக்கல் காரியகாலத்திலே எம்பெருமான் சக்திமாத் திரத்தால் தோன்றி விளங்குதல். கார்த்தவிர்யார்ஜுன், அர்ஜுன், வ்யாஸர் போல்வார் இத்திறத்தார். இவற்றில் சக்தியாவேசத்தைவிட ஸ்வரூபாவேசம் பிரபலம். இவற்றின் உண்மை நிலையை விஷ்வக்ஸேநஸம்வரிதை முதலிய ஸ்ரீபாஞ்சராத்தரஸம்வரிதைகளிலும் தத்வதர்யத்திலும் அதன் வியக்கியானத்தினும் பரக்கக் காணலாம். பரசராமாவதாரம் ஸ்வரூபாவேசாவதாரம்.

முமுக்ஷுக்களுக்குப் பரசராமாவதாரம் உபாஸனைக்கு உரியதன்றாகிலும் விரோதிகளைக் களைந்தொழித்த உபகாரத்துக்குத் தோற்றுத் துதிப்பதுமாதிரி முண்டு. 1. “மன்னடங்க மழுவலங்கைக் கொண்ட இராமநம்பி” என்றும் 2. “வென்றிமாமழுவேந்தி முன்மண்மிசை மன்னரை மூவெழுகால் கொன்ற தேவா!” என்றும் ஆழ்வார்களருளிச்செய்தவதும் விரோதிரஸஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்றுத் துதித்தமாதிரியே யென்க.

மூன்றாமடியின் முதலில் “பேராணை” என்றது ஜாத்யேகவசநம் என்று கொண்டால் ‘க்ஷத்திரியர்கள்’ என்று பொருள்படும். அன்றி, கார்த்தவிர்யார்ஜுநனொருவனையே சொல்லிற்றாகவுமாம்.

“பிறிரில்லைனுக்கு” என்றது—பக்தர்கள் சொல்லும் சொல்லின் அது காரமென்க.

நீரார்பேரான் = திருநீர்மலை யெம்பெருமானுக்கு நீர்வண்ணன் என்று திருநாமம். “நீர்வண்ணன் நீர்மலைக்கே போவேன்” என்ற திருநெடுந்தாண்டகம் காண்க. (சு)

புகராருருவாகி முனிந்தவனைப் புகழ்வீட முனிந்துயிருண்டு * அசுரன் நகராயின பாழ்பட நாமமெறிந்ததுவன்றியும் வென்றிகொள் வாளவுணன் * பகராதவ னாயிரநாமமடிப் பணியாதவனைப் பணியாலமரில் * நிகராயவன் நெஞ்சிடந்தானவனுக்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே. (எ)

புகர் ஆர் உரு ஆகி	{	(கண்ணபிரானுன தன்னைப்போலவே சங்கு சக்கரங்களைச் செய்வித்துத் தரித்துக் கொண்டதனால்) ஒளியிக்க உருவை புடையனாய்	{	புகழ்வீட முனிந்து	{	(அவனுடைய) புகழ் ஒழியும்படி சிறி
முனிந்தவனை	{	(தன்மீது) கோபத்தைக் காட்டினவனான பௌண்டராக வரஸுதேவனை	{	உயிர் உண்டு	{	(அவனது) பிராணனை அபஹரித்தவனும்,
				அசுரன்	{	ஆஸுரப்ரக்ருதியான அவனுடைய
				நகர் ஆயின	{	நகரங்களாக அமைந்திருந்த பல ஸ்தானங்களை

நாமம் பாழ்பட { பேருங்கூட அழிந்துபோம்
எறிந்து { படியாக த்வம்ஸம்
பண்ணினவனும்

அது { அது தவிரவும்,
அன்றியும் {

வென்றி { வெற்றிபொருந்திய வானைத்
கொள் வான் { துணையாகவுடையனும்

ஆயிரம் நாமம் { (தன்னுடைய) ஸஹஸ்ர
பகராதவன் { நாமங்களில் ஒன்றையும்
சொல்லாதவனும்

அடி { திருவடிகளிலே
பணியாதவன் { வணங்காதவனும்
அமரில் நிகர் { போர்புரிவதில் தன்னோடு
ஆபவன் { ஒத்தவனாயிருந்த

அவுண்ணை { இரணியாசரனுடைய
நெஞ்சு { மார்வை

பணியால் { (ப்ரஹ்மலாதனுடைய)
சொல்லியித்தமாக

இடந்தான் { பிளந்தவனுமான
அவனுக்கு { எம்பெருமானுக்கு

இடம் மா மலை ஆவது நீர்மலையே—.

[புகராருருவாகி.] ஸ்ரீக்ருஷ்ணுவதாரகாலத்தில் பௌண்ட்ரகவாஸுதேவன் என்பானொரு அபசன் பிறந்திருந்தான்; பல மூடர்கள் திரண்டு ‘ரீதான் வாஸுதேவன்’ என்று அவனைப் புகழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். அதனால் அவனும் ‘நானே வாஸுதேவன்’ என்று மயங்கி மார்பு நெறித்துச் சங்கு சக்கரம் கிரீடம் முதலியவற்றைச் செய்வித்துத் தானணிந்துகொண்டு, தூதனையழைத்து “ரீ கிருஷ்ணானிடம் போய் என் பெயரைச்சொல்லி ‘இன்னான் வாஸுதேவனாயிருக்க, ரீ அவனுடைய சங்கு சக்கரங்களைத் தரிக்கக்கூடாது; இன்று முதல் விட்டுவிட வேண்டியது; இல்லையாகில் அவனோடு யுத்தஞ்செய்து அவனை வென்றாயாகில் தரிக்கலாம்’ என்று சொல்லவேண்டியது” என்று சொல்லியனுப்ப, அங்ஙனமே அந்தத்தூதன் வந்து கிருஷ்ணானிடம் அச்செய்தியைச் சொல்ல, கண்ணபிரான் சினமுற்றுப் பெரியதிருவடியின்மீதேறிச் சென்று போர்செய்து அப்பௌண்ட்ரகனைத் தனது திருவாழியினால் தலையறுத்துக் கொன்றொழித்தனன்—என்ற கதையை முன்னடிகளிலருளிச் செய்கிறார்.

பௌண்ட்ரகன் க்ருத்ரிமமான சங்குசக்கரங்களைச் செய்வித்து அணிந்து கொண்டதனால் ஒருதேஜஸ்ஸு தோன்றப்பெற்றமைபற்றிப் புகராருருவாகி முனிந்தவனென்றார். அவன் தனக்காக அமைத்துக் கொண்டிருந்த பல நகரங்களையும் கண்ணபிரான் நிறுபடுத்தினவீறு இரண்டாமடியில் கூறப்பட்டது. ஹிரண்யகசிபுவின் உடன்பிறந்தவனான ஹிரண்யாக்ஷனை முடித்தமை சொல்வன முன்னடிகள்—என்றும் வியாக்கியானித்தருளினர் பெரியோர்.

நாம மேறிந்து = பெயருங்கூட இல்லையாம்படி செய்து.

இனி, பின்னடிகள் இரணியனை முடித்தமை கூறுவன.

ஆகவிப்படி துஷ்டர்களைக் களைந்தொழித்து சிஷ்டர்களைக் காத்தருளும் பெருமானுக்கு உறைவிடம் திருநீர்மலை—என்றாராயிற்று. ... (எ)

பிச்சச்சிறுபீலி பிடித்துலகில் பிணந்தின் மடவாரவர்போல் * அங்ஙனே
அச்சமில்லா நாணில ராதன்மையால் அவர்செய்கைவெறுத்தணிமா மலர்தூய் *
நச்சிநமனரடையாமை நமக்கருள்செய்யேன வுள்குழைந்தார்வமோடு *
நிச்சம்நினைவார்க் கருள்செய்யுமவற்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே. (அ)

உலகில்	இவ்வுலகத்திலே	வெறுத்து	வெறுத்துத் தன்னிவிட்டு
பிச்சம் சிறு	பிச்சங்களை யுடைத்தாய்ச்	அணி மா மலர்	அழகிய சிறந்த
பீலி பிடித்து	சிறிதான மயிலிறகைக்	தூய்	புஷ்பங்களைக் கொணர்ந்து
	கையிலே வைத்துக்		ஸமர்ப்பித்து
	கொண்டு (இருப்பவர்க	நச்சி	பக்திபண்ணி
	ளான ஜைநர்கள்)		
பிணம் தின்	பிணங்களைப் பிடுங்கித்	நமஸர்	‘யமன் (எங்களைக்)
மடவார் அவர்	தின்கிற பிசாசு	அடையாமை	கிட்டாதபடி (எமக்கு)
போல்	ஸ்திரீகளைப்போலே	நமக்கு அருள்	அருள்புரியவேணும்’
அங்ஙனே		செய் என	என்று
(திகம்பரர்களாய்த் திரிகையாலே)		உள்குழைந்து	மனங்குழைந்து
அச்சம் இலர்	பயமில்லாதவர்களாயும்	ஆர்வமொடு	அன்புடனே
நான் இலர்	வெட்கமில்லாதவர்களாயும்	நிச்சம்	நித்யமாக
ஆதன்மை	மிருக்கையாலே	நினைவார்க்கு	{ அநுஸந்திக்கு
யால்			மடியவர்களுக்கு
அவர்	{ அப்படிப்பட்ட	அருள்	{ கிருபைபண்ணுகிற
	ஜைநர்களினுடைய	செய்யுமவற்கு	{ எம்பெருமானுக்கு
செய்கை	நடத்தைகளே	இடம் மா மலை ஆவது நீர்மலை—	

[பிச்சச்சிறுபீலி.] முன் ஒன்றரையடியால் ஜைநர்களின் நடவடிக்கையைப் பழித்துக் கூறுகின்றார். ஜீவஹிம்ஸை செய்யக்கூடாதென்கிற நூற்கொள்கையிலே ஜைநர்கள் மிகவும் ஊற்றமுடையராயிருப்பர்; தரையில் நடக்கும் போது பூச்சிகளும் புழுக்களும் காலில்மிதிப்பட்டு முடிந்து போகுமென்று ஜீவஹிம்ஸைக்கு வெருவி மயிலிறகுகளை விளக்குமாறு கக்கட்டிக் கையிலேகொண்டு தரையை விளக்கிக்கொண்டே நடந்துசெல்லுவார்கள்; இதனைச் சொல்லுகிறது “பிச்சச்சிறுபீலி பிடித்து” என்று. திகம்பரச்சாமிகளாய்த் திரிவது முண்டா கையால் அதனைச் சொல்லுகிறது “பிணந்தின் மடவாரவர்போல் அச்சமிலர் நாணிலர்” என்று. பிணங்களைப்பிடுங்கித் தின்கிறபிசாசுகள் வெட்கமும் அச்சமுமின்றியே துணியில்லாமல் திரிவதுபோலத் திரிசின்றனராம் ஜைநர்கள். இதுபற்றியே ‘ஜைநப்பிசாசுகள்’ என்ற வ்யவஹாரம் உலகிப்பெரும்பாலும் வழங்குகின்றதென்பர். இப்படி அநாவச்யகமாயும் அதுசிதமாயுமுள்ள நடத்தைகளையுடைய ஜைநர்களின் செய்கையிலே ஜுகுபஸைகொண்டு அந்தரங்க பக்தியுடனே தன்னிவந்துபணிகின்ற பக்தர்கட்கு அருள் செய்யும் பெருமானுறையுமிடம் திருநீர்மலை—என்றதாயிற்று.

நித்யம் என்ற வடசொல் நிச்சமெனத்திரிந்தது. “நமக்கு நிச்சம் அருள் செய்” என்றும், “நிச்சம் உள்குழைந்து நினைவார்க்கு” என்றும், “நிச்சம் அருள் செய்யுமவற்கு” என்றும் மூன்றுவிதமாக அந்வயிக்கலாம்.

அவைதிகமதங்களில் அபிமானத்தை விட்டொழித்து வைதிகஸம்பந்தா யத்தில் அன்புபூண்டிருக்குமடியவர்கட்குத் திருவருள் செய்பவன் திருமால் என்கிறது இப்பாட்டு. (அ)

பேசுமளவன்றிது வம்மின் நமர்! பிறர்கேட்பதன்முன், பணிவார்வினைகள் *
நாசமது செய்திமோதன்மையால் அதுவே நமதுய்விடம் நாண்மலர்மேல் *
வாசுமணி வண்டறை பைம்புறவில் மனமைந்தோடு நைந்துழல்வார் * மதியில்
நீசரவாசென் றடையாதவனுக்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே. (க)

நமர் நம்முடையவர்களே!
இது பேசும் { இந்த திவ்யதேசவைபவம்
அளவு அன்று { நம்மால் சொல்லி
முடிக்கப்போகாது;
பிறர் { (இது) நாஸ்திகாதிகளின்
கேட்பதன் { காதில் விழுவதற்கு
முன் { முன்னமே
வம்மின் வந்து கேளுங்கள்;
அது அந்த திவ்யதேசமானது
பணிவார் { தன்னை வணங்குமவர்களின்
வினைகள் { பாவங்களைத்
நாசம் { தோலைக்கும்;
செய்திடும் }
ஆதன்மையால் ஆகையாலே
அதுவே அந்த திவ்யதேசமே
நமது உய்வு { நாம் உஜ்ஜீவிப்பதற்கு
இடம் { உறுப்பானது;
(அஃது எவ்விடமென்றால்)

மனம் { நெஞ்சானது ஐந்து
ஐந்தோடு { விஷயாந்தரங்களிலே
நைந்து { செல்லப்பெற்று மிகவும்
உழல்வார் { வருந்துகிறவர்களாயும்
மதி இல் { புத்தி கெட்டவர்களாயு
மிருக்கிற
நீசர் அவர் { அற்ப மனிதர்கள்
சென்று { சென்று கிட்ட
அடையாத { முடியாதவனான
வனுக்கு { எம்பெருமானுக்கு
இடம் { இடமானதும்
நான் { அப்போதலர்ந்த பூவின்
மலர் மேல் { மேலே (படிந்து)
வாசம் அணி { பரிமளத்தை ஏற்றுக்
வண்டு { கொண்ட வண்டுகள்
அறை { ரீங்காரம் செய்யப்பெற்ற
பை புறவில் { பரந்த சோலைகளை
யுடையதுமான
மா மலை { சிறந்த மலையாகிய
ஆவது நீர்மலை திருநீர்மலையாம்.

[பேசுமளவன்றிது.] நாம் அடைந்து உஜ்ஜீவிப்பதற்குப் பாங்கான திவ்ய
தேசம் திருநீர்மலை என்று சில அந்தரங்கர்களையழைத்து ஏகாந்தமாக
அருளிச்செய்கிறார். நமர் என்றது அண்மைவிளி; நம்முடையவர்களார்! என்று
அந்தரங்கர்களான சில பகவதவிஷயரவலிகளை அழைக்கிறபடி. நமர்களே!
பிறர்கேட்பதன்முன் வம்மின் = சிறந்த அர்த்தவிசேஷம் நாஸ்திகர்களின்
செவியிற்படக்கடாதாகையால் உங்களுக்கு ஏகாந்தமாகச் சொல்லுகிறேன்
வாருங்கள் என்றழைக்கிறார். சொல்லப்படுவதற்கு முன்னே திவ்ய தேச
வைபவத்தைத் தாம் அதுவந்தித்து “இது பேசுமளவன்று” என வியக்கிறார்.
பணியுமவர்களின் தீவினைகள் முழுவதையும் உடனே நாசஞ் செய்யுமதான இத்
திவ்யதேசமே நமக்கு உஜ்ஜீவரத்துக்கு உரிய திருப்பதியாமென்றாராயிற்று—
முன்னடிகளில்.

மனம்ஐந்தோடு நைந்து உழல்வார் = சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் என்கிற ஐந்து விஷயங்களும் விஷயாந்தரங்களென்பபொழுது, இவற்றிலே
உணர்வுகிறவர்கள்: புத்திகெட்ட அற்ப மனிதர்களேயாவார்; அப்படிப்பட்ட
வர்களால் அடையக்கூடாதவன் எம்பெருமான்; அப்பெருமானுக்கு உறை
விடம் திருநீர்மலை.

இரண்டாமடியினிறுதியில் “நாண்மலர் மேல்” என்றும் “நாண்மலர்
துய” என்றும் இருவகையான பாடப்பேதமுண்டென்பர் பெரியவாச்சான்
பிள்ளை; பிந்தின பாடத்தில் “நாண்மலர்துய பணிவார்” என்று அந்வயமாகக்
கூடுவது.

நெமோலவன் மேலிய நீர்மலைமேல் நிலவும்புகழ் மங்கையர்கோன் * அமரில் கடமா களியானைவல்லான் கலிய னொலிசெய் தமிழ்மலைவல்லார்க்கு * உடனே விமோல்வினை, வேண்டிழில் மேலுலகு மௌதியிமேன்றி யிலங்கோலசேர் * கோமோகடல் வையகமாண்டு மதிக்குடை மன்னவராயடிகூலேரே. (ய)

நெடு மால் } ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம்
அவன் } செய்தருளப்பெற்ற
மேலிய }
நீர்மலை மேல் திருநீர்மலை விஷயமாக,
நிலவும் புகழ் { நித்யமான
புகழையுடையரும்
மங்கையர் { திருமங்கைநாட்டி
கோன் { லுள்ளார்க்குத் தலைவரும்
அமரில் போர்க்களத்திலே
கடம் மா களி { மத்ததாலே மிகவும்
யானை { களித்த யானையை
உல்லான் { நடத்தவல்லவருமான
கலியன் திருமங்கையாழ்வார்
ஒலிசெய் அருளிச்செய்த
தமிழ் மலை இத்தமிழ்த்தொடையை
வல்லார்க்கு ஒதவல்லவர்களுக்கு
வினை (உள்ள) பாவங்கள்

உடனே அப்போதே
விடும் அகன்றொழியும்;
(ஆல்-அசை.)
வேண்டிழில் அபேகைகூப்புண்டாகில்
மேல் உலகம் { சுவர்க்கம் முதலிய
மேலுலகங்களின்
அநுபவமும்
எளிது ஆயிடும் ஸுலபமாகும்;
அன்றி அதுவும்ல்லாமல்,
இலங்கு ஒலி விளங்காநின்ற கோஷத்தை
சேர் கொடு யுடைய வுளைந்த பெரிய
மா கடல் கடலால் சூழப்பட்ட
வையகம் பூமியை
மதி குடை { சந்திரனை யொத்த வெண்
மன்னவர் { கொற்றக்குடையை
ஆய் ஆண்டு யுடைய ராஜாக்களாய்
அரசாண்டு
(பின்பு)
அடி கூலவர் { அவனது திருவடிகளைக்
கிட்டப் பெறுவர்கள்.

[நெமோலவன்.] இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன்சொல்லித் தலைக்கட்டு கிறார். இடைவிடாது பகவத் விஷயத்தை அதுபவிக்குமவரென்கிற பெரும் புகழையுடையரும், ராஜாதிராஜரான தன்மைக்கு ஏற்ப மதகளிற்றை நடத்திப் போர்செய்ய வல்லவருமான திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த இத்தமிழ்ப் பாசுரங்களை ஒதவல்லவர்களுக்கு எத்தனை பாவங்களிருந்தாலும் அவையடங்க லும் அப்போதே அகன்றொழியும்; அதனால் மோகூத்தைப்பெறுவர்கள். மோகூத்தைக் கடுகப்பெறவேணுமென்கிற விருப்பமின்றிச் சுவர்க்கம் முதலிய மேலுலகங்களில் அதுபவங்களை விரும்புமவர்கட்கும் அவை எளிதாம். இவ் வுலகத்திலேயே வெண்கொற்றக்குடையின் கீழ் வாழ்ந்திருந்து நெடுநாள் அரசாட்சி செய்து பிறகு பரமபதஞ்சென்று அடிமை செய்யவேணுமென்று விருப்பமுண்டாகிலும் அதுவும் தலைக்கட்டலாகும்; ஆகவே இப்பிரபந்தம்— ஐவறிகம் ஆமுஷமிகம் என்ற இருவகைப் பலன்களையும் எளிதில் ஸாதித்துத் தரவல்லது—என்றதாயிற்று. (ய)

அடிவரவு:—அன்று காண்டா அலம் தாங்காத மாலும் பாரார் புகாரார் பிச்சம் பேசும் நெமோல் பார்.

நான்காந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம்பத்து—ஐந்தாந்திருமொழி.

பாராய துண்டிமிழ்ந்த.

(திருக்கடல்மல்லைத் திருப்பதிவிஷயம்.)

பாராயதுண்மீழ்ந்த பவளத்துணைப்

பகேடலிலமுதத்தைப் பரிவாய்க்கண்ட

சீராணை * எம்மானைத் தொண்டர்தங்கள்

சிந்தையுள்ளே முளைத்தெழுந்த தீங்கரும்பினை *

போராணைக் கொம்போசித்த போரேற்றினைப்

புணர்மருத மிறநடந்த போற்குன்றினை *

காராணை யிடர்கடிந்த கற்பகத்தைக்

கண்டதுநான் கடன்மல்லைத் தலசயனத்தே.

(க)

பார் ஆயது { உலகமாக வுள்ளவற்றை
யெல்லாம்
உண்டு { (பிரளயம் கொள்ளாதபடி)
திருவயிற்றிலே வைத்து
உமிழ்ந்த { (பிரளயம் கழிந்தபிறகு)
வெளிப்படுத்தினவனும்
பவளம் துணை { பவழத்துணைபோலே
விரும்பத்தக்கவனும்
படு கடலில் { ஆழ்ந்த கடலிலுண்டான
அமுதத்தை { அமுதம்போலே
போக்யஞானவனும்
பரி வாய் { குதிரை வடிவுடன் வந்த
கீண்ட { கேசியென்னுமஸூர
சீராணை { னுடைய வாயைக் கிழித்
தெறிந்த வீரலக்ஷ்மியை
யுடையவனும்
எம்மானை { எனக்கு ஸ்வாமியானவனும்
தொண்டர் { அடியவர்களுடைய
தங்கள் சிந்தை { நெஞ்சினுள்ளே
உள்ளே
முளைத்து { தோன்றி
எழுந்த { அபிவிருத்தியடைகின்ற
தீம் { இனிய கரும்பு
கரும்பினை { போன்றவனும்

போர் ஆணை { போர் செய்யவந்த
குவலயாபீடமென்னும்
யாணியினுடைய
கொம்பு { தந்தங்களை
ஒசித்த { முறித்தெறிந்த
போர் { யுத்தஸாமர்த்திய
ஏற்றினை { முள்ளவனும்
புணர் மருதம் { இரட்டை மருதமாங்கள்
இற நடந்த { முறியும்படி தவழ்ந்தவனும்
பொன் { பொன்மலைபோல்
குன்றினை { அழகியவனும்
கார் ஆணை { பெரிய கஜேந்திராழ்வா
னுடைய துன்பத்தைத்
இடர் கடிந்த { தொலைத்தவனும்
கற்பகத்தை { கல்பவருகும்போல ஸர்வ
ஸ்வதானம் செய்பவனு
மான எம்பெருமானை
நான் { அடியேன் ஸேவிக்கப்
கண்டது { பெற்றது
(எவ்விடத்திலென்றால்)

கடல்மல்லை { ஸ்தலசாயிப்பெருமா
தலசயனத்து { னுடையதான திருக்கடல்
மல்லையிலே,

[பாராயதுண்மீழ்ந்த.] இத்திருமொழியாலும் மேல்திருமொழியாலும் திருக்கடல்மல்லைத் திருப்பதியை மங்களாசாஸனம் செய்தருளுகிறார். அத்திருப்பதியிலெழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானுக்கு ‘ஸ்தலசாயி’ என்று வடமொழித்திருநாமம். ஸ்ரீபுண்டரீகமஹர்ஷியின் கையினால் பூஷிவித்துக் கொண்டு இன்னும் இப்படிப்பட்ட பக்தர்கள் கிடைக்கக்கூடுமோ வென்றெதிர் பார்த்துக்கொண்டு தரைக்கிடைக்கிறபடி. அது தோன்ற இத்திருப்பதியின் திருநாமத்தைக் கடன்மல்லைத்தலசயனம் என்று ஆழ்வார் அதுஸந்திக்கிறார்.

திருக்கடல்மல்லைப்பெருமான் எப்படிப்பட்டவன்?—; உலகங்களைபெல்லாம் பிரளயத்திலே யெடுத்துத் தன் திருவயிற்றிலேவைத்து, அவை உள்ளே கிடந்து தளராதபடி பிறகு வெளிநாடுகளை உமிழ்ந்தவன்; பவமுத்தூண் போன்றவன்; [அதாவது—தூணானது எப்படி பெருப்பெருத்த பாரங்களைத் தாங்கிக்கொண்டு நிற்கிறதோ, அப்படியே பக்தர்களின் யோக சேஷமபாரங்களைத் தாங்கிக்கொண்டிருப்பவன்; போக்யதை தோற்றுகைக்காகப் பவளத்தூண் எனப்பட்டது.] கடலில் நின்றும் கிளர்ந்த தேவபோக்யமான அமுதம் போன்றவன்; க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் தன்னைக்கொல்லக் கறுக்கொண்ட கம்ஸனாலேவப்பட்டுக் குகிரைவடிவங்கொண்டு வதைசெய்ய வந்த கேசியென்னு மஸூரனுடைய வாயைக் கிண்டெறிந்து அவனை முடித்த வீரலக்ஷ்மி பொருந்தியவன்; இப்படிப்பட்ட திவ்ய சேஷ்டிதத்தைக்காட்டி என்னை ஆட்படுத்திக்கொண்டவன்; பக்தர்களுடைய சிந்தையாகிற தோட்டத்திலே முளைத்து அவ்விடத்திலேயே அபிவிருத்தியடைகிற மதுரமான கரும்பு என்னலாம்படியிருப்பவன்; வில்விழா வென்கிற வியாஜத்தினால் கம்ஸனாலைழக்கப்பட்டு அவனது அரண்மனையினுட்புகும்போது தன்னைக் கொல்லுமாறு நிறுத்தப்பட்டுக் கறுக்கொண்டெதிர்த்து வந்த குவலயாபீடமென்னும் மதயானையின் கொம்பினைப் பறித்தெறிந்து அதனை முடித்த ரணவீரன்; வெண்ணெய் களவு செய்ததற்காக யசோதையினால் உரலோடு பிணைக்கப்பட்டு அதனையும் இழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து சென்றபோது அஸூராவேசம்பெற்று வழியிடையேநின்ற இரட்டை மருதமரங்களை முறித்துத்தள்ளினவன்; பொன்மலைபோற் புளபளவென்று ஜ்வலிப்பவன்; முதலையின் வாயிலகப்பட்டுத் துடித்த கஜேந்திராழ்வானுடைய துயரத்தைத் தொலைத்து அவன் கையிற் செந்தாமரைப்பூவைத் தனது திருவடிகளில் இடுவித்துக்கொண்டவன்; கற்பகிருஷ்ணம் போலே ஸர்வஸ்வதாரம் செய்தருள்பவன்; இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை அடியேன் திருக்கடல்மல்லையிலே இன்று ஸேவிக்கப்பெற்றேன் என்றாராயிற்று.

“பாரையுண்டு” எனனது “பாராயதுண்டு” என்றது—அமுது செய்யாமல் மிச்சப்பட்ட வுலகம் எதுவுமில்லை என்றதைக்காட்டும். பாரென்று பேர்பெற்றவை எல்லாவற்றையும் உண்டு என்கை. பார் என்னுஞ் சொல் பூமிக்கு மாதிரி வாசகமாயினும் இங்கு இலக்கணையால் உலகமென்று ஸாமான்யப் பொருள் பெற்றிருக்கும்.

“ப்ரவாளஸ்தூண” என்ற வடசொற்றொடர் பவளத்தூண் எனத்திரிந்தது. படுகடல் = ரதன்ங்கள் படுகிற [-உண்டாகிற] கடல் என்றும், ஆழ்ந்த கடல் என்றும் பொருள்.

கடன்மல்லைத்தலசயனத்து = தலசாயிப்பெருமா னெழுந்தருளியிருப்பதனால் தலசயனமென்று பேர்பெற்றதும் கடற்கரையிலே யுள்ளதுமான மல்லா புரியிலே-என்று பொருள் விரித்துக்கொள்க. புண்டரீகர் என்கிற ஒரு பரம பக்தர், கடலின் இக்கரையிலே ஒரு பெரிய தோட்டம் ஏற்படுத்தி அதில் சிறந்த புஷ்பங்களை புண்டாக்கி அவற்றைத் தொடுத்தெடுத்துக் கொண்டுபோய் எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்கவேண்டுமென்று பாரித்தார்; கடலைக் கடந்து செல்லவேண்டியிருந்தமையால் இக்கடலைக் கையால் இறைத்துவிட்டு வெறுந்தரையாக்கி கடந்தே செல்லுவோமென்று துணிந்து கடலை இறைக்கத்தொடங்கவே, எம்பெருமான் அவருடைய ஆதராத்நிசயத்தைக்கண்டு வியந்து உவந்து, தானே கடற்கடையிலே ஓடிவந்து அவரது தோட்டிலே தரைக்கிடை கிடந்து அவருடைய வழிபாடுகளை ஸ்வீகரித்தருளினன் என்பது புராணவரலாறு. (க)

பூண்டவத்தம் பிறர்க்கடைந்து தோண்டேட்டேப்

பொய்நூலை மெய்நூலென்றென்றுமோதி

மாண்டு * அவத்தம்போகாதே வம்மின் எந்தை

யென்வணங்கப்பவோனை * கணங்களேத்தும்

நீண்டவத்தைக் கருமுகிலை யெம்மான் தன்னை

நின்றவூர் நித்திலத்தைத் தோத்தார்சோலை *

காண்டவத்தைக் கனலேரிவாய்ப் பேய்வித்தானைக்

கண்டதுநான் கடன்மல்லைத் தலசயனத்தே.

(உ)

அவத்தம் { ஸ்வரூபத்தைக் கெடுக்க
பூண்டு { வல்ல காரியங்களை
ஏறிட்டுக்கொண்டு

பிறர்க்கு { பிறரை [நீசர்களை]
அடைந்து { ஆசரயித்து

தொண்டுபட்டு { (அவர்களுக்கு) அடிமை
செய்தும்

பொய் நூலை { அபத்தங்களான பாஹ்யமதச்
சுவடிகளை

மெய் நூல் { யதார்த்தமான சாஸ்த்ரமாகக்
என்று { கொண்டு

என்றும் எப்போதும்

ஒதி { (அந்தச் சுவடிகளையே)
வாசித்துக்கொண்டிருந்து

மாண்டு முடிந்து

அவத்தம் { பாழாய்ப் போகாமல்
போகாதே { (உஜ்ஜிவிக்க)
வம்மின் { வாருங்கள்;

எந்தை எனக்குத் தந்தையானவனும்

என் வணங்கப் படுவானை { என்போல்வாரும் வணங்கு
தற்கு உரியவனும்

கணங்கள் { (ஞானிகளின்)
ஏத்தும் { கூட்டங்களாலே
துதிக்கப்படுபவனும்

நீண்ட { அளவிறந்த அப்படிப்பட்ட
அத்தை { வஸ்துவாக உள்ளவனும்

கரு முகிலை காளமேகம் போன்றவனும்.

எம்மான் தன்னை	} அஸ்மத் ஸ்வாமியானவனும்	தொத்து ஆர்	} பூங்கொத்துகள் நிறைந்த சோலை காண் டவத்தை	} சோலைகளே புடைய காண்டவவனத்தை
நின்றஆர் நித்திலத்தை		கனல் எரிவாய்பெய் வித்தானை		
	திருநின்றஆரில் (எழுந்தருளியிருக்கிற) முத்துக்கோவைபோலக் குளிர்த்தவடிவை புடையவனும்	நான் கண்டது கடன்மல்லாத் தலசயனத்தே.		

[பூண்டவத்தம்.] தலசயனத்துறைவாரைத் தாம் ஸேவிக்கப் பெற்றது போல உலகிலுள்ளாரெல்லாரும் ஸேவிக்கப் பெறவேணுமென்கிற ஆசையினால், இங்கே ஸேவிக்கவாருங்களென்று மற்றும் பலரையும் அழைக்கிறார். வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகப் பிறர்க்கு அடிமைப்பட்டிக் காலத்தைப் பாழாக்குவாரும், வேதபாஹ்யர்கள் வேதகுத்தருஷ்டிகள் என்று சொல்லப்படுகிற மதாந்தரஸ்தர்களின் திரளிலேபுகுந்து ஸ்வரூபநாசம் அடைவாரும் பலருண்டாகையாலே அவர்களையும் விடமாட்டாத காரணயத்தினால் அவர்களையும் மங்களா சாஸநத்திற்கு ஆளாக்கிக் கொள்ளப் பாரிக்கிறார்.

அவத்தம் பூண் = அவத்தமாவது அவத்யம்; பொல்லாங்கு; ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாரியை விளக்கவல்ல காரியங்களைச் சொன்னபடி. ஸாத்விகர்களோடு ஸஹவாஸம், வைதிக புருஷார்த்தங்களைப் பெறவேணுமென்னும் விருப்பம் முதலியவற்றைத் தவிர்த்து, ராஜஸர்களோடும் தாமஸர்களோடும் உறவுபண்ணுதல், நரகத்துக்கு வழிதேடிக்கொள்ளுதல் முதலிய தீமைகளை ஏறிட்டுக் கொண்டு, கூடாதுமறுஷ்யங்களிடத்தில் இழி தொழில் செய்தும், மதாந்தரஸ்தர்கள் ப்ரமத்தினாலும் வஞ்சனையினாலும் தப்புந்தவறுமாக எழுதிவைத்த புத்தகங்களை மெய்யான சாஸ்த்ரமென்று கொண்டு அவற்றோடே போதுபோக்கியும் பாழாய்ப்போகிற மனிசர்களே! இவ்விதமாக நீங்கள் கெட்டுப்போகாமல் என் சொல்லை ஆதரித்து இப்படி வாருங்கள்—என்று ஆழ்வார் அன்பார்த்த சிந்தையராய் அழைத்தவிடத்திலும் ஒருவரும் மீண்டுவாக்காணாமையாலே, அவர்களை விட்டொழிந்து, திருக்கடல்மல்லைப்பெருமானைத் தாம் ஸேவிக்கப்பெற்ற பாக்கியத்தை வாயாரச் சொல்லி மகிழ்கிறார்—எந்தையென்வணங்கப்படுவானே என்று தொடங்கி.

கணங்கள்ஏத்தும் = 'கணம்' என்ற வடசொல் கூட்டமென்று பொருள் பெறும்; ஞானிகளான மஹான்கள் கூட்டங்கூட்டமாக வந்து நின்று ஏத்தும் படியாக வுள்ளவன் என்று கருத்து.

“நீண்டவத்தைக் கருமுகிலை” என்றும், “நீண்டவத்தக் கருமுகிலை” என்றும் பாட்பேத முள்ளதாக விளக்கியானம் காண்கிறது. முந்தினபாடத்தில், ஒருவகையாலும் அளவிடமுடியாத வஸ்துவாகவுள்ளவனை என்று பொருள். பிந்தின பாடத்தில், 'ஹஸ்தம்' என்னும் வடசொல் அத்தம் எனத் திரிந்திருப்பதாகக்கொள்க; யாசகர்கள் இருக்குமிடம் வறையில் நீண்டு செல்லு

கிற திருக்கையையுடைய காளமேகமென்று பொருளாம். உலகத்திற்காண்கிற காளமேகத்திற்குக் கை இல்லையாயினும், நீண்ட திருக்கைகளையுடைய விலகூணுமான காளமேகம் எம்பெருமான் என்கிறார் போலும்.

நின்றவூர்நித்திலத்தை = கீழ் இரண்டாந்திருமொழியில் ஆழ்வார் எவ்வளவு கிடந்தானே ஸேவித்தபின்பு திருவல்லிக்கேணிக்கு எழுந்தருள்வதற்கு முந்தியே திருநின்றவூரைச் சேர்ந்தார்; அத்திருப்பதியி லெழுந்தருளியுள்ள பத்தராவிப் பெருமாள் அப்பொழுது ஆழ்வார்க்கு முகங்கொடாமல் பிராட்டியோடு ஸரஸ்ஸாபம் செய்துகொண்டு பராமுகமாயிருந்திடவே, ஆழ்வார் அத்திருப் பதியை விட்டு அப்பால் சென்று திருவல்லிக்கேணியையும் திருநீர்மலையையும் ஸேவித்து இப்போது திருக்கடல்மலையையடைந்து பெருமானே ஸேவித்து நிற்கும்பொழுது திருநின்றவூரெம்பெருமான் திருமகளால் தூண்டப்பட்டு இவ்வாழ்வார் திருவாக்கினால் பாடல்பெற்றுச் சிறப்புறக்கருதிக் கடன்மலையில் வந்த ஸேவைஸாதிக்க, இப்போது, “நின்றவூர் நித்திலத்தைக்.....கண்டது நான் கடன்மல்லைத் தலசயனத்தே” என்று—திருநின்றவூர்ப் பத்தராவிப் பெருமானையும் இங்கே ஸேவிக்கப் பெற்றதாக அருளிச்செய்கிறாரென்று பெரியோர்களின் நிர்வாஹம்.

நித்திலம் = வடமொழியில், ‘நிஸ்தலம்’ என்கிறசொல் முதது என்னும் பொருளுதாகக் கவிகளால் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது; “சுயவிஶ்ரூப ஶ்ரீ நிஸ்தலாஶ்ரூபம்” = அதிவித்ருமமஸ்த நிஸ்தலாஸீருசம்”. என்று வரதராஜஸ்தவத் திலே கூரத்தாழ்வானும் பிரயோகித்தருளினார். அந்த நிஸ்தல மென்னும் வட சொல்லே தமிழில் நித்திலமென்று நிரிந்துகிடப்பதாகக் கூறுவர்; இது தனியே ஒரு தமிழ்ச்சொல் என்பாருமுளர். விலகூணுமான போக்யதையையும் குளிர்ந்த வடிவுடைமையையும் கருதி எம்பெருமானே முத்துக்கொத்தாக ஆழ்வா ரருளிச்செய்கிறாரென்க.

காண்டவத்தைக் கனலெரிவாய்ப் பெய்வித்த வரலாறு கீழ்த்திருமொழி யின் இரண்டாம் பாட்டினுரையில் விரித்துரைக்கப்பட்டது. ... (உ)

உடம்புருவில் முன்றோன்றாய் மூர்த்திவேறாய்

உலகுயிரின்றானே * அன்றுபேய்ச்சி

விடம்பருகு வித்தகனைக் கன்றுமேய்த்து

வினையாட் வல்லானே வரைமீகானில் *

தடம்பருகு கருமுகிலைத் தஞ்சைக்கோயில்

தவநெறிக்கோர் பெருநெறியை, வையங்காக்கும் *

கமேபரிமேல் கற்கியைநான் கண்டுகோண்டேன்

கடிபொழில்குழ் கடன்மல்லைத் தலசயனத்தே.

(ரு)

உலகு உய்ய	{ (ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களாலே) உலகங்கள் வாழ்வதற்காக (பூர்வமந்திராயண நெருவுணே மூன்று வடிவுகொண்டு காரியஞ் செய்கையாலே)	தடம்	தடாகங்களிலே
உடம்பு	{ சரீரசரீரிபாவத்தையிட்டுப் பார்க்குமளவில்	பருகு	{ (கன்றுகளுக்கு நீர் குடிக்கும் விதத்தைப் பயிற்றுவித் தைக்காகத் தான் இறங்கிக் கையை முதுகிலே கட்டிக்கொண்டு) தண்ணீர் குடித்தவனும்
மூன்று ஒன்று ஆய்	{ மூன்று தத்துவமும் ஒருபடியாய்	கரு முகிலை	காளமேகம் போன்றவனும்
மூர்த்தி வேறு ஆய்நின்றானே	{ (உண்மையில்) ஸ்வரூபம் வேறுபட்டு நிற்குமவனும்	தஞ்சை கோயில்	{ தஞ்சை மாமணிக்கோயிலிலே
அன்று	{ கண்ணனாகப்பிறந்த அக்காலத்து	தவம் நெறிக்கு ஓர் பெரு நெறியை	{ தண்ணைக் கிட்டுகைக்கான உபாயங்களிலே சிறந்த உபாயம் தானாக நிற்பவனும்
பேய்ச்சி	பூதனையினுடைய	வையம் காக்கும்	{ உலகத்தைக் காப்பதற்காக
விடம்	{ (முலையில் தடவியிருந்த) விஷத்தை	கடு பரிமேல் கற்கியை	{ கடுகையுடைய குதிரை யின்மேலே கல்கியவ தாரம் செய்யப்போகிற வனுமான எம்பெருமானே
பருகு	பாணம்பண்ணின	கடி பொழில் சூழ் கடல் மல்லலை தல சயனத்தே	{ மணம்மிக்க சோலைகள் சூழ்ந்த திருக்கடன் மல்லையிலே
வித்தகனை கன்று மேய்த்து விளையாட வல்லானே	{ கன்றுகளை மேய்த்து விளையாடுகைக்காக வந்து பிறந்தவனும்	நான் கண்டுகொண்டேன்—	
வரை மீ காணில்	{ மலைமேலுள்ள காடுகளிலே		

[உடம்புருவில்.] உலகுஉய்ய உடம்புருவில் மூன்றுஒன்றாய் மூர்த்தி வேறுய்நின்றானே = பரம்பருஷணன் எம்பெருமானுக்கு சேதநாசேதநங்கள் முற்றும் சரீரங்கள் என்பது விரித்தார்த்தம்; “கும்பாநுநா டெவதா” = அங்காதி அந்நா தேவதா” என்று விசேஷித்தும் ஒதப்பட்டுள்ளது. ஆகவே, சரீர சரீரிபாவமாகிற விசிஷ்ட வேஷத்தையிட்டுப் பார்க்குமளவில் வேற்றுமை ஏற்படுவதற்கு வழியின்றியே “ஸ ஸ்ரஹா ஸஸரிவ் ஸெஷு ஸ்லோக்ஷா: வாஸி ஸ்லாடா” = ஸப்ரஹ்மா ஸ சிவ: ஸேந்த்ரஸ் ஸோக்ஷா: பரமஸ் ஸ்வராட்” என்றும் “ஸவஃ வஹிஃ ஸஹ = ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம” என்றும் அபேதமேயுள்ளதாகச் சொல்லும்படியாயிருக்கும்; உலகத்தில், சரீரத்தோடு கூடின ஒரு ஆத்மாவைப்பற்றி நாம் வ்யவஹரிக்கும்போது, சரீரத்தைத் தனிப் பட்ட வஸ்துவாகவும் சரீரியான ஆத்மாவைத் தனிப்பட்ட வஸ்துவாகவும் பிரித்து இரண்டாக வ்யவஹரியாமல் இரண்டையுஞ் சேர்த்து ஒரே பொருளாக வ்யவஹரியா நின்றோமன்றோ; இந்த ஐக்கிய வ்யவஹாரத்திற்கு சரீர சரீரி பாவமாகிற ஸம்பந்தமே நிமித்தம்; அதுபோலவே, பிரமன் முதலிய தேவதைக்கும் எம்பெருமானுக்கும் சரீர சரீரி பாவஸம்பந்தம் சாஸ்த்ரவிரித்

தமாயிருப்பதால் அந்த ஸம்பந்தத்தையிட்டு நோக்குமளவில் வேற்றுமை தோன்றாது ஒற்றுமை தோன்றும்; இதனையே ‘உடம்புருவில் மூன்றென்றாய்’ என்பதனாலருளிச்செய்கிறார்.

[மூர்த்திவேராய்நின்றானே.] உண்மையில் ஸ்வரூபபேதம் உண்டாகையாலே அதைச் சொன்னபடி. ஆக இந்தால் தேறின பொருள் யாதெனில்;— “பிரமன் சிவன் இந்திரன் சந்திரன் முதலிய தெய்வங்களெல்லாம் நாராயணனே” என்று சாஸ்திரத்திற் பலவிடங்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ளது; அவ்விடங்களை எப்படி நிர்வஹிக்கவேண்டுமென்றால்; ‘பிரமன் முதலிய தெய்வங்களைச் சரீரமாகக்கொண்ட ஸர்வ சரீரியான ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஒருவனே’ என்று சொல்லிற்றாக நிர்வஹிக்கவேண்டும்; தெய்வங்கள் பலபலவுள்ளனவாக எவ்விடங்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ளதோ, அவ்விடங்களில், ஸர்வசரீரியான ஸ்ரீமந்நாராயணனிற்காட்டில் சரீரங்களான தெய்வங்களுக்கு உள்ள ஸ்வரூபபேதம் சொல்லப்படுவதாக நிர்வஹிக்கவேண்டும்—என்கிற இந்த அர்த்தம் இப்பாட்டில் முதலடியாற் காட்டப்பட்டதாகக் கொள்க.

பிரமன் சிவன் முதலிய தெய்வங்களைத் தனிப்படவும் நிறுத்தினது ஏதக் காகவென்னில்; ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரம் முதலிய சில லோகவ்யாபாரங்கள் நடைபெறுவதற்காக வென்பார் “உலகுய்ய” என்கிறார்.

“வரைமீகானில்தடம்பருகுருமுகிலை” என்பதற்கு நஞ்சீயர் பொருள் சொல்லும்போது வேறொரு விதமாகச் சொல்லா நிற்க, அதைக்கேட்டுக்கொண்டிருந்த பின்னையமுகியமணவாளப்பெருமாளரையர் “இவ்விடத்திற்கு பட்டரருளிச்செய்யும் பொருள் இப்படியன்றே” யென்று சொல்லி, பட்டரருளிச்செய்யும் விசேஷார்த்தத்தை ஸ்மரிப்பித்தாராம்; அதாவது—மலைமேல் காட்டிலேயுண்டான தடாகங்களில் கன்றுகள் தண்ணீர் குடிக்கப்படுகந்தால் இளங்கன்றுகளாகையாலே நீரிலே முன்னே யிறங்கிக் குடிக்க அஞ்சாமாம்; அக்கன்றுகட்கு நீருண்ணும் விதத்தைப் பழக்குவிப்பதற்காகக் கண்ணபிரான் தான் தன்முதுகிலே கையைக்கட்டிக் கவிழ்ந்து நின்று தண்ணீர்முதுசெய்து காட்டுவன்; அதைச் சொல்லுகிறது “வரைமீகானில்தடம்பருகு” என்று.

தவநெறிக்குலாப்பெருநெறியை = எம்பெருமானைப் பெறுவதற்குக் கருமயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம் முதலிய உபாயங்கள் பல விதிக்கப்பட்டிருந்தாலும், ஆனையின்மேல் ஏறநினைப்பார்க்கு ஆனையின் காலேப்பற்றியே ஏறவேண்டுமென்போல் எம்பெருமானது திருவடிகளைப்பற்றியே அவனைப்பெறுதல் சிறக்குமென்றும் அவனே வித்தோபாயமென்றும் பரமைகாந்தி வித்தார்த்தமாயிருத்தலால், எல்லாவுபாயங்களினுள்ளும் சீரிய உபாயம் தானேயாயிருப்பவனைப்பட்டது.

தருமங்கள் முற்றும் குன்றி அதருமங்கள் அதிகரித்துக் கலிமுற்றுங் காலத்தில் எம்பெருமான் குதிரையின்மீதேறிவந்து கல்கி யென்னுந் திருநாமமுடையனாய் துஷ்டர்களைத் தொலைத்து மண்ணின் பாரம் நீக்குவானென்று

நூற்கொள்கையுள்ளதனால் “கமேப்பரிமேல் கற்கியை” என்கிறார்; இது பவிஷ்யதவதாரம். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானைத் திருக்கடன்மல்லையிலே ஸேவிக் கப் பெற்றேனென்றாராயிற்று. (க)

பேய்த்தாயை முலையுண்ட பிள்ளைதன்னைப்
பிணைமருப்பிற் கருங்களிற்றைப் பிணைமாறோக்கின் :
ஆய்த்தாயர் தயிர்வேண்ணே யமர்ந்தகோவை
அந்தணர்தமமுதத்தைக் குரவைமுன்னே
கோத்தானை * குடமாடு கூத்தன்தன்னைக்
கோகுலங்கள் தளராமல் குன்றமேந்திக்
காத்தானை * எம்மானைக் கண்டுகொண்டேன்
கடிபொழில்சூழ் கடல்மல்லைத்தலசயனத்தே.

(சு)

தாய்	{ தாய்வடிவையெடுத்துக் கொண்டு கொல்லவந்த	அந்தணர் தம்	{ வைதிகர்களுக்குப் அமுதத்தை	{ வைதிகர்களுக்குப் பரமபோக்யனும்,
பேயை	{ பூதனையென்னும் பேய்ச்சிவியனுடைய	முன்னே	முன்பொருகால்	
முலை	(விஷந்தடவின) முலையை	குரவை	{ இடைப்பெண்களோடு கோத்தானை	{ இடைப்பெண்களோடு ராஸகீடை செய்தவனும்
உண்ட	உறிஞ்சியமுதுசெய்த	குடம் ஆடு	{ கூத்தன் தன்னை	{ குடக்கூத்தாடினவனும்
பிள்ளைதன்னை	குமாரனும்,	கோகுலங்கள்	{ (இந்திரன் பெய்வித்த பெரு மழையினால்) பசுக் தளராமல்	{ (இந்திரன் பெய்வித்த பெரு மழையினால்) பசுக் கூட்டங்கள் வருந்தாதபடி
பிணை	{ இரண்டு கொம்பு முளைத்த மருப்பின்	குன்றம்	{ கோவர்த்தனமலையைக் ஏந்தி	{ கோவர்த்தனமலையைக் குடையாக ஏந்தி
கரு களிற்றை	{ கரிய யானைக்குட்டிபோல் இனியனும்,	காத்தானை	ரக்ஷித்தவனுமான	
மான் பிணை	{ மான் பேடையின் நோக்குப் நோக்கின்	எம்மானை	எம்பெருமானை	
ஆய் தாயர்	{ இடைத்தாயாரான யசோதையினுடைய	கடி பொழில் சூழ்	கடன்மல்லைத்	
தயிர்	{ தயிரிலும் வெண்ணெயிலும்	தலசயனத்தே	கண்டுகொண்டேன்.	
வெண்ணெய்				
அமர்ந்த	ஊன்றியிருந்த			
கோவை	ஸ்வாமிபும்,			

[பேய்த்தாயைமுலையுண்ட.] திருக்கடல்மல்லையில் ஸேவைஸாதிக்கும் பெருமான் எப்படிப்பட்டவன்?—; தாய்வடிவுகொண்டு வஞ்சனையினால் முலை கொடுத்துக் கொல்லவந்த பூதனையை முலையுண்டு முடித்தாற்போலே நமது விரோதிகளையும் முடிக்கவல்லவன்; கொம்பு முளைத்த யானைக்குட்டியைக் கண்டால் எப்படி எல்லார்க்கும் ஆநந்தம் அதிகரிக்குமோ, அப்படி பரமநந்த ஜநகமான திவ்யமங்கள விக்கரஹத்தையுடையவன்; யசோதைப்பிராட்டி ஏராரிடை நோவ எத்தனையோர்போதுமாய்க் கடைந்து சேமித்துவைத்த தயிர் வெண்ணை முதலியவற்றைத்தன்வயிரூர விழுங்கிக் களித்தவன்; மேலுலகத்திலிருந்து கொண்டு தன்னையுறுபவிக்கும் நித்யஸூரிகட்குப் போலவே இவ்வுலகத்திலிருந்தே யனுபவிக்கின்ற ஸநகாதி யோகியர்க்கும் மிகவும் போக்யனுவன்;

["அந்தணர் தமமு கத்தினை" என்றார் பெரியாழ்வாரும்.] ஒவ்வொரு இடை பெண்ணின் பக்கத்திலும் ஒவ்வொரு கண்ணாகப் பலவடிவெடுத்துக் கைகோத்து விளையாடுதலாகிற ராஸகீடை [குரவைக்கூத்து] செய்தருளினவன்; பிரமணர்க்குச் செல்வம் விஞ்சினால் யாக்குச் செய்வது போல இடையர்க்குச் செல்வம் விஞ்சினால் அத்தனையுண்டாகும் செருக்கக்குப் போக்குவீடாக ஆடுகிற கூட தாகிய குடக்கூத்தையாடினவன்—தலையிலே அடுக்குக் குடமிருக்க இருதோள் களிலும் இருகுடங்கொருக்க, இருகையிலும் குடங்களையேந்தி ஆகாசத்திலே யெறிந்து அற்புதமாக ஆடினவன்; தேவேந்திரன் பசிக்கோபத்தினால் ஏழுநாள் விடாமழை பெய்வித்துக் கோகுலத்தைப்பாழ்ப்படுத்தி நனைத்தபோது ஒன்றின் மேலும் ஒருதனியும் விழாதபடி கோவர்த்தனமலையைக் குடையாகவேந்தி நின்று காத்தருளினவன்.

இக்குணங்களெல்லாம் விளங்ககின்ற பெருமானைத் திருக்கடல் மல்லையிலே காணப்பெற்றேனென்றாயிற்று. (ச)

பாய்ந்தானைத் திரிசகடம் பாறிவீழ்ப்

பாலகனாலிலையில் பள்ளியின்ப

மேய்ந்தானை * இலங்கொளிரேர் மணிக் குன்றன்

ஈரண்மோல்வரைத்தோ ளெம்மான் தன்னை *

தோய்ந்தானை நிலமகள்தோள் தூதிற்சென்றப்

பொய்யறைவாய்ப் புகப்பெய்த மல்லர்மங்கக்

காய்ந்தானை * எம்மானைக் கண்டுகொண்டேன்

கடிபொழில் சூழ் கடன்மல்லைத் தலசயனத்தே. (ரு)

திரிசகடம் உருளுகிற சகடமானது
பாறி சின்னபின்னமாகச் சிதறி
வீழ விழும்படி
பாய்ந்தானை திருவடியாலுதைத்தவனும்
பாலகன் ஆய் சிறுபிள்ளையாய்
ஆல் இலையில் ஆலந்தளிர்ரிலே
பள்ளி { திருக்கணவளர்தலாகிற
இன்பம் ஸுகத்தை
எய்ந்தானை { அருபலித்தவனும்
இலங்கு { மிக்க ஒளியை
ஒளி சேர் { யுடைத்தான
மணி குன்று { ரத்னமயமான பர்வதம்
அன்ன { போன்றவனும்
மால் வரை பெரிய மலைபோன்ற
ஈர் இரண்டு { னான்கு திருத்தோள்களை
தோள் யுடைய ஸ்வாமியான
எம்மான் வனும்
தன்னை }

நிலம் { பூமிப்பிராட்டியின்
மகள் தோள் { தோளோடே
தோய்ந்தானை { அணைந்தவனும்
தூதின் { (பாண்டவர்களுக்குத்) தூது
சென்று { செய்யுந் தொழிலுடனே
(தூரியோதனனிடம்)
எழுந்தருளி
பொய் அவ் { (அத்தூரியோதனன்)
அறை வாய் { க்ருத்ரிமமாகச்
புக பெய்த { செய்துவைத்த அந்த
நிலவறையினுள்ளே
நிறுத்தப்பட்டிருந்த
மல்லர் மல்லர்கள்
மங்க முடியும்படி
காய்ந்தானை சீற்றங்கொண்டவனுமான
எம்மானை எம்பெருமானை
கடி பொழில் சூழ் கடன்மல்லைத்
தலசயனத்தே கண்டுகொண்டேன்—

[பாய்ந்தானே.] திருக்கடன்மல்லையில் ஸேவைஸாதிக்கும் பெருமான் எப்படிப்பட்டவன்?—; ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாக அவதரித்த தான் நந்தகோபர் திரு மாளிகையிலே ஒரு வண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே தொட்டிலிலிட்டுக் கண்வளர்த் தப்பெற்று (யசோதையும் யமுனை நீராடப்போய்) இருந்தகாலத்து, கம்ஸனு லேவப்பட்ட அஸுரனொருவன் அச்சகடத்தில் வந்து ஆவேசத்துத் தன்மேல் விழுந்து தன்னைக் கொல்ல முயன்றதை அறிந்த தான் பாலுக்கு அழுகிற பாவனையில் தன் சிறிய திருவடிகளை மேலே தூக்கியுதைத்து அச்சகடத்தைச் சிந்தபிந்தமாக்கினவன்; பிரளய காலத்தில் உலகங்களுையெல்லாம் தனது திரு வயிற்றினுள்ளே வைத்துத் தான் ஒரு சிறிய ஆலந்தளரிலே சுகமாகக் கண் வளர்த்தவன்; மிக்க வொளியையுடைய நீலகிரி போன்றவன்; மலைபோன்ற நான்கு திருத்தோள்களையுடையவன்; ஹிரண்யாக்ஷனைக் கொன்று ஸ்ரீ பூமிப் பிராட்டியோடே அணையப்பெற்றவன்; தான் பாண்டவனாதனாய் துரியோதன னிடஞ் சென்றபொழுது துரியோதனன் ரஹஸ்யமாகத் தனது ஸபாமண்டபத் தில் மிகப்பெரிய நிலவறையொன்றைத் தோண்டிவித்து அதில் அனைக் மல்லர் களை ஆயுதபாணிகளாய் உள்ளேயிருக்கவைத்து அப்படுகுழியைப் பிறர் அறிய வொண்ணாதபடி மூங்கிற் பிளப்புக்களால் மேலேமுடி அதன்மேற் சிறந்த ரத்நா ஸநமொன்றையமைத்து அவ்வாஸநத்தின்மீது தன்னை வீற்றிருக்கச்சொல்ல, அங்ஙனமே தான் அதன் மேலேறின மாத்திரத்திலே மூங்கிற் பிளப்புக்கள் முறிப்பட்டு ஆஸநம் உள்ளிறங்கிப் பிலவறையிற் செல்லுமளவிலே மிகப் பெரிதாக விச்வரூபமெடுத்துப் பல கைகளையும் கால்களையும் கொண்டு எதிர்த்து அப்பில வறையிலிருந்த மல்லர்களை மடிவித்தவன்.

இப்படிப்பட்ட விரோதி நிரஸநஸ்வபாவங்கள் இன்றைக்கும் விளங்கு மாறு ஸேவைஸாதிக்கும் பெருமானைத் திருக்கடன்மல்லையிலே காணப் பெற்றேன். (௫)

கிடந்தானைத் தடங்கடலுள் பணங்கள்மேலிக்

கிளர்பொறிய மறிதிரிய வதனின்பின்னே

படர்ந்தானை * பமேதத்தகளிற்றின் கோம்பு

பறித்தானைப் பாரிடத்தை யெயிறுகீழ்

விடந்தானை * வகாமருப்பினேனமாகி,

இருநிலனும் பேருவிசம்பு மெய்தாவண்ணம்

கடந்தானை * எம்மானைக் கண்டுகோண்டேன்

கடிபொழில்கூழ் கடன்மல்லைத்தலசயனத்தே. (௬)

தட கடலுள்	{ விசாலமான திருப்பாற் கடலிலே	கிடந்தானை	பள்ளி கொள்பவனும்,
பணங்கள்	{ (திருவனந்தாழ்வானது) படங்களின் கீழே பொருந்தி	கிளர்	{ கிளர்ந்த பலவகைப்
மேலி		பொறிய	{ புள்ளிகளையுடைய
		மறி	{ (மாசிசனென்னும்) மாயாபிரகம்

திரிய	(எதிரேவந்து) ஸஞ்சரிக்க	எயிறு கீற	{ பங்களாலே கொத்தி (அண்டபித்தியில் நின்றும்) ஒட்டுவிடுவித் தெடுத்தவனும்
அதனின் பின்னே படர்ந்தானே	{ அதன்பின்னால் தொடர்ந்து சென்றவனும்	இரு நிலனும்	விசாலமான இந்நிலவுலகும்
படு மதத்த களிற்றின்	{ ஒழுக்குன்ற மதநீரையுடைய (சுவலயாபீடமென்னும்) யானையினுடைய	பெரு விசம்பும்	{ பெரிய மேலுலகங்களும்
கொம்பு பறித்தானே	{ தந்தங்களை முறித்து அவ் யானையை முடித்தவனும்	எய்தா வண்ணம்	{ திருவடிகளுக்குப் போரா தென்னும்படி (மிக வளர்ந்து)
வளை மருப்பின் ஏனம் ஆகி	{ வளைந்த கோரப்பற்களை யுடைய வராஹரூபியாகி	கடந்தானே	உலகளந்தவனுமான
பார் இடத்தை	விசாலமான பூமியை	எம்மரானே	எம்பெருமானே
		கடி பொழில் சூழ் கடல்மல்லைத் தலசயனத்தே கண்டுகொண்டேன்—.	

[கிடந்தானேத்தடங்கடலுள்.] திருக்கடல்மல்லையிலே ஸேவைஸாதிகும் எம்பெருமான் எப்படிப்பட்டவன்?— திருக்கண்வளர்ந்தருளுகைக்குத் தகுதியான பரப்பையுடைய திருப்பாற்கடலிலே திருவனந்தாமுவான் மேலேயிருந்து, பிராட்டிமார்களுடைய திருமுலைத்தடத்தாலும் கிளப்பவொண்ணாதபடி கண்வளர்ந்தருள்பவன்; இராவணனுடைய தூண்டுதலினால் மாரீசன் மாயமான் வடிவெடுத்துப் பஞ்சவடியில் பர்ணசாலையினெதிரே வந்து திரிய, அதனைக்கண்டு காதலித்த பிராட்டியின் வேண்டுகோளை மறுக்கமாட்டாத அன்பின் மிகுதியால் அந்த மாயாமிருகத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு வருவதாக அதனைத் தொடர்ந்து நெடுந்தூர மெழுந்தருளினவன்; கம்ஸனது அரண்மனை வாயிலில் தன்னை யெதிர்க்கவந்த சுவலயாபீடமென்ற மதயானையின் கொம்புகளைக் குப்பைக்கீரை பிடுங்குமாபோலே வருத்தமின்றிப் பிடுங்கினவன்; வராஹாவதாரமெடுத்து இந்த மாநிலத்தை அண்டபித்தியில் நின்றும் ஒட்டுவிடுவித்தெடுத்துக் கொண்டந்தவன்; தன்னுடைய விராபதிக்குக் கீழுலகங்களும் மேலுலகங்களும் இடம் போரவில்லை பென்னும்படியாக விம்மி வளர்ந்து உலகளந்தருளினவன்; எல்லா தலையிலும் திருவடிகளை வைத்தருளின பரம க்ருபாகுணத்தைக் காட்டி என்னை ஆட்படுத்திக்கொண்டவன். அவன் தானே திருவடிகளைக் கொண்டு வந்து தலைமேல் வைத்தவர்காலத்தில் தப்பிப்போன பாவிதான் இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானே இன்று திருக்கடல்மல்லையில் ஸேவிக்கப்பெற்றேன்.

“கிளர்பொறிய மறி” “மறி” என்று ஆண் மானுக்குப் பெயர். (பிணை என்று பெண்மானுக்குப் பெயர்; “மறியொடு பிணைசேர் மாலிருஞ் சோலை” என்ற திருவாய்மொழியுள் காண்க.) மாரீசன் விசித்திரமான புள்ளிகளையுடைய மானாக வந்தமைபற்றிக் “கிளர்பொறிய” எனப்பட்டது. “அதனின் பின்னேபடர்ந்தானே” என்றதில், மாரீசனைக் கொன்றொழித்ததும் விவகிதம். (சு)

பேணுத வலியரக்கர் மெலியவன்று

பெருவரைத்தோ ளிறநெரித்தன்றவுணர்கோனை *

பூணுகம் பிளவேதேத் போர்வல்லோனைப்

பொருகடலுள் துயிலமாந்த புள்ளுர்தியை *

ஊணுகப் பேய்முலைநஞ் சுண்டான் தன்னை

உள்ளுவாருள்ளத்தே யுறைகின்றோனை *

காணுது திரிதருவேன் கண்டுகொண்டேன்

கடிபொழில்கூழ் கடன்மல்லைத் தலசயனத்தே.

(௭)

அன்று முன்னொரு காலத்தில்,
பேணுத { (தன்னை ஸர்வேச்வரனாக)
மதியாத

வலி அரக்கர் { மிடுக்கையுடைய
ராசுஸவர்கள்

மெலிய ஒழியும்படி

(அவ்வரக்கர்களுடைய)

பெரு வரை { பெரியமலைபோன்ற
தோள் இற { தோள்கள் முறியும்படி
நெரித்து { அழித்தவனும்,

அன்று { ப்ராஹ்மாதன் துன்பப்பட்ட
அக்காலத்து

அவுணர் { அசுராதலைவனான
கோனை { இரணியனுடைய

பூண் ஆகம் { ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த மார்க்கைப்
பிளவு எடுத்த { பிளந்தொழித்தவனும்

போர் { யுத்தத்தில்
வல்லோனை { ஸமர்த்தனானவனும்

பொரு { அலையெறிகின்ற திருப்பாற்
கடலுள் { கடலிலே திருக்கண்
துயில் { வளர்ந்தருள்பவனும்
அமாந்த

புள் { கருடப்பறவையை வாஹன
ஊர்தியை { மாகவுடையவனும்

பேய் முலை { பூதனையின் முலையில்
நஞ்சு { தடவியிருந்த விஷத்தை

ஊண் ஆக { உணவாக்கக்கொண்டு அமுது
உண்டான் { செய்தவனும்
தன்னை

உள்ளுவார் { தன்னைச் சிந்திப்பவர்களின்
உள்ளத்தே { நெஞ்சிலே நித்யவாஸம்
உறைகின் { செய்பவனுமான
றோனை { எம்பெருமானே

காணுது திரி { (வெகுகாலமாக) லேவி
தருவேன் { யாமல் அலைந்துகொண்
டிருந்த அடியேன்
(இன்று)

கடி பொழில் சூழ் கடன்மல்லைத்
தலசயனத்தே கண்டுகொண்டேன்—.

[பேணுதவலியரக்கர்.] திருக்கடல்மல்லையிலே ஸேவைஸாதிக்கும் பெருமான் எப்படிப்பட்டவன்?—; தன்னை மதியாத ராசுஸவர்க்கங்கள் ஒழிந்து போம்படியாகத் தோள்களைத் துணித்துத் தொலைத்தவன்; தானே ராஜாதி ராஜன் என்று இறுமாந்து பலவகையாபரணங்களினால் தன்னை யலங்கரித்துக் கொண்டிருந்த இரணியனுடைய மார்க்கைப் பிளந்தெறிந்த பெருமிடுக்கன்; அந்த ஆயாஸம் தீரத் திருப்பாற்கடலில் வந்து திருக்கண் வளர்த்தருளினவன்; ஆபத்தையடைந்த ஆசிரிதர்களின் கூக்குரலுக்கேட்டுப் பெரிய திருவடியின் தோளின்மீதேறி அராகுலையத் தலைகுலைய வோடிவந்து அவர்கட்குக் காட்சி கொடுக்கும்வன்; தன்னைக் கொல்லுமாறு கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட பூதனையென்னும் பேய்மகள் தாய்வுடிவுகொண்டு வந்து முலைகொடுக்க, அத்தற்கு இறயத்துப் பின்வாங்காமல், நஞ்சுதீற்றிய அம்முலைப்பாலை அமுதமுண்பதுபோல வுண்டு

அவனுயிரை மாய்த்தவன் ; இப்படிப்பட்ட திருக்குணங்களைச் சிந்தித்து உருகுகின்ற பக்தர்களின் ஹ்ருதயத்தை ஒருகாலும் விட்டுப்பிரியாதவன் ;—இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானைக் காணப்பெறாமல் தடுமாறித்திரிந்த பாவியேன் இன்று திருக்கடன்மல்லையிலே காணப்பேற்றேன். ... (எ)

பெண்ணகி யின்னமுதம் வஞ்சித்தானைப்

பிறையெயிற்றன் றடலரியாய்ப் பெருகினுனை *

தண்ணாந்த வார்புனல்கூழ் மெய்யமென்னும்

தடவரைமேல் கிடந்தானைப் பணங்கள்மேலி *

எண்ணுனை யெண்ணிறந்த புகழினுனை

இலங்கோளிசே ரரவிந்தம் போன்றுநீண்ட

கண்ணுனை * கண்ணரக் கண்டுகொண்டேன்

கடிபொழில்கூழ் கடன்மல்லைத் தலசயனத்தே

(அ)

பெண் ஆகி மோஹினிபுருவமெடுத்து

இன் அமுதம் { இனிய அமிருதத்தை (அசு
வஞ்சித்தானை { ரர்கள் புஜிக்கவொண்ணாத
படி) வஞ்சித்தவனும்

அன்று முன்பொரு காலத்தில்

பிறை எய்து { சந்திரனையொத்த
பற்களை யுடைய

அடல் { பலசாலியான நரலிம்ஹ
அரி ஆய் { மூர்த்தியாய்

பெருகினுனை வளர்ந்தவனும்,

தண் ஆர்ந்த { குளிர்ந்தி பொருந்திப்
வார்புனல் { பெருகுகின்ற
கூழ் { ஜலத்தாலே சூழப்பட்ட

மெய்யம் { திருமெய்யமென்கிற
என்னும் {

தட வரை { பெரிய திருமலையின்மீது
மேல் {

பணங்கள் { (திருவளந்தாழ்வானுடைய)
மேலி { படங்களின்கீழே
கிடந்தானை { பொருந்திப் பள்ளி
கொண்டிருப்பவனும்

எண்ணுனை { (யோகிகளால்) சிந்திக்கப்
படுமவனும்

எண் இறந்த { கணக்கில்லாத கீர்த்திகளை
புகழினுனை { யுடையவனும்

இலங்கு ஒளி { மிக்க ஒளியையுடைய
சேர் அரவிந் { தாமரையிதழ்போலே
தம் போன்று- { நீண்ட திருக்கண்களை
நீண்ட { யுடையவனுமான
கண்ணுனை { எம்பெருமானே

கடி பொழில் சூழ் கடன்மல்லைத் தல
சயனத்தே கண்ணாரக் கண்டுகொண்டேன்—.

[பெண்ணகியின்னமுதம்.] இன்று நான் திருக்கடன்மல்லையிலே கண்ணரக் காணப்பெற்ற எம்பெருமான் எப்படிப்பட்டவன்?—; தூர்வாஸமுனியின் சாபத்தினால் தேவர்களின் செல்வமாய்வும் ஒழிந்துபோக, அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வென்றபின்பு இந்திரன் தேவர்களோடு ஓடிவந்து தன்னைச் சரணம்புக; நான் கடல்கடைந்து அமுதமளிப்பதாக வாக்களித்துக் கடல்கடைந்தபிறகு, தந்நீர்நீர் பென்னும் தேவரூபத்தைத் தரித்து அம்ருத பூர்ணமான கமண்டலத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அத்திருப்பாற்கடலில் நின்றும் தான் தோன்றினபோது தன் கையிலிருந்த அம்ருதகலசத்தை அசுரர்கள் பலாத்காரமாகப் பிடுங்கிக்கொள்ள உடனே ஜகம்மோஹனகரமான ஒரு

பெண்வடிவத்தைத் தரித்து அசுரர்களை மயக்கி வஞ்சித்து அமுதத்தைக் கைக் கொண்டு அமரர்கட்குப் ப்ராஸாதித்தவன்; சிறுக்கனைப் ப்ராஹ்மலாதன் முரட்டு ஹிரண்யனுலே நோவுபட்ட வக்காலத்தில், பிறைப்போன்ற பற்களையுடைய பயங்கரமான நரவலிம்ஹமாகித் தூண்ப்புடைத்துக்கொண்டு விம்மி வெளிக்கிளம்பினவன்; பரமபாக்யமான திருமெய்யமலையென்னுந் திருப்பதிதன்னிலே திருவனந்தாழ்வான்மீது பள்ளிகொண்டிருப்பவன்; உறங்குவான்போலே உலகங்களைப் பாதுகாக்கும் வகைகளைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பவன்; குணதுஸந்தாநம் பண்ணுகிற பக்தர்கட்கு அதுஸந்தித்துத் தலைக்கட்டமுடியாத திருக்கல்யாண குணங்களையுடையவன்; குணமொன்று மில்லையென்றாலும் விடவொண்ணாத படியான கண்ணமுகு படைத்தவன்;—இப்படிப்பட்ட பெருமானைக் கண்களின் பட்டினிதீர இன்று திருக்கடன்மல்லையிலே காணப்பெற்றேன் என்றாராயிற்று.

எண்ணுனை என்பதற்கு—எண்ணுகிறவன் என்றும், எண்ணப்படுகிறவன் என்றும், எண்ணுதவன் என்றும் மூன்றுவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்;—எண்ணுகிறவன் என்னும் பொருளில், நம்போன்ற ஸம்ஸாரிகளைக் காத்தருளும் வகையை எண்ணிக்கொண்டிருப்பவன் என்றதாகிறது; எண்ணப்படுகிறவன் என்னும் பொருளில், “நலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே நித்யஸூரிகள் பணியுமாறு இருக்கவேண்டிய பெருமான் இப்படி ஸம்ஸாரிகளின் நடுவே வந்து கிடப்பதே!; இஃது என்ன நீர்மை!” என்று பக்தர்களால் எண்ணப்படுமவன் என்றதாகிறது; எண்ணுதவன் என்னும் பொருளில், நமது குற்றங்குறைகளை ஒரு பொருளாக இட்டெண்ணுதவன் என்றதாகிறது.

அரவிந்தம்—தற்சமவடசொல். (அ)

தொண்டாயார் தாம்பரவு மடியினுனைப்
படிகடந்த தாளாளந் காளாயுத்தல்
விண்டானை * தென்னிலங்கை யரக்கர்வேந்தை
விலங்குண்ண வலங்கைவாய்ச் சரங்களாண்டு *
பண்டாய வேதங்கள் நான்குமைந்து
வேள்விகளும் கேள்வியோ டங்கமாரும்
கண்டானை * தொண்டனென் கண்டுகொண்டேன்
கடிபொழில்சூழ் கடன்மல்லைத் தலசயனத்தே. (க)

தொண்டு	} அடிமைப்பட்டவர்கள்	படி கடந்த தான் ஆளற்கு ஆள் ஆய் உய்தல் விண் டானை தென் இலங்கை அரக்கர் வேந்தை	} பூமியை யளந்த திருவடிகளை யுடையனான தனக்கு ஆட்பட்டு உஜ்ஜீவிப்பது தவிர்த்தவனான இராவணனை
ஆயார் தாம்			
பரவும்	துதிக்கப்பெற்ற		
அடியினுனை	திருவடிகளை யுடையவனும்,		

விலங்கு } மிருகங்கள் தின்னும்படி
உண்ண }
வலங்கைவாய் வலத்திருக்கையாலே
சரங்கள் } அம்புகளைப்
ஆண்டு } பிரயோகித்தவனும்,
பண்டு ஆய நித்யமான
நான்கு } நாலு வேதங்களையும்
வேதங்களும் }

ஐந்து வேள்விகளும் } பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களையும்
கேள்வியோடு ஸ்மிருதிகளையும்
அங்கம் ஆறும் ஆறு அங்கங்களையும்
கண்டானை } பிரவர்த்திப்பித்தவனுமான
எம்பெருமானை
தொண்டனேன் அடியேன்
கடி பொழில் குழ் கடல்மல்லித்
தலசயனத்தே கண்டுகொண்டேன்—.

[தொண்டாயார்தாம்பரவும்.] ‘ஆயார்’ என்றது ஆனார் என்றபடி; தொண்டராக ஆனவர்கள்—“ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வருவிலா வடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்றிருப்பவர்கள்; அப்படிப்பட்டவர்களால் போற்றப்படும் திருவடிகளையுடையவன்; ‘நம் உடைமையை நாம் இழக்க லாகாது’ என்று தானே தன் திருவடிகளைக்கொண்டு வந்து எல்லார் தலையிலும் வைத்து ஸத்தை பெறுவித்த சிறந்த குணத்தில் ஈடுபட்டு ஆட்படாமல் மார்பு நெறித்திருந்த இராவணனுடைய உடலை நாயும் நரியும் கழுதும் முதலிய மிருகங்கள் தின்னும்படி அம்புகளைச்செலுத்தி முடித்தவன்; ஆத்துமாக்கள் தன்னைப் பணிந்து உயர்த்துபோவதற்காகப் பலவகைப்பட்ட சாஸ்திரங்களையும் அதுஷ்டாநங்களையும் ஏற்படுத்தினவன்; இப்படிப்பட்ட பெருமானை அடியேன் இன்று திருக்கடல்மல்லியிலே ஸேவிக்கப்பெற்றேன்.

முதலடியில், தாளாளற்கு என்றது—தாளாளனாகிய தனக்கு என்றவாறு. ருக்கு, யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்பன நான்கு வேதங்களாம். இவை வேதவ்யாஸரால் பிரிக்கப்பட்ட பிரிவின் பெயர்களாதலால், அதற்கு முன்னிருந்த தைத்திரியம், பௌடியம், தலவகாரம், சாமம் என்ற நான்கும் என்னவுமாம்.

ஐந்து வேள்விகளாவன:—பிரமயஜ்ஞம், தேவயஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம், மதுஷ்யயஜ்ஞ மென்பனவாம். பிரமயஜ்ஞமாவது—வேதத்தில் நித்தியம் ஒரு ப்ரச்நமோதுவது; தேவயஜ்ஞமாவது—அக்ரிஹோதாரஞ் செய்வது; பூதயஜ்ஞமென்பது—பிராணிகட்குப் பலியிடுவது; பித்ருயஜ்ஞமென்பது—பித்ருக்களை யுத்தேசித்துத் தர்ப்பணம் விடுவது; மதுஷ்யயஜ்ஞமென்பது—விருந்தாளிகளுக்கு உணவு முதலியன கொடுப்பது.

மதுஸ்மிருதி, பராசரஸ்மிருதி முதலிய ஸ்மிருதிகள் கேள்வி யெனப்படும். அன்றியே, “கேள்வியோடங்கமாவும்” என்று சேர்த்து அர்வயித்து, உபதேச பரம்பரையாலே வருகிற ஆறு அங்கங்களும் என்று பொருள் கொள்ளவுமாம். சிஷ்யா, வியாகரணம், சந்தஸ், நிருக்தம், ஜ்யோதிஷம், கல்பம் என்பன ஆறு அங்கங்களாம். (சு)

படநாகத் தணைக்கிடந் தன்றவுணர்கோனைப்

படவேகுண்டு மருதிடைபோய், பழனவேலி *

தடமார்ந்த கடன்மல்லைத் தலசயனத்துத்

தாமரைக்கண் துயிலமர்ந்த தலைவர்தம்மை *

கடமாரும் கருங்களிறுவல்லான் வேல்போர்க்

கலிகன்றி யொலிசேய்த விற்பப்பாடல் *

திடமாக விவையைந்துமைந்தும் வல்லார்

தீவினையை முதலரிய வல்லார்தாமே.

(ஹ)

படம் நாகம்	படங்களை யுடைய சேஷ	தலைவர்	ஸ்வாமி யுமான தலசயனத்
அணைகிடந்து	சயனத்திலே பள்ளி	தம்மை	கூறவாரைப் பற்றி,
	கொள்பவனும்		
அன்று	முன்பொருகால்	கடம் ஆரும்	மதம்மிக்க பெரிய யானையை
அவுணர்	அசுரர் தலைவனை	கரு களிறு	நடத்தவல்லவரும்
கோனை பட	இரணியனை முடியும்படி		
வெகுண்டு	சீறினவனும்	போர் வெல்	யுத்தத்திலே வெற்றி
			பெறுவருமான
மருது இடை	இரட்டை மருதமரங்களின்	கலிகன்றி	திரும்பக்கையாழ்வார்
போய்	நடுவே தவழ்ந்து	ஒலி செய்த	அருளிச்செய்த
	சென்றவனும்	இன்பம்	இன்பம் விளைக்கவல்ல
பழனம் வேலி	நீர் நிலங்களைச்சுற்றிலு	இவை ஐந்து	இப்பத்துப் பாசரங்களையும்
	முடைத்தாய்	ஐந்து	பாடலும்
தடம் ஆர்ந்த	தடாகங்கள் நிறையப்பெற்ற	திடம் ஆக	உறுதியாக
	தான	வல்லார் தாம்	ஒதவல்லவர்கள்
கடல்மல்லை	திருக்கடல்மல்லையிலே	தீ வினையை	பாவங்களை
தலசயனத்து		முதல் அரிய	வல்லார்
தாமரை கண்	தாமரைபோன்ற திருக்கண்		வோறுக்க வல்லவராவர்கள்.
துயில்	கண் துயில்கொண்டிரு		
அமர்ந்த	நின்ற		

[படநாகத்தணை.] தான் பள்ளிகொள்ளப் பெறுதலாலே மகிழ்ச்சியின் மிகுதியினால் விசுவரீத படங்களை யுடைய திருவனந்தாழ்வான் மேலே (திருப் பாற் கடலில்) திருக்கண் வளர்ந்தருள்பவனும், பக்தர்களுக்கு விரோதிகள் ஏற்பட்டால் அப்படுக்கைவாய்ப்பையும் விட்டொழிந்து நரவிம்ஹாதிரு பேண அவதரித்து இரணியன் முதலான அசுரர்களை யொழிப்பவனும், கிருஷ் ணாவதாரத்தில் இரட்டை மருத மரங்களினிடையே தவழ்ந்து சென்று, நாரத சாபத்தினால் அம்மரங்களாய்க்கிடந்த குபேர புத்திரர்களை உய்வித்தவனும், இப்படிப்பட்ட ச்ரமங்களெல்லாம் தீருகைக்காகவும் நம்மை நோக்குகைக் காகவும் நீர்வளம் பொருந்திய திருக்கடல்மல்லையிலே வந்து பள்ளிகொண்டிருப் பவனுமான ஏம்பெருமானைக் குறித்து ஆழ்வார் இனிதாக அருளிச்செய்த

இத்திருமொழியை ஒதவல்லவர்கள் முன்னைத்தீவினைகளை வேரோடறுத்துத் தொலைத்திட்டு நித்பாநந்தம் அதுபவிக்கப் பெறுவர்களென்று—இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

“திடமாக” என்பதனை “ஐந்து மைந்தும் வல்லார்” என்பதிலும் அந் வயிக்கலாம்; “தீவினைபை முதலரிய வல்லார்” என்பதிலும் அந்வயிக்கலாம்; பிந்தின அந்வயத்தில், நிச்சயமாகப் பாவத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுவர்கள் என்றபடி. ... (க௦)

அடிவரவு:—பாராயது பூண்டு உடம்பு பேய் பாய்ந்தானை கிடந்தானை பேணாத பெண் தொண்டாயார் படம் நண்ணாத.

ஐந்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம்பத்து—ஆருந்திருமொழி.

நண்ணுத வாள்வணர்.

அவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியில், திருக்கடன்மல்லைத் தலசயனத்துறை வாரைத் தாம் ஸேவித்து மகிழ்ந்தமையை அருளிச்செய்தார் ; எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்படுவதற்காட்டிலும் பாகவதர்களுக்கு அடிமைப்படுதல் விசேஷம்—என்கிற ஸகல சாஸ்த்ரஸாரப்பொருளை ஸ்ரீஸ்தலசாயிப்பெருமானுடைய திருவருளால் ஸ்மரிக்கப்பெற்று, அந்த பாகவதபக்தி நிஷ்டையிலே தாம் ஊன்றினபடியை இத்திருமொழியில் வெளியிடுகிறார். கீழ்த்திருமொழி போலவே இத்திருமொழிக்கும் திருக்கடன்மல்லைத் திருப்பதியே விஷயமாயினும், இப்போது இவர்க்கு உத்தேசம் அத்திருக்கடன்மல்லை என்று ; அத்திருப்பதியிலெழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானும் உத்தேசயனல்லன் ; அத்திருப்பதியையோ அப்பெருமாளையோ இடைவிடாது சிந்திக்கின்ற பாகவதர்களுண்டே, அவர்கள்தாமே உத்தேசயர் என்பது வெளியாகின்றது.

ஒருவன் ஒரு வஸ்துவினிடத்தில் அன்பு வைத்தால், அவ்வன்பு அளவற்ற தாயுமிருந்தால், அஃது அவ்வஸ்துவோடே நின்றுவிடாமல் அதனோடு ஸம்பந்த ஸம்பந்தம் பெற்ற வஸ்துக்களிலும் பெருகிச் செல்லுமென்பதை அனைவரும் தத்தம் அநுபவத்தாலறிவர் ; அப்படியே பாகவதபக்தியென்பது பகவதபக்தியின் எல்லையிலமாக உண்டாமது. பகவதபக்தியின் உறைப்பையே பாகவதபக்தி வெளிப்படுத்தும். ஸ்வாமியினுடைய பாதுகைகளிலே நாம் ஆதரம் வைத்து அவற்றைக் கண்களி லொற்றிக்கொள்வதும் தலைமேல் அணிந்துகொள்வதும் அலம்பித் தீர்த்தம் பருகுவதும் செய்கிறோம் ; இதனால், நமக்கு ஸ்வாமியிடத்துள்ள பக்தி அபாரமானது என்பதேயன்றே வெளியாகின்றது. அது போலவே, ‘ திருக்கடன்மல்லையையும் அவ்விடத்தெம்பெருமானையும் பணிகின்ற பாகவதர்களே எனக்கு உத்தேசயர் ’ என்று அருளிச்செய்கிறமுகத்தால் அத்திருப்பதியினிடத்தும் அப்பெருமானிடத்தும் தமக்குள்ள பக்திப்பெருங்காதலே விளக்கப்பட்டதா மென்றுணர்க.

மேல் ஏழாம்பத்தில் திருச்சேறைத் திருப்பதியை மங்களாசாஸனம் செய்கிற “ கண்சோரவெங்குருதி ” என்னுந் திருமொழியிலும் இந்த பாகவத நிஷ்டை அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளமை அறியத்தக்கது. ... *
...

நண்ணுத வாள்வுணரிடைப்புக்கு * வானவரைப்
பெண்ணுகி யமுதாட்டும் பெருமானார் * மருவினிய
தண்ணார்ந்த கடன்மல்லைத் தலசயனத் துறைவாரை *
எண்ணுதேயிருப்பாரை யிறைப்பொழுதுமெண்ணேமே.

(க)

பெண் ஆகி	மோவிரியவதாரமெடுத்து,	தண் ஆர்ந்த	குளிர்த்திரம்பிய
நண்ணுத வாள் அவுண ரிடைப்புக்கு	பிரதிகூலர்களான அசுரர் களின் நடுவே புகுந்து	கடல்மல்லைத் தலசயனத்து	திருக்கடல்மல்லை யென்னும் திருப்பதியில்
(அவர்களை வஞ்சித்துவிட்டு)		உறைவாரை	நித்யவாஸம் செய்பவராய் மிருக்கிற ஸ்தலசாயிப் பெருமானே
வானவரை	தேவர்களுக்குமாத்திரம்	எண்ணுதே இருப்பாரை	சிந்தியாமலிருப்பவர்களை
அமுது ஊட்டும்	அமுதமளித்த	இறை பொழுதும்	அற்பகாலமும்
பெருமானார்	ஸ்வாமியாயும்,	எண்ணும்	ஒரு பொருளாக நினைக்க மாட்டோம்.
மருவ இனிய	பொருந்தி வாழ்வதற்குப் பாங்கான		

[நண்ணுதவாள்வுணர்.] திருக்கடல்மல்லைத் தலசயனத்துறைவாரைச்
சிந்தை செய்யாதவர்கள் பதார்த்தகோடியிலேயே சேராதவர்களாகையால் அப
தார்த்தங்களான அவர்களை நான் ஒரு பொருளாகவே மதிக்கமாட்டேனென்
கிறார். தலசயனத்துறைவாரைச் சிந்திக்கும் மஹான்களையே நான் அநவரதம்
சிந்திப்பேன் என்பது இதில் வெளிப்படையாம்.

தலசயனத்துறைவாருடைய திருக்குணங்களில் ஒன்றையதபவிக்கிறார்
முன்னடிகளில். வேறொரு பலனையும் விரும்பாமல் எம்பெருமானையே பரமப்ர
யோஜனமாக விரும்பவேண்டிவது ஸ்வரூபப்ராப்தம்; அப்படி தன்னை விரும்பா
மல் வேறொரு அற்பபலனை விரும்பி அது பெறுவதற்காகத் தன்னை வந்து
பணிவாருண்டாகில், 'இவர்கள் நம்மையே பரமப்ரயோஜனமாகக் கொள்ளும்
உத்தமாதிகாரிகளாக இல்லாவிட்டாலும், வேறொரு பலனை விரும்பினார்களாகி
லும், அப்பலனைப் பெறுவதற்கு வேறொரு கூடாத்தேவதையைத் தேடி ஓடா
மல் நம்மிடம் வந்தார்களே!; நம்மை உபேயமாகக் கொள்ளாவிடினும் உபாய
மாகவாவது கொண்டார்களே!' என்று திருவுள்ளமுவந்து அருமையான காரி
யங்களைச் செய்து அவர்களுடைய மனோதத்தை நிறைவேற்றுவவன் எம்பெரு
மான்—என்று இக்குணவிசேஷத்தை விளக்கவேண்டி, “நண்ணுதவாள்வுண
ரிடைப்புக்கு வானவரைப் பெண்ணுகி அமுதாட்டும் பெருமானார்” என்கிறார்.

முன்னொருகாலத்தில், இவ்வண்டகோளத்திற்கு அப்புறத்திலுள்ள
விஷ்ணுலோகத்துச்சென்று திருமகளைப் புகழ்ந்துபாடி அவளால் ஒரு பூமலை
ப்ராஸாதிக்கப்பெற்ற ஒரு வித்யாதரமகள், மகிழ்ச்சியோடு அம்மாலையைத் தன்
கைவிணையில் தரித்துக்கொண்டு பிரமலோகவழியாய் மீண்வெருகையில்

துர்வாஸமஹாமுனி எதிர்ப்பட்டு அவனை வணங்கித்துதிக்க, அவ்விஞ்சைமங்கை அம்மாலைபை அம்முனிவனுக்கு அளித்திட்டாள்; அதன் பெருமையையுணர்ந்து அதனைச் சிரமேற்கொண்ட அம்முனிவன் ஆனந்தத்தோடு தேவலோகத்திற்கு வந்து, அப்பொழுது அங்கு வெகு உல்லாஸமாக ஐராவத யானையின்மேற் பவனி வந்துகொண்டிருந்த இந்திரனைக்கண்டு அவனுக்கு அம்மாலைபைக் கைநீட்டிக்கொடுக்க, அவன் அதனை மாவட்டியினால் வாங்கி அந்த யானையின் பிடரியின்மேல் வைத்தவளாவில் அம்மதபாணை அதனைத் துதிக்கையாற் பிடித்திழுத்துக் கீழெறிந்து காலால்மிதித்துத்துவைத்தது; அதுகண்டு முநிவான் கடுங்கோபங்கொண்டு இந்திரனைநோக்கி 'இவ்வாறு செல்வச்செருக்குற்ற உன்னுடைய ஐசுவரியங்களெல்லாம் கடலில் ஒளிந்துவிடக்கடவன' என்று சபிக்க, உடனே தேவர்களின் செல்வமாயும் ஒழிந்தன; ஒழியவே அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வென்றனர். பின்பு இந்திரன் தேவர்களோடு திருமலைச் சரணமடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டினையிட்டபடி அசுரர்களையுந் துணைக்கொண்டு மந்தரமலையை மத்தாக நாட்டி வாஸுகியென்னும் மஹாநாகத்தைக் கடைகயிருகப்பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடையலாயினர். அப்பொழுது மத்தாகிய மந்தாகி கடலினுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர்களின் வேண்டுகோளி னால் திருமால் பெரியதோர் ஆமைவடிவமெடுத்து அம்மலையின் கீழ்சென்று அதனைத் தனது முதுகின்மீது கொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்தி விடாமல் கடைதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தனன். இப்படி ஸ்ரீமந்தாராயணன் அக்கடலினிடையே மஹா கூர்மமாய் மந்தரபர்வதத்திற்கு ஆதாரமாய் எழுந்தருளியிருக்க, வாஸுகியின் வலைப் பிடித்துக்கொண்ட தேவர்களும் தலையைப்பிடித்துக்கொண்ட அசுரர்களும் ஆகிய இருதிருத்தாரும் அதனை வலியப்பிடித்து இழுத்துக் கடையவல்ல வலிமையில்லாதவராய் நிற்க, அது நோக்கி அத்திருமால் தான் ஒரு திருமேனியைத்தரித்துத் தேவர்கள் பக்கத்திலேயும் வேறொரு திருமேனியைத்தரித்து அசுரர்கள் பக்கத்திலேயும் நின்று வாஸுகியின் வாலையும் தலையையும் பிடித்து வலமும் இடமுமாக இழுத்துக்கடைந்தனன். அப்பால் அந்த ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு தந்வந்தரி பென்னும் தேவருபத்தைத்தரித்து அம்ருதபூர்ணமான கமண்டலத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அந்த க்ஷீரஸமுத்திரத்திலிருந்து தோன்றினன். அப்பொழுது அசுரர்கள் தந்வந்தரியின் கையிலிருந்த அம்ருதகலசத்தை பலாத்காரமாகப் பிடுங்கிக்கொள்ள அந்த எம்பெருமான் ஜகந்மோஹரமான ஒரு பெண்வடிவத்தைத் தரித்து அசுரர்களை மயக்கி வஞ்சித்து அமுதத்தைக் கைக்கொண்டு அமரர்களுடைய கோஷ்டிக்குமாத்திப் ப்ராஸாதித்தனன்.

[இப்படி எம்பெருமான் மோஹிரோபத்தால் அசுரர்களை மயக்கித் தேவர்கட்கே அமிருதத்தைப்பங்கிட்டுக் கொடுத்துவருகையில், ராஹுவென்னும் ஓர் அசுரன் தான் இருக்கவேண்டிய அசுரர் கூட்டத்தைவிட்டுத் தந்திரமாகத் தேவகோஷ்டியினிடையிலே புகுந்து கையேற்று அமிருதத்தை வாங்கியுணன்,

அதனை ஸூரிய சந்திரர்கள் குறிப்பித்தமாத் திரத்தில், எம்பெருமான் அவனை அகப்பையாலடித்துத் தலைவேறு உடல்வேறுக்க, அமிருதமுண்டதனால் உயிர் நீங்காத அந்தத்தலையும் உடலும் விஷ்ணுவின் அதுக்ரஹத்தால் ராஹுட்கேதுக் கள் என இரண்டு க்ரஹங்களாகி ஸூரியன் முதலிய ஏழு க்ரஹங்களோடு சேர்ந்து, தம்மேற் கொள்சொன்ன ஸூரிய சந்திரர்க்குப் பகையாய்ச் சிற்சில காலத்தில் அவர்களைப் பிடித்துக்கொள்ளுகின்றன; அதுவே க்ரஹணமெனப் படுகின்றது—என்பதும் இங்கு அறியத்தக்கது.]

நண்ணுத = பகவத்விஷயத்தில் பகையை இயற்கையாகவுடைய என்றபடி. ஸாதுக்களைக் கண்டவுடனே கொல்வதற்காக வாட்படையைக் கையோடே வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களாதலால் “வாள்வுணர்” என்றார்.

மருவ+இனிய, மருவினிய; தொகுத்தல்விகாரம். எம்பெருமான் பொருந்தி வாழ்வதற்கிடான திருக்கடல்மல்லை என்றபடி. இப்பெருமானைச் சிந்தியாதவர்கள் சைதன்யமுடையரல்லர் என்றாராயிற்று. “ஆன்விடையேமுன் ற்டர்த்தாற்கு ஆளாரைல்லாதார், மானிடவரல்லரென்று என்மனத்தே வைத்தேனே” என்பர் பதினொரம்பத்திலும். (க)

பார்வண்ண மடமங்கை பனினன்மா மலர்க்கிழத்தி *

நீர்வண்ணன் மார்வகத்தி லிருக்கையை முன்னினைந்தவனார் *

கார்வண்ண முதுமுந்நீர்க் கடன்மல்லைத் தலசயனம் *

ஆரெண்ணும் நெஞ்சுடையா ரவரேம்மை யாள்வாரே. (உ)

பார் வண்ணம்	{ ஆத்மகுணங்கள் நிறைந்த மடம் மங்கை	பூமிப்பிராட்டியும்	(அதற்குப்பிறகு)	
பனி நல் மா மலர் கிழத்தி	{ குளிர்ந்த சிறந்த தாமரை மலரில் தோன்றிய பூதேவியும்		அவன் ஊர்	{ அப்பெருமானெழுந்தருளி யிருக்குமிடமாகிய
நீர் வண்ணன்	{ கடல்வண்ணனை எம்பெருமானுடைய		கார் வண்ணம்	{ கரிய கடலின் கரையிலே
மார்வு அகத்தில்	{ திருமாற்பிலும் இடப்பக்கத் திலும்		முது முந்நீர்	{ யுள்ள திருக்கடல்மல்லைத் தலசயனம்
இருக்கையை	{ எழுந்தருளியிருக்கும் படியை		எண்ணும்	{ சிந்திக்கவல்ல மனமுடைய
முன் நினைந்து	{ முந்திற அதுஸந்தித்து		நெஞ்சு	{ வர்கள் எவரோ
			உடையார் ஆர்	{ அப்படிப்பட்ட பாகவதர்கள்
			அவர்	{ அடியோங்களை அடிமை
			எம்மை	{ ஆள்வார்
			ஆள்வார்	{ கொள்ளத்தக்கவர்கள்.

[பார்வண்ணமடமங்கை.] திருக்கடன்மல்லையையே சிந்திக்கும் சிந்தையுடையவர்கள் எவர்களோ அவர்கள்தாம் எமக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார். திருக்கடன்மல்லையைச் சிந்திப்பது அவ்விடத்துள்ள ஸ்தலசாயிப்பெருமானை அடிபணிவதற்காகவன்றோ; இவ்வுலகத்திலுள்ளவர்களடங்கலும் பெரும்பாலும் குற்றங்குறைகட்குக் கொள்கலமாயிருக்கையாலே எம்பெருமானை அடிபணிதல்

கூடுமோ? நம்முடைய அபராதங்களைக்கண்டு தண்டிப்பனே! என்று பலரும் அஞ்சிக்கிடப்பார்களாகையாலே எம்பெருமானை அடிபணிதல் கூடாதகாரிய மன்றோ? என்று ஒரு சங்கை பிறக்கக்கூடாமதலால் அதற்குப் பரிஹாரமாக முன்னடிகளாளுளிச்செய்கிறார்;—சேதநர்கள் எத்தனையபராதங்கள் செய்திருந் தாலும் அவற்றை நற்றமாக உபபாதித்து உரைக்கவல்ல பெரியபிராட்டியாரும், அவற்றைப் பொறுப்பிக்கவல்ல பூமிப்பிராட்டியாரும் எம்பெருமானை ஒரு நொடிப்பொழுதும் விட்டுப்பிரியாமல் கூடவேயிருக்கிற இருப்பை நினைத்தால், தமது குற்றங்குறைகளுக்காக அஞ்சவேண்டிய ப்ரஸத்தியேயில்லையென்று காட்டுகிறார்.

இரண்டாமடியில் “நீர்வண்ணன் மார்வத்தில்” என்பது சிலருடைய பாடமாயினும் அது ஒவ்வாது; “மார்வகத்தில்” என்பதே வியாக்கியானத்திற் கிணங்கிய பாடம்; மார்வகத்தில் என்றது—மார்விலும் அகத்திலும் எனப் பொருள்படுதலால் உம்மைத்தொகை. பனிரன்மா மலர்க்கிழத்தியான பெரிய பிராட்டியார் மார்வில் இருக்கையையும், பார்வண்ண மடமங்கையாகிய பூமிப் பிராட்டியார் அகத்தில் [—அருகில்] இருக்கையையும் தெரிந்துகொண்டு “இனி நாம் நமது குற்றங்கட்காக அஞ்சவேண்டிய காரணமில்லை” என்று தைரிய முடையராய் அப்பெருமானது ஊராகிய திருக்கடல்மல்லையைத் தியானிப்பவர்கள் எமக்குத் தலைவர் என்றாராயிற்று.

பார்வண்ணம் = பூயில்வருபமான என்றபடி. “திருமடந்தை மண்மடந்தை இருபாலும் திகழ” என்கிறபடியே ஸ்ரீதேவியும் பூதேவியும் வலவருகில் ஒருத்தியும் இடவருகில் ஒருத்தியுமாக எழுந்தருளியிருக்க, பூமிப்பிராட்டியை மாதிரம் அருகிலிருப்பதாகவும் பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்விலிருப்பதாகவும் இப்பாசரத்தில் சொல்லியிருப்பானேன்? என்னில்; பெரியபிராட்டியார் ஸ்ரீதேவியென்னுள் திருநாமத்துடனே உபய நாய்ச்சிமார்களுள் ஒருத்தியாய் வலப்பக்கத்தி லெழுந்தருளியிருப்பதுந்தவிர “அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுறைமாற்பா!” என்கிறபடியே திருமார்பு நாய்ச்சியா ரென்னுள் திருநாமத்துடனே திருமார்பிலும் எழுந்தருளியிருக்கிறானாகையாலும், எம்பெருமானுக்குப் புருஷகாரஞ் செய்வதற்கு அவ்விருப்பு மிகவும் அதுகூலமாகையாலும் இங்கு அவ்விருப்பையெடுத்துப் பேசினாரென்றுணர்க.

மலர்க்கிழத்தி = தாமரைமலரிற்பிறந்த தலைவி என்றபடி. நீர்வண்ணன் என்ற திருநாமம் திருநீர்மலைப் பெருமானுடையதாயினும், கடல்வண்ணனென்ற பொருளைக்கொண்டு இங்குத் தலசயனத் துறைவாரிடத்தில் அத்திருநாமம் பிரயோகிக்கப்பட்டதென்க. (உ)

எனத்தி னுருவாகி நிலமங்கை யெழில்கொண்டான் *
வானத்திலவர் முறையால் மகிழ்ந்தேத்தி வலங்கொள்ள *
கானத்தின் கடன்மலிவைத் தலசயனத் துறைகின்ற *
ஞானத்தி னொளியுருவை நினைவாரென் நாயகரே.

(ங்)

எனத்தின்	{	வராஹரூபியாய்த் திருவவ	எத்தி	துதித்து
உரு ஆகி	{	தரித்து	வலம் கொள்ள	{ பிரதக்ஷிணம் செய்வதற்குப்
நிலம் மங்கை	{	பூமிப்பிராட்டியை		{ பாங்காக,
எழில்	{	(முன்னிருந்த அழகு சிறி	கானத்தின்	{ காட்டினிடையேயிருக்கிற
	{	தும் குறையாமல்) அவ்	கடல்மல்லை	{ திருக்கடல்மல்லையி
	{	வழுகுடனே	தலசயனத்து	{ லெழுந்தருளியிருப்
	{		உறைகின்ற	{ பவனும்,
கொண்டான்	{	(அண்டபித்தியில் நின்றும்)	ஞானத்தின்	{ ஞானவொளிபொருந்திய
	{	மீட்டுக்கொணர்ந்தவனும்,	ஒளி உருவை	{ திருமேனியையுடைய
வானத்திலவர்	{	தேவர்கள்		{ வனுமான பெருமானே
மகிழ்ந்து	{	ஆந்ந்தத்துடனே	நினைவார்	{ சிந்திக்கும் பாகவதர்கள்
முறையால்	{	தங்கள் தங்கள் அதிகாரத்	என் நாயகர்	{ அடியேனுக்குத்
	{	திற்குத் தகுதியாக		{ தலைவராவர்.

[எனத்தினுருவாகி.] திருக்கடல்மல்லையில் ஞானப்பிரான் என்ற திருநாமத் துடனே திருக்கோயில் கொண்டிராநின்ற எம்பெருமானே மங்களாசாஸநம் செய்தருளுகிறார் இதில். பூமியைப் பாயாகச்சுருட்டி யெடுத்துப்போன ஹிரண்யாக்ஷணைக்கொன்று பூமிபைக்கொணர்ந்து பழையபடி விரிப்பதற்காகவும், பூமிக்கு நேர்ந்த பிரளயாபத்தைப் போக்கியருளுதற்காகவும் வராஹாவ தாரஞ் செய்தருளினவனும், நித்யஸூரிகளும் இவ்விடத்திலே வந்து வழிபாடுகள் செய்யுமாறு திருக்கடல்மல்லையிலே திருக்கோயில் கொண்டிருப்பவனுமான ஞானப்பிரானைத் தியானிக்கும் பாகவதர்களே எனக்குத் தலைவர்—அவர்கட்கே நான் அடிமைப்பட்டிருப்பவன் என்றாராயிற்று.

1. “பாசுதூர்த்துக்கிடந்த பார்மகட்கு” என்றபடி அண்டபித்தியில் ஒட்டிக்கொள்ளாததால் நிலைமைமாறி அழகு அழிந்திருந்த பூமிப்பிராட்டியின் அழகை மறுபடியும் பழையபடியே நிலைநிறுத்தினான் என்பார் நிலமங்கை யெழில்கொண்டான் என்றார். வானத்திலவர் என்றது—பரமபதத்தினுள்ள நித்யஸூரிகளையாகவுமாம்; ஸ்வர்க்காதி லோகங்களிலுள்ள மற்ற தேவதைகளையாகவுமாம்.

இரண்டாமடியினிறுதியில் “வரங்கொள்ள” என்று பாடமாகில், தங்களுக்கு வேண்டிய வரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளுமாறு என்று பொருளாகுக.

கானத்தின்கடன்மல்லை என்றது—சுற்றிலும் காடுகள் அடர்ந்த கடல்மல்லையென்றவாறு. திருமால் வராஹரூபியாகத் திருவவதரித்த காலத்தில் நெடுங் காலம் காட்டிலே விளையாடினதாகப் புராண வரலாறு உண்டு; 2. “வானத் தெழுந்த மழைமுகிப்போலெங்குங், கானத்துமேய்ந்துகளித்து விளையாடி, எனத் துருவாய்” என்றார் பெரியாழ்வாரும். அப்படி காடுகளிலே விளையாடின ஸ்ரீவராஹமூர்த்திக்கு இங்கும் காடுகளுண்டென்பார் கானத்தின்கடன்மல்லையென்றார். ஸ்ரீவராஹம்பெருமானுக்கு ஞானப்பிரான் என்று திருநாமம் வழங்

குதல் ஸம்பந்தமாதலால் அதுதோன்ற “ஞானத்தினோளியுரு” என்றார். நம்மாழ்வாரும் திருவிருத்தத்தில் “எறிதிரைவையம் முற்றும் வனத்துருவாயிடந்தபிரான்—ஞானப்பிரான்” என்றருளிச் செய்ததுகாண்க. ஞானத்தினோளியுரு = ஞானப்ரகாசமே உருவெடுத்து நிற்பவன்; ஞானவொளிமயமான திவ்யமங்கள் விக்ரஹமுடையவன். (ங)

விண்டாரை வென்றாவி விலங்குண்ண மெல்லியலார் *
கொண்டாடு மல்லகலமழலேற வெஞ்சமத்துக்
கண்டாரை * கடன்மல்லைத் தலசயனத்துறைவாரை *
கொண்டாடும் நெஞ்சுடையா ரவரேங்கள் குலதேய்வமே. (சு)

விண்டாரை	{ சத்துருக்களான ராவணாதி ராக்ஷஸர்களை	அழல் ஏற	{ அக்ளி ஆக்ரமித்து புஜிக்கும் படியாகவும்
வென்று	தோற்கடித்து	வெம் சமத்து	{ பயங்கரமான போர்க் களத்திலே
ஆவி	(அவர்களுடைய) உயிரை	கண்டாரை	பார்த்துக்கொண்டிருந்த
விலங்கு	{ (நாய் நரி முதலிய) மிருகங்கள்	கடல்மல்லைத் தலசயனத்து உறைவாரை—;	
உண்ண	{ மெல்லிழுந்து தின்னும்படி யாகவும்,	கொண்டாடும்	{ புகழ்ந்து பேசும்படியான நெஞ்சு நெஞ்சுபடைத்த உடையாரவர்
மெல்லியலார்	{ மாதர்கள் கொண்டாடப் பெற்றதும் மிடுக்கை	எங்கள் குலம்	{ எங்கள் குலத்துக்குத் தெய்வம்
கொண்டாடும்	{ யுடையதுமான (அவர்க ளது) மார்வை		

[விண்டாரைவென்று] தலசயனத்துறைவாரைப் புகழும் பாகவதர்களே எங்கள் குலத்துக்குத் தெய்வமென்கிறார். தலசயனத்துறைவார் எப்படிப்பட்டவர்?—; நல்லவார்த்தை சொல்லச்செய்தேயும் எதிர்பு கோக்கும் அஹங்காரிகளான ஆஸுரப்ரக்ருதிகளின் செருக்கை நீக்குமவர்; அப்படிப்பட்ட அஹங்காரிகளின் உடலை நாயும் நரியும் பிடுங்கித் தின்னும்படியாகவும், மாதர்களேறியறுபவித்த அவர்களது மார்பை அக்ரிபகவானேறி அறுபவிக்கும் படியாகவும் போர்க்களத்திற் செய்தவர்; இப்படிப்பட்டவர் நம்முடைய அஹங்காரத்தையும் தொலைத்து நம்மை ஆட்கொள்ளுதற்காகத் திருக்கடன்மல்லையிலே வந்து தரைக்கிடை கிடக்கிறார்; எனக்கு அவர் உத்தேச்யரல்லர்; அவரைக் கொண்டாடிக்கொண்டு போதுபோக்குகின்ற பாகவதர்களே எனக்கும் எனது குலத்துக்கும் உத்தேச்யர்—என்றாராயிற்று. (சு)

பிச்சச்சிறுபீலிச் சமண்குண்டர் முதலாயோர் *
விச்சைக் கிறையென்னு மவ்விறையைப் பணியாதே *
கச்சிக் கிடந்தவனுர் கடன்மல்லைத்தலசயனம் *
நச்சித்தோழுவாரை நச்சென்றன் நன்னெஞ்சே ! (ரு)

பிச்சம் சிறு பீலி	{ மயிலிறகுளினால் செய்யப் பட்ட) குடையையும் சிறிய விசிறியையும் முடைய	பணியாதே	பணியாமல்,
சமணர்	{ நீசரான சமணர்	கச்சி கிடந்த வன் ஊர்	{ கச்சியில் (திருவெஃகாவில்) பள்ளிகொள்ளும்
குண்டர்	{ முதலானவர்கள்	கடல்மல்லை	{ பெருமானது திவ்யதேச
முதலாயோர்		தலசயனம்	{ மாகிய திருக்கடல்
விச்சைக்கு	{ ஸர்வஜ்ஞனென்று சொல்	நச்சி தொழு	{ மல்லையை விரும்பித்
இறை	{ விக்கொண்டாடுகிற	வாரை	{ தொழுகின்ற பாகவதர்
என்னும்		என் தன் நல்	{ எனது நல்ல நெஞ்சமே !
அவ்	{ அந்த அமணச்சாமியை	நச்சு	{ நீ விரும்பித்தொழு.
இறையை			

[பிச்சச்சிறுபீலி.] இவ்வுலகில் அவைதிகங்களான மதங்கள் பலவுண்டு; அவற்றில் போய்ச்சேருகிற ஜனங்கள் அதிகமேயன்றி, வைதிகனம்பரதாயத் திற்புதமவர் குறைவாகவே யிருப்பர்; அப்படி அவைதிகமதங்களிற்சேர்ந்து தேவதார்தரங்களைப் பணியாமல் திருக்கடன்மல்லைத் தலசயனத்துறைவாரைப் பணியுமவர்கள் எவ்வோர், அந்தப் பாகவதர்களையே தமது நெஞ்சு பணியக் கடவதென்கிறார். அவைதிகமதங்களில் ஒன்றான ஜைநமதத்தையெடுத்துப் பேசுகிறார்—பிச்சச்சிறுபீலி இத்தயாதியால்.

சமண்குண்டர் என்றது—குண்டரான சமணர் என்றபடி; குண்டர்—நீசர்; சமணராவார்—அருகனை வழிபடுஞ்சமயத்தோராகிய ஆருகதரெனப்படும் ஜைநராவர்; இவர்கள் மிக்க தர்மிஷ்டர்களென்று தோற்றும்படியாக மயிற் பிச்சங்களைக் கட்டிக் கையிலேகொண்டு, எறும்பு முதலிய சிற்றயிர்கட்டுக் கொஞ்சமும் ஹிம்ஸை உண்டாகாதபடி அப்பீலிப்பிச்சங்களால் தரையை விளக்கிக்கொண்டு நடந்து செல்வதுபற்றிப் பிச்சச்சிறுபீலிச்சமண்குண்டர் என்றார்.

பிச்சச்சிறுபீலி யென்பதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள்கொள்ள இடமுண்டு;—‘பிச்சம்’ என்ற வடசொல் பிச்சமெனத் திரிந்திருப்பதாகக்கொண்டு, கண்டம்கண்டமாயிருக்கிற மயிலிறகுகளைக்கொண்ட சமணர்கள் என்றாரைத் தல் ஒன்று. பிச்சம் என்கிற தமிழ்ச்சொல் மயிலிறகினுற் செய்த குடையையும் பீலி என்பது விசிறியையும் சொல்லுமாதலால், குடையையும் விசிறியையும் கொண்ட சமணர் என்றாரைத்தல் மற்றொன்று. இப்பொருளே பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்குத் திருவுள்ளமானது;—“நிழலுக்கிடாக ஒரு கையிலே பிச்சத் தைப் பிடித்து, ஒரு கையிலே பீலித்தழையைப் பிடித்து, கண்டார்க்கு ‘இவர்களும் சில தர்மிகரே!’ என்று தோற்றும்படி அறுகலவேஷத்தைப் பரிக்கர ஹித்து” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.

இச்சமணர்கள் ‘ஸர்வஜ்ஞன்’ என்றொரு தெய்வத்தைக்கொண்டு, அத் தெய்வமே கல்விகட்டுக் கடல் என்று சொல்லி அதனைப் பணிவர்களாம்—அதை இரண்டாமடியிலிருனிச்செய்கிறார். “வித்தா” என்ற வடசொல் விச்சையென விகாரப்படும்,

“சமண்குண்டர் முதலாயோர்” என்ற ஆதிசப்தத்தினால் பௌத்தரையும் லோகாயதிகரையும் கொள்க. முதலாயோரென்ற எழுவாய் எவ்விடத்தில் அந்வயிக்கிறதென்னில், இரண்டாமடியிலுள்ள என்னுமென்பதில் அந்வயிக்கிறது. சமணர்களால் சொல்லப்படுகிற தெய்வத்தைப் பணியாமல் என்கை.

கச்சிக்கிடந்தவனார் = ‘காஞ்சி’ என்ற வடசொல் கச்சியென்று கிடக்கிறது. காஞ்சிபுரியில் திருவெஃகாவென்னுந் திருப்பதியில் யதோக்தகாரியாகப் பள்ளிசொண்டருளும் பெருமானே திருக்கடல்மல்லையில் ஸ்தலசாயியாக ஸைவஸாதிக்கிறாரென்று ஒற்றுமை நயத்தோற்ற அருளிச்செய்கிறபடி. “வங்கத்தால் மாமணி வந்துத்து முநீர்மல்லையாய் மதிட்கச்சியூராய்” என்ற திருநெடுந்தாண்டகப் பாசரமும் இங்குப் பொருத்தமாக அநுஸந்திக்கத்தகும். பரவாஸுதேவனாகிய ஒரு சிறந்த விலையுயர்ந்த ரத்னத்தை அவனது வாத்ஸல்ய மென்கிற ஒரு கப்பலானது [தவீபார்தரத்திலின்றும் தவீபார்தரத்திற்குச் சரக்குகளைக்கொண்டு தள்ளுவதுபோல] திருக்கடல்மல்லையென்கிறவொரு திவிலே கொணர்ந்து தள்ளிற்றும்; ‘கானத்தின்கடல்மல்லையே’ என்றபடி காட்டு நிலமாகிய அவ்விடத்திலே அந்த ரத்னத்தைப் பேணுவாரில்லாமையாலும் ரத்னம் விலைபோவது மஹாநகரங்களிலாகையாலும் அந்தக் கப்பலானது அந்த ரத்னத்தை அங்கிருந்து கொணர்ந்து காஞ்சிபுரத்திலே தள்ளிற்றும்—என்றிப்படி சமத்தகாரமாகச் சொல்லும் விசேஷார்த்தம் விளங்குமாறு “கச்சிக்கிடந்தவனார் கடன்மல்லைத் தலசயனம்” என்றருளிச் செய்தமை கண்டுகொள்க. ... (தி)

புலங்கொள் நிதிக்குவையோடு புழைக்கைம்மா களிற்றினமும் *
நலங்கொள் நவமணிக் குவையும் சுமந்தேங்கும் நானறோசீந்து *
கலங்களியங்கும் மல்லைக் கடன்மல்லைத் தலசயனம் *
வலங்கொள் மனத்தாரவரை வலங்கொள்ளென் மடநெஞ்சே! (க)

புலன் கொள்	{ இந்திரியங்களைக் கவர்கின்ற [மகோஹரமான]	கலங்கள் எங்கும்	கப்பல்களானவை பார்த்தவிடமெங்கும்
நிதி குவையோடு	{ பொற்குவையில்களையும்	இயங்கும்	ஸஞ்சரிக்கப்பெற்ற
புழைகை மா களிது இனமும்	{ துதிக்கையையுடைய பெரிய மாணக்கட்டங் களையும்	மல்லை	பெருமையைபுடைத்தான
நலம் கொள் நவமணி குவையும்	{ நல்ல நவரத்னக்குவியல் களையும்	கடல்	கடலின் கரையிலுள்ள
சுமந்து	தாங்கிக்கொண்டு	மல்லைத் தலசயனம்	{ மல்லாபுரியை
நான்று ஒசுந்து	{ (ஏறின சரக்குகளின் கனத்தாலே) மிகவும் உள்ளிழிந்து	வலம் கொள் மனத்தா ரவரை	{ பிரதக்ஷிணம் பண்ணவேண்டுமென்கிற விருப்ப முடைய பாகவதர்களை,
		என் மட நெஞ்சே	{ எனக்கு விதேயமான மனமே!
		வலம் கொள்	நீ அநுவர்த்திப்பாயாக,

[புலன்கொள்நிதி.] திருக்கடல்மல்லையென்னுந் திருப்பதி கடற்கரையிலே உள்ளதாகையாலும், அக்கடலிலே தீவிரந்தரங்களிலிருந்து சிறந்த வஸ்துக்களை ஏற்றிக்கொண்டுவரும் கப்பல்கள் பெரும்பான்மையாகக் காணப்படுதலாலும் இந்த நிலைமையைப் பேசுகிறார் இப்பாசுரத்தில்.

நிதி என்னும் பல பொருளொருசொல் இங்கு, பொன் என்ற பொருளில் வந்தது. சிறந்த பொற்குவியல்களையும் யானைக்கூட்டங்களையும் நவமணித்திரள்களையும் அளவு மீறித்தாங்கிக்கொண்டு வருகையாலே பாரம் கனத்துத் துவண்டிராரின் நனவாம் மரக்கலங்கள். அப்படிப்பட்ட நற்சரக்குக்களமைந்த பல கப்பல்கள் உலாவப்பெற்ற கடலின் கரையிலேயுள்ள மல்லாபுரியை வழிபட நினைக்கும் பாகவதர்களையே அடியென் வழிபடக்கடவேன் என்றாராயிற்று.

“நான்றெஞ்சிந்த” என்றபாடமும் நன்கு பொருந்தும். நான்து = ‘நால்’ என்னும் வினையடியாய் பிறந்த இறந்தகால வினையெச்சம்; தொங்கலாடி என்ற படி. ஓசுதல்—தளர்தல். ஏறினசரக்கின் கனத்தாலுண்டான நிலைமையைச் சொன்னபடி. கலம் = மரக்கலம்; அதாவது—கப்பல். ... (சு)

பஞ்சிச்சிறுகுழை யுருவாகி மருவாத *

வஞ்சப்பெண் நஞ்சுண்ட வண்ணல், முன்னண்ணை *

கஞ்சைக் கடந்தவனுர் கடன்மல்லீத் தலசயனம் *

நெஞ்சில் தொழுவரைத் தொழுவாயென் தூயநெஞ்சே!

(எ)

பஞ்சி சிறுகுழை உரு ஆகி	{	பஞ்சுபோலே மிருதுவாய்ச்	{	நண்ணை	{	தன்னிடத்து அன்பு
		சிறிதான மயிர்முடியை				கொள்ளாமலிருந்த
		யுடையளான		கஞ்சை		கம்ஸனை
		யசோதைப்பிராட்டியின்				
மருவாத	{	உருவெடுத்துக்கொண்டு	{	கடந்தவன்	{	வென்று முடித்தவனுமான
		(வந்தவனும்)				பெருமானுடைய
வஞ்சம்		நெஞ்சில் இரக்கமற்றவனும்		உணர்		திவ்யதேசமாகிய
பெண்	{	வஞ்சகமுடையவருமான	{	கடல்மல்லீ	{	திருக்கடன்மல்லையை
		பூதனையென்னும்		தலசயனம்		
நஞ்சு	{	பேய்மகளினுடைய	{	நெஞ்சில்	{	நெஞ்சாரத் தொழுகின்ற
		(முலையில் தடவியிருந்த)		தொழுவாரை		பாகவதர்களை
உண்ட		விஷத்தை		என் தூய		எனது பரிசுத்தமான
அண்ணல்	{	அமுதுசெய்த	{	நெஞ்சே	{	மனமே!
		ஸ்வாமியும்,				
முன்		முன்னொருகால்		தொழுவாய்		நீ தொழக்கடவை.

[பஞ்சிச்சிறுகுழை.] “பஞ்சிச்சிறுகுழை யுருவாகி” என்றது பூதனையினிடத்தில் அந்வயிக்கவுமாம், கண்ணபிரானிடத்தில் அந்வயிக்கவுமாம். பூதனையினிடத்து அந்வயிக்கும்போது “பஞ்சிச்சிறுகுழை” என்னுமளவும் அன்மொழித்தொகையாய், பஞ்சுபோல் மெல்லிய சிறிய கூந்தலையுடையவள் என்று

பொருள்பட்டு யசோதைப்பிராட்டிக்கு வாசகமாகி, அவளுடைய வேஷத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு வந்தாளென்றதாகிறது. ‘நம்முடைய தாயான யசோதை தான் நமக்கு முலையெடுக்கவருகிறாள்’ என்று கண்ணபிரான் கருதவேனுமென்று தாய்வேடம்பூண்டு வந்தாளிறே பூதனை.

இனி, “பஞ்சிச்சிறுகழையுருவாகி” என்றதைக் கண்ணபிரானிடத்து அந் வயிச்சில், பிடித்துக்கட்ட வொண்ணாதபடியான மயிர்முடியையுடைய இளம் பிள்ளையான பருவத்திலேயே வஞ்சப் பெண்ணின் விஷத்தையுண்டவன் என்ற தாம். ஆக, பூதனையின் முலையைச் சுவைத்துண்டவனும் கம்ஸனை முடித்தவனுமான பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற திருக்கடல்மல்லையைச் சிந்தைசெய்யும் பாகவதர்களையே எனது நெஞ்சம் சிந்தைசெய்யக் கடவதென்றாராயிற்று.

‘கம்ஸ’ என்ற வடசொல் ‘கஞ்ச’ எனச் சிதைந்தது. 1. “கஞ்சைக் காய்ந்த கருவில்லி” என்றாள் சூடிக்கொடுத்தநாச்சியாரும். ... (எ)

சேழநீர் மலர்க்கமலம் திரையுந்து வன்பகட்டால் *

உழுநீர் வயலுழவருழப் பின்முன் பிழைத்தேழந்த *

கழுநீர் கடிக்கமழும் கடன்மல்லைத் தலசயனம் *

தோழுநீர் மனத்தவரைத் தோழுவாயென் தூய்நெஞ்சே! (அ)

உழு நீர்	{ எப்போதும் உழுது கொண்டேயிருக்க வேண்டும்படியான இயற்கையையுடைய	உழு உழுதல் செய்ய, பின் முன் பின்னும் முன்னும் பிழைத்து எழுந்த }	உழுவுக்குத் தப்பி யெழுந்த
வயல்	கழனிகளிலே	கழுநீர்	{ செங்கழுநீர் மலர்களினுடைய
உழவர்	{ க்ருஷிபண்ணுகிற உழவர்கள்,	கடி கமழும்	பரிமளம் வீசப்பெற்ற
செழு நீர்	{ திரை } அழகிய நீரின் அலைகளையும்	கடல்மல்லை தலசயனம் }	திருக்கடல்மல்லையை
கமலம் மலர்	தாமரை மலர்களையும்	தொழு நீர்	{ வணங்குவதையே இயற்கை யாகவுடைய நெஞ்சு படைத்த பாகவதர்களை
உந்து	தள்ளுகிற	மனத்தவரை	
வல் பகட்டால்	வலிய எருதுகளைக்கொண்டு	என் தூய் நெஞ்சே! தொழுவாய்—	

[சேழநீர்மலர்.] திருக்கடன்மல்லையின் நில நீர் வளங்களை அதுபவித்தருளிச் செய்கிறார். முதலடியில் “திரையுந்து” என்றபாடத்திற்காட்டிலும் “திரையுந்தி” என்றபாடம் வியாக்கியானத்திற்கு மிகவு மிணங்கும். உழவர்கள் கழனிகளை உழும்போது அங்குள்ள தாமரைமலர்களையும் நீர் வெள்ளங்களையும் காலாலே தள்ளிக்கொண்டே வலிய எருதுகளைக்கொண்டு உழவர்களாம்; அப்படி அவர்கள் உழச்செய்தேயும் முன்னிலும் பின்னிலும் பலமலர்கள்

தப்பிப்பிழைத்தெழுந்து பரிமளம் வீசுகின்றன வாம் ; அப்படிப்பட்ட வயல்கள்
சூழ்ந்த திருக்கடன்மல்லைத் திருப்பதியைத் தொழுவதையே இயல்வாகவுடைய
பாகவதர்கள் யாவரோ, அவரையே என்நெஞ்சு தொழக்கடவது என்று
ராயிற்று.

“உழூர்” என்ற அடைமொழி—வயலுக்குமாகலாம், உழவர்க்குமாகலாம். எப்போதும் உழுவதையே இயற்றையாக வுடையராயிருப்பர் உழவர்; வயலும் எப்போதும் உழப்பட்டுக்கொண்டேயிருக்கும். பகடு=எருது. (இது யானைக்கும் பெயராம்.) (அ)

பிணங்களுே காடதுனுள் நடமாடு பிஞ்ஞுகளுே *
இணங்கு திருச்சக்கரத்தேம்பெருமானாக்கிடம் * விசும்பில்
கணங்களியங்கும் மல்லைக் கடன்மல்லைத் தலசயனம் *
வணங்கு மனத்தாரவரை வணங்கென்றன் மடநெஞ்சே ! (க)

பிணங்கள் அடு { பிணங்களைச் சுமுகிற
காடு அதனுள் { சுமிகாட்டிலே

நடம் ஆடு நடமாடுகின்ற

பிள்ளைகளை நூதரனாகக்

இணங்கு பொருந்தியிருக்கிற

திரு } சக்தாபாணியான பெருமா
சக்தாபாணியான பெருமா }
எம்பெருமா } னுக்கு இடமான தம்
நாளுக்கு இடம் }

விசம்பில்
கணங்கள் } தேவஸமுஹங்கள்

இயங்கும் { வந்து ஸஞ்சரிக்கும் பெரு
மல்லே { மையையுடைய துமான

கடல்மல்லேத் } திருக்கடன்மல்லையை
தலசயனம் }

வணங்கும் { வணங்குதற்குரிய
மனத்தா { சிந்தைபடைத்த
ரவரை { பாகவதர்களை
என்தன் மட நெஞ்சே ! வணங்

[பிணங்களுகோ.] எம்பெருமானுடைய ஸௌசீயகுணத்தை அதுப
விக்கிறார் முன்னடிகளில். தாமஸதெய்வமான ருத்ரனுக்கும் தனது திருமேனி
யின் வலப்பக்கத்தில் இடங்கொடுத்து ஆதரிக்குமவனும் எம்பெருமான். திரு
வாய்மொழியில் “வலத்தன் திரிபுரமெரித்தவன்” (1—3—9) என்ற பாசு
ரத்தின் வியாக்கியானத்தில் “வடுஸ்யுகாடிஸ ரெ ரூபாநு டிக்ஷிணம் வாஸு-
டிராஸ்ரிதாநு = பச்சையகாதச மே ருத்ராந் தக்ஷிணம் பார்க்சமாச்ரிதாந்” என்ற
மோக்ஷதர்மவசர்த்தை எடுத்துக்காட்டியிருப்பது இங்கே அதுஸந்தேயம்.
“தவஸா தொஷிதவுஸ ந விஷ்ட நா பூஷவிஷ்ட நா ஸுவாஸு-டிக்ஷிண
ஸஹொ நிவாஸஃ பாரிகல்பிதஃ = தபஸா ிதாஷிதஸ தேந விஷ்டுநா ப்ரப
விஷ்டுநா ஸ்வபார்க்சவே தக்ஷிணே சம்போர் நிவாஸஃ பரிகல்பிதஃ” என்றொரு
வசரமும் இருபத்திலாவிராப்படியிற் காண்பதுண்டு. [சிவன் பண்ணின தவத்
தினால் திருவுள்ளமுவந்த திருமால் அவனுக்குத் தனது வலவருகிலே வாஸஸ்
தானம் அமைத்துக் கொடுத்தருளினன் — என்பது இதன்பொருள்.]

“ஏறாளுமிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும், கூறாளுந்தனியுடம் பன்” என்றும், “அக்கும்புலியினதரு முடையாரவரொருவர், பக்கம் நிற்க நின்ற பண்பர்” என்றும் ஆழ்வார்கள் அடிக்கடி அருளிச்செய்கிறார்களே, சிவன் முதலானார் எப்போதும் எம்பெருமானுடைய திருமேனியைப் பற்றி யிருக்கிறார்களோ? என்றொரு சங்கை பிறக்கக்கூடும்; இந்த சங்கையும் இதற் குப் பரிஹாரமும் பூருவர்களின் வியாக்கியானங்களிலேயே உள்ளன; கீழ் உதாஹரித்த திருவாய்மொழிப் பாசரத்தின் வியாக்கியானங்களிலே—“ஸர்வ காலமும் இவர்கள் எம்பெருமானுடைய திருமேனியிலே யிருப்பார்களோ வென் னில்; ஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுத்தருளும்; அது மஹா குணமாகையாலே ஆழ்வார்கள் எப்போது மொக்க அருளிச்செய்துகொண்டு போருவர்கள். ஸாமந்தர்க்குப் புறம்பே நாடுகள் கனக்கவுண்டாகிலும் மாளிகைக் குள்ளே செம்பாலே நாழியரிசியைத் தங்களுக்கு வரிசையாக நினைத்திருப் பார்களிறே; அப்படியே இவர்களும் திருமேனியில் பண்ணிவைக்கும் ப்ராப்தி ஷிடார்களிறே. ஒரோ கலஹங்களிலே அடையவ்ளந்தானுக்குள்ளே குடிவாங்கி யிருந்து கலஹந்தெளிந்தவாறே புறம்பே புறப்பட்டாலும் ‘இவ்விடம் இன்னார் பற்று, இவ்விடம் இன்னார் பற்று’ என்று பின்னும் ப்ராப்தி சொல்லிவைக்கு மாபோலே.” என்றருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கு அதுஸர்திக்கத் தக்கன.

“பிணங்களிடுகாடு” என்ற பாடத்திற்காட்டிலும் “பிணங்களடுகாடு” என்ற பாடம் சிறக்கும். அடுத்தல்—சுடுத்தல். சவங்களை தஹம்செய்கிற காடு— ச்மசான பூமி; அங்கே நடமாடுகிறவன் ருத்ரன். (பிஞ்ஞகன் என்று ருத்ரனுக் குப் பெயர்.) அவனோடு இணங்குதலாவது—அவனுக்கும் தனது திருமேனியிலே இடங்கொடுத்துப் பொருந்தவிட்டுக்கொள்ளுதல். “நிஞ்சக்கரத்தேம்பெருமா னார்” என்றது—திருவாழியாழ்வான் முதலிய நித்யஸூரிகட்குத் தன் திருமேனியிலே இடம் கொடுத்தருளியிருப்பதுபோலவே அஹங்காரியான ருத்ர னுக்கும் இடங்கொடுப்பவன் என்ற கருத்தை வெளிப்படுத்தும்.

இப்படிப்பட்ட ஸௌசீல்யம் வாய்ந்த எம்பெருமான் உறையுமிடம் திருக் கடல்மல்லை; சுவர்க்கம் முதலிய மேலுலகங்களிலுள்ள தேவகணங்களும் தங்கள் தங்கள் அதிகாரம் நிலைநிற்குமாறு வேண்டிக்கொள்ள அங்கே வந்து வழிபாடுகள் செய்யா நிற்பர்; இப்படிப்பட்ட சிறந்த திவ்யதேசத்தை வணங்கும் பாகவதர்களையே என் நெஞ்ச வணங்கக்கடவது என்றாராபிறறு. (க)

கடி கமழ நெமேறுகிற் கடன்மல்லைத் தலசயனத்து *

அடிகளடியே நினையுமடியவர்கள் தம்மடியான் *

வடிகொள் நெவேல்வலவன் கலிகன்றியொலிவல்லார் *

முடிகொள் நெடுமன்னவர்தம் முதல்வர் முதலாவாரே. (ய)

கடி கமழும் பரிமளம் வீசுகின்ற

நெடு மறுகின் நீண்ட வீதிகளையுடைய

கடல்மல்லை { திருக்கடல்மல்லையி லெழுந்

தலசயனத்து { தருளியிருக்கிற

அடிகள் எம்பெருமானுடைய

அடியே திருவடிகளையே

நினையும் தியானிக்கின்ற

அடியவர்கள்	} பாகவதர்க்கு	ஒலி	இவ்வருளிச்செயலை
தம்		வல்லார்	
அடியான்	தாஸபூதரும்,	முடி	} கிரீடமணிந்த ராஜாதி ராஜர்களுக்கும் தலைவ ராகப் பெறுவார்கள்.
வடிகொள்	} கூடமை பொருந்திய பெரிய வேலைக்கொண்டு பொரு வலவன்	கொள் நெடு	
நெடு வேல்		மன்னவர் தம்	
வலவன்		முதல்வர்	
கலிகன்றி	திருமங்கையாழ்வாருடைய	முதல் ஆவார்	

[கடிகமமுநெடுமுகின்.] நறுமணம் கமழாநின்றான் பெரிய விதிகளை யுடைய திருக்கடல்மலையிலே ஸ்தலசயனமாகப் பள்ளிகொண்டிருநின்ற பெருமானுடைய திருவடிகளைச் சிந்திக்கும் பாகவதர்களுக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கும் திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த [பாகவத சேஷத்தவ்பரகாசகமான] இத்திருமொழியைப் கற்பவர்கள், உலகத்தைக் காப்பதற்கு உரிய அரசர்களுக்கும் தலைமைபெற்ற அரசர்களாக விளங்கி லீலாவிபூதிச் செல்வத்தைக் குறையற அதுபவிக்கும் பாக்கியமுடையராவர் என்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

பாகவத சேஷத்தவமே பரம புருஷார்த்தமென்று பரம்போக்யமாக அருளிச்செய்துவந்த ஆழ்வார் பலன் சொல்லுமிடத்து அஹங்காரத்திற்கு மூலக் காரணமும் பாகவத சேஷத்திற்குப் பிரதிபந்தகமுமான இஹலோக ஐச்வரியத்தைப் பலனாகச்சொல்வதென்? என்று நஞ்சீயர் பட்டரைக்கேட்டார்; அதற்கு அவர் ரஸோக்தியாக ஒரு உத்தரம் அருளிச்செய்தாராம்; அதாவது—“திருமங்கையாழ்வார் திருவவதரித்தபின்பு தபாஜ்பமான ஐச்வரியமும் பரம புருஷார்த்தமாய் விட்டதாகானும்; பண்முள்ளிடங்களிற்சென்று கொள்ளீர் யடித்து பகவத பாகவதகைங்கரியங்கள் பண்ணுகிறவராகையாலே ஹேயமான ஐச்வரியமும் இவ்வாழ்வார் திருவுள்ளத்தால் உத்தேச்யமாய் விட்டதினே” என்றாராம். ஆரார் எந்த எந்த பலனை விரும்பினாலும் அந்த அந்த பலன் இவ்வருளிச்செயல் மூலமாகக் கிடைக்குமென்பது உண்மைப்பொருள்.

அன்றியே, சுற்றடிக்கு வேறொருவகையாகவும் நிர்வாஹமுண்டு;—முடி கொள் நெடுமென்னவர்—இவ்வுலகத்தில் அரசர்களாக இருக்கும் கூத்திரியர்கள்; அவர்களுக்கும் முதல்வர்—அவர்களிற் காட்டிலும் எத்தனையோ மடங்கு மேம்பாடுடைய ப்ரஹ்மா முதலிய தேவர்கள்; அவர்களுக்கும் முதல்வர்—அவர்கட்கும் நிர்வாஹகரான நித்யஸூரிகள். ஆக, இத்திருமொழி கற்றவர்கள் நித்யஸூரிகளோடு ஒத்து நித்ய ஸைங்கரியம் பண்ணப்பெறுவார்களென்று பரம புருஷார்த்தத்தையே இதற்குப் பலனாகச் சொல்லிற்றாகவுரையிடலாம்; பெரிய வாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளமு மிவ்வனையாம். (10)

அடிவரவு—நண்ணத் பார் ஏனத்தின் விண்டாரை பிச்சம் புலம் பஞ்சி செழுநீர் பிணங்கள் கடி திவரும்.

ஆறந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

இரண்டாம்பத்து—ஏழாந்திருமொழி.

திவனும் வெண்மதிபோல்.

அவதாரிகை:—எம்பெருமானை அதுபவித்தல் பலவகைப்பட்டிருக்கும் ; அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லியதுபவித்தல், திருக்கல்யாண குணங்களைச் சொல்லியதுபவித்தல், வடிவழகை வருணித்து அதுபவித்தல், அவனுக்கந்தருளின தீவ்யதேசங்களின் வளங்களைப் பேசியதுபவித்தல், அங்கே அபிமாநமுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் பெருமையைப்பேசி யதுபவித்தல்—என்றிப்படி பலவகைப்பட்டிருக்கும் பகவததுபவம். இவ்வகைகளில் பாமநிலக்ஷணமான மற்றொருவகையுமுண்டு ; அதாவது—ஆழ்வார் தாமான தன்மையைவிட்டுப் பிராட்டிமாருடைய தன்மையை ஏறிட்டுக்கொண்டு வேற்றுவாயாலே பேசியதுபவித்தல். இப்படி அதுபவிக்குந்தித்தில், தாய்பாசரம், தோழிபாசரம், மகன்பாசரம் என்று மூன்று வகுப்புகளுண்டு. அப்போது ஆழ்வார்க்குப் பரகாலர் என்ற ஆண்மைப்பெயர் நீங்கி, ‘பரகாலநாயகி’ என்று பெண்மைப்பெயர் வழங்கப்பட்டு வரும். தாய் சொல்வது போலவும் தலைமகள் சொல்வதுபோலவும் தோழி சொல்வதுபோலவும் பாசரங்கள் வெளிவந்தாலும், பாசரம் பேசுகிறவர் ஆழ்வாரேயாவார். ஒரு ஆளுனது பல வாய்க்கால்களாகப் பெருகினாலும் அவற்றுக்குப் பிரதானமான பெயர் ஒன்றையாயிருக்குமாபோலே, இம்மூன்று நிலைமைகளாகச் சொல்மாலை வழிந்து புறப்பட்டாலும் “மன்னுமாமாடமங்கையர் தலைவன் மானவேற்களியன் வாயொலிகள் ” என்று ஆழ்வார்பாசரமாகவே தலைக்கட்டும்.

ஆழ்வார் தாமான தன்மையை விட்டிட்டு ஸ்திரீபாவையை ஏறிட்டுக் கொள்ளுதல் ஏதுக்காக வென்னில் ; ஆழ்வார் தாமாக ஏறிட்டுக்கொள்ளுகிறார்ல்லர் ; அந்த அவஸ்தைதானே பரவசமாக வந்து சேருகின்றது. புருஷோத்தமனாகிய எம்பெருமானது பேராண்மைக்குமுன் உலகமடங்கப் பெண்தன்மையதாயிருக்கையாலும், ஜீவாத்மாவுக்கு ஸ்வாதந்திரிய நாத்ரமேயின்றிப் பாரதந்திரியமே வடிவாயிருக்கையாலும் இவ்வகைகளுக்கேற்ப ஸ்திரீபாவை வந்தேறியன்று என்றே கொள்ளலாம். தண்டகாரணயவாவிகளான முனிவர் இராமபிரானது ஸௌந்தர்யத்திலீடுபட்டுப் பெண்மை விரும்பி மற்றொரு பிறப்பில் ஆயர்மங்கையராய்க் கண்ணனைக் கூடினர் என்ற ஐதிஹ்யமுமுண்டு. ஆழ்வார்கள் அப்படியன்றியே அப்போதே பெண்மையை யடைந்து புருஷோத்தமனை அதுபவிக்கக் காத்தெய்தினர்.

283 பெரியதிருமொழி-உ-பத்து. எ-திரு. திவனும் வெண்மதிபோல்.

ஆண் பெண் என்ற வ்யவஹாரங்கள் சிற்றின்பதுகர்ச்சிக்கன்றோ ஏற்பட்டவை; பேரின்பவதுபவத்திலே ஊன்றின ஆழ்வார்கள் பெண்மை செய்துவதாகவும், கொங்கை முதலிய சொற்களையிட்டுப் பாசுரங்கூறுவதாகவும் நிகழ்கிறவிது என்னோ? எனின்; விஷயந்தரகாமம் என்றும் பகவத்விஷயகாமம் என்றும் காமம் இருவகைப்படும்; வேதாந்தங்களில் விதிக்கப்பட்ட பக்தியே ஆழ்வார்களுக்குச் ச்ருங்கார முறைமையில் பரிணமித்து நிற்கும். சிற்றின்பவது பவத்திற்குக் கொங்கை முதலியன ஸாதநமாயிருப்பதுபோல, பகவத் விஷயாது பவத்திற்குப் பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள் இன்றியமையாதனவாயிருப்பதால் அவையே கொங்கை முதலிய சொற்களால் இவ்வருளிச்செயல்களிற்கூறப்படுகின்றனவென்று கொள்க.

ச்ருங்காரஸத்தின் ஸம்பந்தம் சிறிதுமின்றியே கேவலம் சுத்தபக்திரஸமாகவே பாசுரங்கள் அருளிச்செய்யக் கூடுமாயினும், ஆழ்வார்கள் ச்ருங்காரஸத்தையும்கலந்து பாசுரங்கள் பேசுவதற்குக்காரணம் யாதெனில்; ஆரோயத்திற்குக் காரணமாகிய வேப்பிலையுருண்டையை உட்கொள்ள இரூபக்குமவர் களுக்கு வெல்லத்தை வெளியிற் பூசிக்கொடுத்துத் தின்பிப்பதுபோலச் சிற்றின்பம் கூறும் வகையாற் பேரின்பத்தைக்காட்டி நாட்டுகின்றனரென்ப.

பகவத்விஷயத்தில் அபிரிவேசம் மீதுரந்தகாலத்தில் தன் நிலைமாறிப் பெண்ணிலைபெற்றுப் பேசுமிடத்தில் தாய்பாசுரமென்றும் தலைகிபாசுரமென்றும் தோழிபாசுரமென்றும் இப்படி வகுத்துக் கூறுவதற்கும் உட்கருத்து உண்டு;—தோழியாகப் பேசுவதற்குக் கருத்து:—நாயகனையும் நாயகியையும் இணக்கிச் சேர்க்குமவள் தோழியாவள்; திருமந்திரத்தில் பிரணவத்தினால் எம்பெருமானோடு இவ்வாத்மாவுக்குச் சொல்லப்பட்ட அந்நாயாஹு சேஷத்வம் முதலிய ஸம்பந்தங்களை உணருகையே அப்பெருமானோடு இவ்வாத்மா சேருகைக்கு ஹேதுவாகையாலே அந்த ஸம்பந்த ஞானமாகிற் ப்ரஜ்ஞாவஸ்தையைத் தோழி பெண்பதாகக் கொள்க.

பெற்று வளர்த்துப் பெண்பிள்ளை யெளவன பருவத்தில் நாயகனிடத்துள்ள அன்பு மிகுதியால் அவனிருப்பிடத்துக்குச் செல்லவேணுமென்று பதறுமளவில் பழகடந்து புறப்படுகை குலமரிபரத்தைக்குப் பொருந்தாதென்று தடுப்பவள் உலகில் தாய் எனப்படுவள்; லித்தோபாயமான எம்பெருமானைப் பற்றினவர்கள் பேற்றை விளம்பித்துப் பெறுதலில் காரணமில்லாமையாலே அதனை விரைவில் பெறவேணுமென்கிற ஆவலைப்பிறப்பித்து அதனால் பழகடந்து நடக்கவேண்டி வந்தவளில் இது ப்ரபந்நர் குடிக்கட்டுப்பாட்டுக்குச் சேராத தென்று விலக்கி 'எம்பெருமான் தானே வந்து கிஷிகிரிக்கக் கண்டிருக்க வேணும்' என்று சொல்லித் துடிப்பை அடக்கப்பார்கிற நம்பதத்திற் கூறப்பட்ட உபாய அத்யவஸாயமாகிற் ப்ரஜ்ஞாவஸ்தையைத் தாய் என்பதாகக் கொள்க.

உறவினர் கூட்டக் கூடுகையன்றியே தானாகவே புணர்ந்து நாயகனுடைய மேம்பாட்டிலே ஈடுபட்டுக் குடியின் கட்டுப்பாட்டையும் பாராமல் ‘அவனைக் கிட்டியல்லது நான் உயிர்வாழ்ந்திருக்கமாட்டேன்’ என்னும் பதற்றத்தையுடைய வளாயிருப்பன் உலகில் மகள் ; பிரணவத்தினாலும் நமஸ்ஸாலும் சேஷியென்றும் சரணயென்றும் உணரப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு நாராயண பதத்தினற் கூறப்பட்ட ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி முதலியவற்றின் சேர்க்கையாலுள்ள பெருமையை அதுஸந்தித்து அதனாலே அவனைத் தாமதித்து அதுபவிக்க நிற்க மாட்டாமல் ‘அவனை உபாயம்’ என்ற கோட்பாட்டை அதிகக்கிரமித்து, கிட்டி யதுபவித்தாலொழியத் தரிப்புற்றிருக்கவொண்ணாதபடி நடக்கிற ப்ராஜ்ஞா வஸ்தையை மகள் என்பதாகக் கொள்க.

இம்மூன்று அவஸ்தைகளுள் முதல் அவஸ்தை நடக்கும்படியைத் தோழி பாசுரத்தாலும், இரண்டாவது அவஸ்தை நடக்கும்படியைத் தாய் பாசுரத்தாலும், மூன்றாவது அவஸ்தை நடக்கும்படியை மகள் பாசுரத்தாலும் வெளியிடுவ ரென்றதாயிற்று. ஆகவே, தாய் பாசுரமாகச் செல்லுகிற இத்திருமொழியில்— ஆழ்வார்க்கு நாயகியவஸ்தை ஒருபுறத்திலும் தாயின் அவஸ்தை மற்றொரு புறத்திலும் நடக்கிறபடியாலே எம்பெருமானை அதுபவிப்பதில் ஆழ்வார்க்கு விரைவு உண்டானமையும், ‘நாம் பதற்கூடாது’ என்கிற அத்தயவஸாயமும் மற்றொரு புறத்திலுண்டானமையும் விளங்கும். தன்ஸ்வரூபத்தை நோக்கு மளவில் அத்தயவஸாயம் உண்டாகும் ; அவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தை நோக்கு மளவில் பதற்றம் உண்டாகும். இத்திருமொழியில்—“ஆசைவிடாளால்” “போதுமோ நீர்மலைக்கென்னும்” இத்யாதி வாசகங்களாலே மகனது பதற்றம் வெளியாம் ; “உன்மனத்தா லென்னினைந்திருந்தாய்” என்ற வினாக்களால் அத்தயவஸாயமும் வெளியாம்.

திருவிடவெந்தை யெம்பெருமானை அதுபவிப்பதில் ஆழ்வார்க்குண்டான அளவற்ற அபிரிவேசம் இத்திருமொழியாகப் பரிணமித்துவிட்டதுபோலும்.

திவளும் வெண்மதிபோல் திருமுகத்தரிவை

சேழுங்கட லமுதினிற் பிறந்த

வவளும் * நின்கைத்திருப்பதுமறிந்தும்

ஆகிலுமாசை விடாளால் *

சுவளையங்கண்ணி கொல்லியம்பாவை

சொல்லுநின் தாள்நயந்திருந்த

விவளை * உன்மனத்தாலென் நினைந்திருந்தாய் ?

இடவெந்தை யெந்தைபிரானே !

(க)

இடவெந்தை	} திருவிடவெந்தையி லெழுந் தருளியிருக்கிற எம்பெருமானே !,	திவளும்	} ஒளிவிடாநின்ற வெளுத்த சங்கிரஹப்போன்று அழகிய முகத்தை புடையளாய்
எந்தை		வெண் மதி	
பிரானே		போல் திருமுகத்து	

அரிவை	{ நித்ய யௌவன முடைய ளாய்	சுவளை அம் கண்ணி	{ கருநெய்தல்போன்று அழ கிய கண்ணையுடையனும்
செழு கடல் அமுதினில் பிறந்த	{ செழுமைதங்கிய கடலில் அமுதத்தோடு கூடப் பிறந்தவனான	கொல்லி அம் பாவை	{ கொல்லிமலையிலுள்ள அழகிய பதுமை போன்றவனும்.
அவளும்	{ அந்தப் பெரியபிராட்டியா ரும்	நின் தாள் நயந்திருந்த	{ உனது திருவடிகளையே ஆசைப்பட்டுக்கொண் டிருப்பவளுமான
நின் ஆகத்து	உனது திருமார்பிலே	இவளை	இப்பெண் விஷயத்திலே
இருப்பதும்	எழுந்தருளியிருப்பதை	உன்	மனத்தால்
அறிந்தும்	{ (இப்பரகாலநாயகி) அறிந் ஆகிலும் { திருக்கச்செய்தேயும்	என் நினைந் திருந்தாய்	{ என்ன செய்வதாக நீ நினைத் திருக்கிறாய்?
ஆசை விடாள்	{ (உன்னிடத்தில்) ஆசையை விடுகின்றிலன்;	சொல்லு	அதை வெளியிட்டருள்.

[திவனும்வெண்மதிபோல்.] திருமங்கையாழ்வாராகிற பரகாலநாயகியைப் பெற்றெடுத்த திருத்தாயார் திருவிடந்தைப் பெருமானிடத்திலே தன் மகள் காதல்கொண்டு இருக்கிறபடியையும், காதலின்படியே அநுபவம் கைகூடாமையாலே பலவகை விகாரங்களை அடைந்திருக்கிறபடியையும் ஒவ்வொரு பாட்டில் ஒவ்வொரு வகையாகப்பேசி 'இப்படிப்பட்ட இப்பெண்பிள்ளை விஷயத்திலே நீ செய்ய நினைத்திருப்பது என்னோ பிரானே!' என்று கேட்பதாகச் செல்லுகிறது. உண்மையில், ஆழ்வாரைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட 'தாய்' என்பவளொருத்தி இல்லாமையாலே ஆழ்வார் தாமே தம்முடைய காதலின் கிளர்த்தியை அந்நியபதேசத்தாலே பேசி 'இப்படிப்பட்ட ப்ராவண்யமுடைய என் விஷயத்திலே உபேகைகூறியதிடத் திருவுள்ளமோ? அன்றி அங்கீகரித்துக் கொள்ளவே திருவுள்ளமோ? இரண்டிலொன்றைச் சோதிவாய்திறந்து அருளிச் செய்யவேணும்' என்று கேட்கிறாராயிருக்கிறது.

உலகத்தில் ஒரு புருஷன் ஒரு ஸ்திரீயினிடத்தில் அளவற்ற அன்புவைத் திருப்பதாகக் கண்டால் அவனிடத்தில் மற்றையோர் ஆசைவைப்பது கூடாது. ஏனெனில், அவனுடைய ஆசைப்பெருக்கம் முழுதும் ஒரு வ்யக்திவழியிற் பாய்ந்துவிட்டதனால் அது மற்றொரு வ்யக்தியிற் பாயமாட்டாது; அலக்ஷியஞ் செய்யவே நேரிடும். ஆகவே, ஏற்கனவே ஒரு வ்யக்தியினிடத்தில் காதல் கொண்டாரின்ற புருஷனை மற்றையோர் காதலிப்பது விவேகிக்ருத்யமன்று; இஃது உலகில் ஏற்பட்ட விஷயம். இந்த நிபாயத்தைக்கொண்டு பார்க்குமளவில், இடவெந்தை யெந்தைபிரானே! உன்திறத்தில் என்மகள் ஆசைவைப்பது கூடாது; அழகிற்சிறந்தவளும் பாற்கடலிற் பிறந்தவளுமான திருமகளை நீ ஒரு நொடிப்பொழுதும் விடாது திருமார்பிலேயே அந்தரங்கமாகக் கொண்டிருக்கின்றாய்; இதனால் திருமகளிடத்து உனக்குள்ள அன்பும் ஆதரவும் அளவற்ற தென்பது நன்கு விளங்கும்; இங்ஙனே அந்நியஸக்தனுவுன்னை என் பெண்

பிள்ளை ஆசைப்படுவது தகுதியன்றுதான்; ஆயினும் கொண்ட ஆசையைக் குறைத்துக் கொள்ளுகின்றார்களில்; தன்னுடைய வைலக்ஷணயத்தை நோக்கி 'திருமகளிடத்திற் காட்டிலும் நம்மிடத்தில்தான் எம்பெருமான் அதிகமாகக் காதல்கொள்வான்' என்றெண்ணி இவன் உண்னையே விரும்பாநின்றான். யார் எது விரும்பினாலும் உனது திருவுள்ளம் உவந்தாலன்றிப் பலன் கைபுகமாட்டா தாகையால் இப்பெண்பிள்ளை திறத்திலே நீ செய்ய நினைத்திருப்பது யாதோ? அறிகின்றிலேன்; அறியச் சொல்லவேணுமென்று பரகாலநாயகியின் திருத் தாயார் சொன்னுளாயிற்று.

அரிவை என்னுஞ் சொல்-இருபத்தைந்து வயதுப் பெண்ணையும் தெய்வப் பெண்ணையும் சொல்லும்; பெண்கட்குப் பொதுப்பெயராக வழங்குதலுமுண்டு. முக்தர்கள் எப்போதும் இருபத்தைந்து வயதே உடையவர்களாய் நித்ய யெவ்வரசாகிகளா யிருப்பதுபோலப் பிராட்டியும் நித்யயுவதியாயிருக்கின்றமை தோற்ற இங்கு அரிவை எனப்பட்டாளென்க.

எம்பெருமான் தேவர்கட்கு அமுதமளிக்கக் கடல் கடைந்தகாலத்து அக் கடலில் நின்று முண்டான பல பொருள்களினிடையே திருமகளும் தோன்றின ளாகப் புராணவரலாறு உள்ளதுபற்றிச் சேழுங்கடலமுதினிற் பிறந்த என்றார். இரண்டாமடியின் முதலில் "இவளும்" என்ற பாடம் ஒவ்வாது; அவளும் என்பதே பாடம்.

ஸ்ரீராமாவதாரத்திலே பிராட்டியைப் பிரிந்திருந்தகாலத்தில் "நஜீவேயம் கூணலி விநா தாரிலிதெகூணாம் = நஜீவேயம் கூணமபி விநா தாம் அஸிதேகூணாம்" [—கண்ணமுகுபடைத்த அவளை விட்டகன்று ஒரு நொடிப் பொழுதும் உயிர்தரிக்கமாட்டேன்] என்று கதறினான் இராமபிரான்; அதனால் அவன் நாயகியினது கண்ணமுகிலே மிக ஈடுபட்டிருப்பென்றுணர்ந்த இத் திருத்தாயார் தன் மகளினது கண்ணமுகை பெடுத்துரைக்கின்றாள் குவலையங் கண்ணி என்றும். 'குவலயம்' என்ற வடசொல் குவளை என விகாரப்பட்டது. "குவாலயம் குவலயம் குவாலம் குவலம் குவம்" என்ற வடமொழி நிகண்டின் படி 'குவலம்' என்ற வடசொல்லு முண்டாதலால் அதுவே குவளையெனத் திரிந்ததென்று கொள்ளினுமாம்.

சிசுக்களுக்குத் தாயின் முலைபோல அடியவர்களுக்கு எம்பெருமானது பாதாரவிந்தமே உத்தேசயமாதலால் ரின்தாளநயந்திருந்தவிவளை என்றார். திரு மகளானவள் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லாமல் திருமார்வை விரும்பினாள், என் பெண் பிள்ளை நற்குடிப்பிறந்து நல்லறிவுவாய்ந்தவளாகையால் திருவடியையே விரும்புகின்றாள் என்று ஒரு சமத்தாரம் பொலியப் பேசுகிறபடி.

உன்மனத்தால்என்னினந்திருந்தாய்? = இக்கேள்வியினால் ஸகலசாஸ்த்ர ஸாரப்பொருளை வெளியிடுகிறராழ்வார் என்று குறிக்கொண்மின்; சேதநனுடைய க்ரியாகலப்பொன்றும் பேற்றுக்கு ஸாதநமன்று, பரமபுருஷனுடைய திருவுள்ளத்திலிரக்கமே பலனைப் பெறுவிக்கவல்லது என்க.

இடவெந்தை=இத்தலத்தி லெழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீவராஹப்பெருமாள் தமது தேவியை இடப்பக்கத்திற் கொண்டிருத்தலால் இத்தலத்திற்குத் திரு விடவெந்தை என்று திருநாமமாயிற்று. திருக்கடல் மல்லையில் (ஞானப்பிரான் ஸந்நிதியில் எழுந்தருளியுள்ள வராஹப்பெருமாள் தேவியை வலப்பக்கத்திற் கொண்டிருப்பர்; அத்தலத்தை வலவெந்தை யென்பதுமுண்டு.)

ஆக இப்பாட்டால் எம்பெருமானை நோக்கி ஆழ்வார் தாமே வேற்று வாயாலே [தாய் பாசரமாகப்] பேசினதாயிருந்தாலும், தம்முடைய காதல் நிலைமையைத் தாமே பேசிக்கொண்டதாகவே நெஞ்சிற்கொள்க. எம்பெருமானே! நீ பிராட்டியினிடத்தில் பித்துக்கொண்டவனென்பது எனக்குத் தெரிந்து அதுவேகாரணமாக உன்னை நான் விரும்பாநின்றேன்;—நம்முடைய குற்றங்களைப் பொறுப்பித்து நம்மை அங்கீகரிப்பிக்கவல்ல புருஷகாரபூதையான பிராட்டியானவள் திருமார்வை விட்டுப் பிரியாதிருக்க நாம் இழக்கலாமோ வென்று, அஞ்சாமல் உன்னருகே வருகின்றேன் என்பது முன்னடிகளின் கருத்து.

“சுவனையங்கண்ணி” என்றும் “கொல்லியம்பாவை” என்றும் ஆழ்வார் தம்மைத்தாமே சிறப்பித்துக் கூறிக்கொள்ளலாமோ எனின்; ஆம்; குற்ற மொன்றுமில்லை; இவ்விசேஷணங்களால் ஆழ்வார் தமது அவயவ ஸௌந்தரியத்தை வருணித்துக் கொள்வதாகப் பொருள்கொள்ளவேண்டா; எம்பெருமான் மேல்விழுந்து தம்மைத் திருவுள்ளம் பற்றுகைக்கு உறுப்பான வைலக்ஷணயம் தம்மிடத்திலுண்டு என்று விண்ணப்பஞ் செய்வதாகக் கொள்க; “சுவனையங்கண்ணி” என்று கண்ணின் அழகைச் சொன்னது உட்கண்ணாகிய ஞானத்தின் சிறப்பைச் சொன்னபடி; 1. “ஒண்தாமரையாள் கேழ்வனொரு வனையே நோக்குமுனர்வு” என்கிறபடியே விஷயாந்தரங்களை விட்டுப் பகவத் விஷயமொன்றையே பற்றுவதான ஞானம் தமக்குள்ளபடியைச் சொல்லிக் கொண்டாரென்க. “கொல்லியம்பாவை” என்றதும் மாம்ஸபிண்டமான சரீரத்தின் அழகைச் சொல்லிக்கொண்டதன்று; ஆத்மாவின் வைலக்ஷணயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டவாறு.

கொல்லியம்பாவை=‘வல்லில் ஓரி’ என்னும் சிற்றரசனுக்கு உரியதாய்க் கொல்லியெனும் பெயர் கொண்டதான மலையின்கணுள்ள ஒரு பெண்பாற் பிரதிமை. இது தேவசிற்பியால் அமைக்கப்பட்ட அழகிற்சிறந்த பதுமையாம். அம்மலையிலுள்ள தேவரையும் முனிவரையும் துன்புறுத்த வருகின்ற அசுரரும் அரக்கரும் இப்பதுமையின் சிரிப்பைக்கண்டு மயங்கி உயிர்துறப்பர்களாம். அசுரருமரக்கரும் அங்கு அனுகும்போது அவர்களது வாடைப்பட்டவுடன் இது தானே நகைசெய்யுமாறு பொறியுள் வைக்கப்பட்டதென்பர். இது நகைத்துக்கொல்லுமென்பது, “திரிபுரத்தைச், சேற்றவனும் கொல்லிச்சேழும் பாவையும் நகைக்கக், கற்றதெல்லாமிந்தநகைகண்டேயோ?” என்ற சித்திர

மடற்பாடலினால் விளங்குகின்றது. இப்பாவை, கண்டாருள்ளமும் விழியும் கவர்த்து பெருங்காமவேட்கையுறுவித்து இறுதியில் கொல்லுமென்றுங் கூறுவர். இதுதெய்வ நிர்மாணமென்ப. ஒருகாலத்தில் திருமகள் தன்முன் போர்க் கெழுந்த அவுணர் மோவரித்து விழும்படி இக்கொல்லியம்பாவையுருக்கொண்டு ஆடினன் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறும். [“சேருவெங்கோலமவுணர் நீங்கத், திருவின் செய்யோளாடிய பாவையும்” (கடலாகோதை 60, 61.) என்றது காண்க] இக்கொல்லிப்பாவை கொல்லிமலையிலுள்ள தென்பதும் தெய்வத்தால் செய்து வைக்கப்பட்ட தென்பதும் அழகில் மிக்கதென்பதும், காற்றினாலும் மழையினாலும் மற்றெவ்வகை ஊறுபாடுகளாலும் தன் அழகிய நல்வடிவம் கெடாதென்பதும் நற்றிணை முதலிய நூல்களின் காணத்தகும். 185, 192, 201-ஆம் பாடல்கள் காண்க. இப்பாவையின் அழகைத் தலையின், நலத்திற்கு உவமை கூறுதல் அகநானூறு, புறநானூறு முதலிய நூல்களிலும் விசேஷமாகவுண்டு. (அகநானூறில் 62, 209-ஆம் பாடல்களும், புறநானூறில் 251-ஆம் பாடலும் காண்க.) சேவகசிந்தாமணி 197, 667-ஆம் பாடல்களிலும், குறுந்தொகை 89, 100-ஆம் பாடல்களிலும் இக்கொல்லிப்பாவையின் ப்ரஸ்தாவம் காணத்தக்கது. ஆகவே, தமிழ்க்கவிஞர் கொல்லிப்பாவையை ஒப்புபுரவற்ற அழகிற் சிறந்த மாதர்க்கு உவமைகூறுதல் மரபு என்றுணர்க. இப்பாசுரத்தில் “கொல்லியம்பாவை போன்றவன்” என்று சொல்லாமல் “கொல்லியம்பாவை” என்றே சொல்லி வைத்தது முற்றுவமை. “தாவியவையங்கொண்ட தடந்தாமரைக்கே” (திருவாய்மொழி 6-9-9.) என்றதுபோல. (க)

துளம்படு முறுவல் தோழியர்க்கருளாள்

துணைமுலை சாந்துகொண்டணியாள் *

குளம்படு குவளைக்கண்ணிணை யெழுதாள்

கோலநன்மலர் குழற்கணியாள் *

வளம்படு முந்நீர் வையமுன்னளந்த

மாலென்னும் மாலினமொழியாள் *

இளம்படி யிவளுக்கென்றிணைந்திருந்தாய் ?

இடவெந்தையெந்தைபிரானே !

(உ)

இடவெந்தை எந்தை பிரானே !—;

மால் இனம் மொழியாள் { தன்னுடைய வியாமோஹத்
துக்குத் தகுதியான
பேச்சுசபுடையவனான
இப்பெண்பின்னே
யானவன்,
துளம் படு முறுவல் { மாலுளம் விரைபோன்ற
பற்களினின்றும்
உண்டாகின்ற
புன்சிரிப்பை

தோழியர்க்கு { தன் தோழிமார்களை
நோக்கி
அருளாள் அருள்கின்ற ருளில்லை ;
துணை முலை { சேர்த்தியழகுடைய
முலைகளை
சாந்து கொண்டு { சந்தனத்தாலே
அணியாள் அலங்கரிக்கின்ற ருளில்லை ;

குளம் படு	{ தடாகத்திலுள்ள	வளம் படு	{ (ரத்னம் முதலிய)
குவளை கண்	{ [செவ்விமாறாத] குவளை	முந்நீர்	{ நற்சார்க்குளுக்கிடமான
இணை	{ மலர்போன்ற கண்களில்	வையம் முன்	{ கடலால் சூழப்பட்ட
எழுதான்	{ மையிட்டிக்கொள்கிற	அனந்த மால்	{ பூமியை முன்னொருகால்
	{ எல்லை;	என்னும்	{ அனந்த ஸர்வேசுவரன்
குழற்கு	{ கூந்தலில்		{ என்று சொல்லிக்
கோலம் நல்	{ அழகிய சிறந்த புஷ்பங்	இளம் படி	{ (விராஹம்பொறுத) ஸுகுமா
மலர்	{ களைச் சூட்டிக்	இவளுக்கு	{ ரஸ்வபாவையான இவள்
அணியான்	{ கொள்ளுகிறுளில்லை;	என் நினைந்	{ விஷயத்திலே
		திருந்தாய்	{ என்ன செய்வதாகத்
			{ திருவுள்ளம் ?.

[துளம்படுமுறுவல்.] தன்மகள் லொளகிகவியாபாரங்களிலே நெஞ்சு செல்லா மல் பகவதவிஷயத்திலேயே அநவரதம் ஊன்றியிருக்குமாற்றைச் சொல்லி, இப்படிப்பட்ட இவளை அங்கேரிக்கத் திருவுள்ளமோ அகற்றிவிடத் திருவுள் ளமோ? என்று கேட்கிறான் பரகாலநாயகியின் திருந்தாயார். உலகத்தில் பெண்பிள்ளைகளெல்லாரும் தோழிகளுடனே சிரித்து வார்த்தை சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்கள்; மங்கலவாழ்ச்சிக்குச் சின்னமாக மார்விலே சந்தனம் பூசிக்கொள்ளுதலும் கண்களிலே மையிட்டிக்கொள்ளுதலும் முடியிலே மல ரணிந்துகொள்ளுதலும் செய்வர்கள்; போதுபோக்குக்காக ஏதோ ஸம்ஸார வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பார்கள்; ஆக இப்படியெல்லாம் உலகத் துப் பெண்களின் நிலைமையை நாம் காண்கிறோம்; பரகாலநாயகியாகிய இப் பெண்ணின் நிலைமையோவென்னில்; உலகீதிக் கு வேறுபட்டகாயிருக்கின்றது; இவளுக்கு பகவத்காமமே அதிகரித்திருப்பதால் முகத்தில் சிரிப்பு உண்டாவதே யில்லை; உயிர்த்தோழிகளைக்கண்டாலும் சிரிப்பதில்லை; மார்பில் சந்தனம் பூசிக் கொள்ளுவதில்லை; கண்ணில் மையிட்டிக்கொள்ளுவதில்லை; தலையில் பூமுடித் துக்கொள்வதில்லை; வாய்விட்டு ஏதாவது சொல்லநேர்தால் “அன்றிவ்வுல களந்தாய்!” என்றும் “மாலேநெடியோனே கண்ணனே!” என்று மித்யாதி வார்த்தைகளையே வாய் வெருவுகின்றான்; பெருமானே! உன்னைவிட்டுப் பிரிந்து தரித்திருக்கமாட்டாத ஸுகுமாரமான தன்மையை புடையளாயிராநின்றான்; இப்படிப்பட்ட அந்நயபக்தைபான் இவள் திறத்திலே நீ என்ன செய்யத் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறாயோ பிரானே! என்று வினவுகின்றாளாயிற்று.

துளம்படுமுறுவல் = ‘மாதுளம்’ என்ற சொல் முதற்குறையாகித் துளம் என்று கிடக்கிறது; மாதளம் விரைபைச் சொன்னபடி; இங்கு இலக்கணையால் மாதளவிரைபோன்ற பற்கள் என்னுமளவும் பொருள் கொள்க. பற்களினின்று உண்டாகிற புன்சிரிப்பு என்கை. ஞானிகள் இவ்வுலகத்து மனிசரோடே சிரித்துப் பேசமாட்டார்களாதலால் ஆழ்வார்தாமும் அப்படியிருக்கிற நிலை மையை இதனால் சொன்னபடி. இஹலோக போகங்களொன்றிலும் ஆழ் வார்க்கு விருப்பமில்லாமையை மேல்வாக்கியங்கள் விளக்குவன.

“குளம்படு குவளை” என்றது—தன்னிலத்திலையிருந்துகொண்டு சிறிதும் செவ்வினின்றாத குவளைமலர் என்றபடி. மாலினமொழியான்—மால்—தனது மயக்கத்திற்கு, இனம்—தகுதியான, மொழியான்—பேச்சையுடையவன்: பைத்தியக்காரன் சொல்லும் சொற்கள் உள்ளுள்ள பித்தத்தை வெளியிடமவையா யிருப்பதுபோல, இப்பெண் பேசும் பேச்சுக்கள் உள்ளுள்ள வியாமோஹத்தை வெளியிடுவனவாயிராநின்றன வென்றபடி.

இப்பாட்டால் ஆழ்வார் தாம் சொல்லிக்கொள்வது வது:—பிரானே! இவ்வுலகில் என்னோடுகூட ஸஜாதீயர்களாயுள்ள மனிசரிடத்தில் எனக்கு நேசமுண்டாவதில்லை; அவர்களோடு உல்லாசமாகப் பேசுவதற்கு விருப்பமுண்டாவதேயில்லை: 1. “புறஞ்சுவர் கோலஞ்செய்து” என்கிறப்போல் தேஹத்தையே பேணித்திரிகின்ற பிராகிருதர்களுடைய ஒப்புடையேனல்லேன்; ஊர்வம்புகளைப் பிதற்றிப் போதுபோக்குவாரைப் போலன்றியே எப்போதும் உனது தீவ்ய சேஷ்டதங்களுைய வாய்வெருவிக்கொண்டிருக்கின்றேன்; என்னுடைய பேச்சு களை நீ ஆராய்ந்தால் நான் உன்பக்கல் கொண்டுள்ள வியாமோஹம் நன்கு புலப்படும்; என்வடிவைக்கண்டாயாகில் நான் உனது பிரிவை ஒருநொடிப்பொழுதும் ஆற்றகில்லேனென்பது விளங்கும்; இப்படிப்பட்ட என்னை நீ அபேக்ஷிக்கிறாயோ, உபேக்ஷிக்கிறாயோ? சொல்லாய் பெருமானே! என்றராயிற்று. (உ)

சாந்தமும் பூணும் சந்தனக்குழம்பும்

தடமுலைக்கணியிலும் தழலாம் *

போந்தவேண்திங்கள் கதிர்சுடமேலியும்

பொருகடல் புலம்பிலும் புலம்பும் *

மாந்தளிர்மேனி வண்ணமும் போன்றும்

வளைகளும்மிறைநில்லா * எந்தன்

எந்திழையிவளுக்கென்றினைந்திருந்தாய் ?

இடவெந்தையெந்தைபிரானே !

(நட)

இடவெந்தையெந்தை பிரானே !—;

சாந்தமும் கலவைச் சந்தனத்தையும்

பூணும் முத்துவடத்தையும்

சந்தனம் } குழம்பான சந்தனத்தையும்
குழம்பும் }

தட முலைக்கு { (இவள் தனது) பெரிய
அணியிலும் { முலைகளில் அணிந்து
கொண்டாலும்

தழல் ஆம் { (அவையெல்லாம்)
நெருப்பாகவேயிரா
நின்றன் ;

போந்த

வெளிவந்து தோற்றின

வென் திங்கள்

வெளுத்த சந்திரனுடைய

கதிர்

கிரணங்களானவை

சுட

(நெருப்புப்போல்) தழிக்க

மேலியும்

{ (அதனாலே) நோவுபடா
நின்றான் ;

பொரு கடல்

{ அலையெறிகின்ற
கடலானது

புலம்பில்

{ கோஷம்செய்யத்
தொடங்கினால்

புலம்பும்	{ (இவனும்) கஞ்சாவிடா கின்றான் ;	இறை	சற்றேனும்
மாந்தளிர்	மாந்தளிர்போன்ற	நில்லா	தங்குகின்றில் ;
மேனி	{ (இவனது) உடம்பின் வண்ணமும் { நிறமும்	எந்தன் வந்து இழை இவனுக்கு	{ எனது பெண்பிள்ளையாகிய இவள் விஷயத்திலே
பொன் ஆம்	பசிலநிறமாக மாறிவிட்டது ;	என் நினைந்	{ என்ன செய்வதாகத் திருந்தாய் { திருவுள்ளம்?
வளைகளும்	கையில் வளைகளும்		

[சாந்தமும்பூணும்.] பரகாலநாயகியின் ஆற்றாமையைக்கண்ட திருத் தாயார் 'இவளுடைய தாபமெல்லாம் தீரும்படி இவனுக்குக் குளிர்ச்சியான சில உபசாரங்களைச் செய்திடுவோம்' என்றெண்ணி, ஸாமான்யமாக உலகத்திலே தாபமுற்றவர்களுக்கு லௌகிக பரிஹாரங்கள் செய்வதுபோலச் சிலகாரியங்கள் செய்யத் தொடங்கினாள் ; மார்பிலே சந்தனத்தைப்பூசி முத்துவடத்தைப் பூட்டினாள் ; நல்ல நிலாவிலேகொண்டு நிறுத்தினாள் ; கடற்கரையினருகே கொண்டு சென்றாள் ; இவை யொன்றும் தாபத்தைத்தணிக்க உபயோகப்படவில்லை ; சந்தனச்சேறும் முத்துவடமும் நெருப்பைவாரிக் கொட்டினாற்போலே யிருந்தன ; நிலவு மேலேபட்டவாறே உடம்பு இளைக்கத் தொடங்கிற்று ; கடலினோசை காதில் விழுந்தவாறே கதறத்தொடங்கினாள் ; மாந்தளிர்நிறம்போன்ற நிறமும் விகாரப்படாநின்றது ; உடல் ஈர்க்குப்போல இளைத்துப்போனபடியாலே கைவளைகள் கழன்றுவிழுத் தொடங்கின ; திருவிடவெந்தைத் திருமாலே ! உனது திருவருளுக்கு இலக்காகப் பெறுமையாலே இங்கனே நிலைதரும்பி நின்று வருந்துகின்ற என்மகள் திறத்திலே நிக்ரஹமேயோ செய்ய நினைத்திருப்பது ? அன்றி அதுகாஹம் செய்யத் திருவுள்ளமுண்டோ ? என வினவுகின்றாள்.

சாந்தமும் சந்தனக்குழம்பும் ஒன்றுதானே ; அப்படியிருக்க "சாந்தமும்சந்தனக்குழம்பும்" என்று சொல்லுவானென் ? எனில் ; சாந்து என்று கலவைச்சந்தனத்தைச் சொன்னபடி ; மற்றொன்று வெறுஞ் சந்தனத்தைச் சொன்னபடி.

விரஹகாலத்தில் மாதர்களின் மேனியில் தோன்றும் பசிலநிறத்தைப் பொன்னிறமென்பர் கவிகள். பாசிபடர்ந்தாற்போன்ற நிறம். "வளைகளும் இறை நில்லா" என்பதனால் கைகள் துரும்பாக இளைத்தபடி சொல்லிற்றாம்.

வந்திழையிவனுக்கு = இழை என்று ஆபரணத்துக்குப் பெயர் ; வந்துதல்—தரித்தல் ; தரிக்கப்பட்ட ஆபரணத்தையுடைய இவள் விஷயத்திலே என்ற தாயிற்று இம்மகனோடான் ஆபரணங்களோடே நித்தியமாகக் காணவிரும்பி யிருக்கின்றேன் ; உன்னுடைய ஸம்ச்சேஷம் வாய்த்தாலல்லது இந்த விருப்பம் நிறைவேறுதலாகையால் இவளோடே ஸம்ச்சேஷித்து என்னை உகப்பிக்கவேணுமென்பது உள்ளுறை. பகவத்குணங்களை அநுஸந்தித்துக் கண்ணும் கண்

னீருமாயிருத்தலும் மயிர்க்குச்செறிந்திருத்தலுமே பக்தர்கட்கு ஆபரணமாகையால் ஏந்திழை யென்று அவற்றையுடையரானமை சொல்லுகிறதென்க. (ங)

ஊழியிற்பேரிதால் நாழிகையென்னும்
ஒண்சுடர் துயின்றதாலென்னும் *
ஆழியும்புலம்புமன்றிலுமுறங்கா
தென்றலும் தீயினிற்கொடிதாம் *
தோழியோ! வென்னும்துணைமுலையரக்கும்
சொல்லுமினென்செய்கேனென்னும் *
எழையென்பொன்னுக்கென்றினந்திருந்தாய் ?
இடவெந்தையெந்தைபிரானே !

(சு)

இடவெந்தை எந்தை பிரானே—; (இப்பெண்பிள்ளையானவன்)	ஐயோ! (என்ன பண்ணுவேன்), என்னும் என்று சொல்லாநின்றான் ;
நாழிகை { ஒரு நாழிகைப் பொழுது ஊழியின் தானது ஒரு கல்பத்தைக் பெரிது காட்டிலும் நெடிது என்னும் ;	துணை முலை { இரண்டு முலைகளையும் அரக்கும் வேரோடே பிடுங்கி யெறிபவன் போலே யிராநின்றான் ;
ஒண் சுடர் { ஸூரியன் செத்துப் துயின்றது போய்விட்டான் என்னும் ;	என் { (இப்படிப்பட்ட செய்கேன் கஷ்டங்களுக்கு) என்ன சொல்லுமின் பரிஹாரம் பண்ணுவேன், என்னும் சொல்லுங்கள்' என்று (அடிக்கடி) சொல்லா கின்றான் ;
தோழி { 'அடி ஸகியே!' (என்று தோழியை அழைத்து அவளிடம் என்ன சொல்லுகிறாளென்னில்);	என் { மிகவும் சாபல்ய முடையாளான
ஆழியும் { 'ஸமுத்ரமோ கோஷம் புலம்பும் செய்யாநின்றது ;	என் { என்னது பெண்மகள் பொன்னுக்கு விஷயத்திலே என் நினைந்திருந்தாய் ?—.
அன்றிலும் { அன்றிற்பறவையோ உறங்கா உறங்குகிறதில்லை ;	
தென்றலும் { தென்திசைக்காற்றே தீயினில் நெருப்பைவிட கொடிது ஆம் தீக்ஷணமாயிருக்கின்றது	

[ஊழியிற்பேரிதால்.] பரகாலநாயகியின் வாய் வெருவுதல்களைத் திருத்தாயார் பாசரமிட்டுப் பேசுகின்றான். [நாழிகை ஊழியிற்பேரிதால் என்னும்] நாயகனைப் பிரிந்த நாயகி ஆற்றாதாளாய் அவனில்லாமல் இரவுகழிக்க முடியாத படியைச் சொல்லும்போது 'ஒரு நாழிகைப் பொழுதானது எத்தனையோ யுகமாய்ப் பெருகிச் செல்லுகின்றதே!' என்று இரவு நீடித்தலைச் சொல்லுவது வழக்கம் ; அப்படியே இப்பரகாலநாயகியும் சொல்லுகின்றான். நாயகநாயகிகள் கூடி யிருக்குங்காலத்தில் நீண்டகாலத்தாலும் ஒரு நொடிப்பொழுதாய்க் கழிந்து

விடுமென்பதும், பிரிந்தகாலத்து ஒரு கணப்பொழுதும் பல்லாழியுழிகளாய்க் கழியுமென்பதும் அதுபவவலித்தம்; “பலபலவழிகளாயிடும், அன்றியோர்நாழி கையைப் பலபல கூறிட்ட கூறாயிடும்.....அன்பர் கூடலும் நீங்கிலும் யாம் மெலிதும்” என்ற திருவிருத்தம் காண்க. 1. “கொடியார் கொடுமையிற்றாக் கொடிய இந்நாள், நெடிய கழியுமிரா” என்ற திருக்குறையும் “காதலரொடு நாம் இன்புற்ற முன்னுள்களில் குறியவாய், அவர் பிரிவாற்றேமாகின்ற இந்நாள் களிலே நெடியவாய்ச் செல்கின்ற கங்குல்கள்” என்ற அதன் உரையையும் இங்கு உணர்க நாழிகை—‘நாடிகா’ என்னும் வடமொழியின் திரிபு.

[ஒண்சுடர்துயின்றதாலென்னும்] நோயாளிகட்கும் காதலரைப்பிரிந்த விரவிகட்கும் பகற்போது ஒருவாறு ஆற்றக்கூடியதாய் இராப்பொழுது சிறி தும் பொறுக்கவொண்ணாததாய்க் கழிவது வழக்கம். ஆகவே ‘பல்லைக்கடித்துக் கொண்டு இராப்பொழுதைப் போக்கிவிடுவோ’ மென்று ஸூர்யோதயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டேயிருப்பார்கள்; உண்மையில் இரவு முப்பதுநாழிகையா யிருந்தாலும் விரவகாலத்தில் முப்பதுயுகம்போல நெடுகிச்செல்லுமாதலால் ‘பாழும் ஸூர்யன் செத்துப்போய்விட்டானோ? ஜீவித்திருந்தானாகில் வந்து தோன்றமாட்டானோ? இப்படி இராக்காலமேயாய்ச் செல்லுமோ!’ என்று இரவு நீடித்தலைக்குறித்துக் கதறுவார்கள்; 2 “பெண்பிறந்தாரெய்தும் பெருந் துயர் காண்கிலேனென்று, ஒண்சுடரோன் வாரா தொளித்தான்” என்றான் பராங்குசநாயகி; இவனோவென்னில் ‘ஸூர்யன் செத்தேபோனான்’ என்கிறான். “துயின்றது” என்பதற்கு ‘உறங்கிற்று’ என்று பொருளாயினும் தீர்க்க ரித்திரையாகிய மரணமென்ற பொருளிலும் இதனைப் பிரயோகிப்பதுண்டு.

தோழி! ‘ஆழியும் புலம்பும், அன்றிவமுறங்கா, தேன்றலும் தீயினில்கொடி தாம், ஓ!’ என்னும் = மகளானவள் தனது தோழியைநோக்கிச் சொல்லுகிற வார்த்தைகளைத் தாயார் அதுவாதஞ்செய்கிறாள்; (மகள் சொல்லுவதாவது:—) தோழி! கடலானது எப்போதும் கர்ணகரேமாகக் கத்துகின்றதே!; அன்றிற் பறவையும் கண்மூடாமல் கத்துகின்றதே!; எல்லார்க்கும் குளிர வீசுகின்ற தென்றலும் எண்க்கு நெருப்பைக்காட்டிலும் உஷ்ணமாக வீசுகின்றதே! இவை என்ன கஷ்டங்கள்!! என்கிறாள். விரவிகளுக்குக் கட்டுலாசை உத்தீபகமா கும். அன்றில் என்பது ஒரு பறவை; அது பெரும்பாலும் பனைமரத்தில் வாழும்; அது எப்பொழுதும் ஆணும் பெண்ணும் இணைபிரியாது நிற்கும்; கணப்பொழுது ஒன்றை ஒன்று விட்டுப்பிரிந்தாலும் அத்துயரத்தைப் பொரு மல் ஒன்றை ஒன்று இரண்டு மூன்றுதரம் கத்திக்கூவி அதன் பின்பும் தன் துணையைக்கூடாவிடின் உடனே இறந்துபடும்; இப்பறவையை வடநூலார் க்ரௌஞ்சம் என்பர்; ஆணும் பெண்ணுமான அந்த அன்றிற் பறவை இணை பிரியாமல் நெருங்கி ஒன்றோடொன்று வாயலகைக் கோத்துக்கொண்டு உறங்கும் பொழுது அவ்வுறக்கத்திலே வாயலகு தன்னில்கெழிந்தவளவிலே துயி

லுணர்ந்து அப்பிரிவைப்பொறுமல் மெலிந்து பெருந்தொனியாகக்கத்துகிற மிக இரங்கத்தக்க சிறுகுரல் காமோத்தீபகமாய்ப் பிரிவாற்றுமைத்துயரை வளர்த்து விராடிகளை மிக வருத்தும் என்றுணர்க.

[துணைமுலை அரக்கும்.] அரக்குதலாவது—ஸ்தானத்தைவிட்டுப் பெயர்த்தல். “கொள்ளும் பயனென்றில்லாத கொங்கைதன்னைக் கிழங்கோடும், அள்ளிப் பறித்திட்டவன் மார்விலெறிந்து என்னமுலைத்தீர்வேன” என்று ஆண்டாள் அருளிச்செய்ததுபோல இப்பரகாலநாயகியும் செய்யப்பார்க்கிறாளென்றவாறு.

எம்பிரானே! உன்னைவிட்டுப்பிரிந்து ஒரு நொடிப்பொழுதும் போக்க முடியவில்லை; இவ்விருள் தருமா ஞாலத்திலே என்னை வைத்திட்டு ஞானவொளி மழுங்கச்செய்திருக்கிறாய்; ஞானமென்னும் நிறைவினக்கு அணைந்துபோயிருக்கிறது; ஸம்ஸாரஸாகரம் கொந்தளிக்கின்றது; இவ்வுலகத்துப் பொருள்களெல்லாம் எனக்குப் பாதகமாயிராநின்றன; உன்னிடத்தில் நான் பக்திவைத்ததனைன்றோ இப்பாடுபட நேர்கின்றது, அந்த பக்தியை அகற்றிவிட்டால் உண்டியே உடையே உகந்தோடு மிம்மண்டலத்தவர்களைப்போலே நானும் சுகமே வாழ்வேனன்றோ; ஆகையாலே பக்தியைத் தவிர்த்துக்கொள்ளலாமா வென்றும் எனக்குத்தோன்றுகின்றது; பாவி யென்றிறத்தில் என்ன திருவுள்ளமோ? சொல்லவேணும்—என்று ஆழ்வார் தாம் விண்ணப்பஞ் செய்தாராயிற்று.

“ஏழையேன் பொன்னுக்கு” என்ற சிலருடைய பாடம் வியாக்கியானத்திற்கு இணங்காது. என்பொன்னுக்கு = ‘பொன்’ என்ற சொல்லால் மகளைக்குறித்தது அன்பின் மிகுதியாலாம். (ச)

ஒதிவழமுன்பே ரன்றிமற்றோதாள்

உருகுநின் திருவுருநினைந்து *

காதன்மைபெரிது கையறவுடையள்

கயல்நெடுங் கண்மையில்தந்தாள் *

பேதையேன்பேதை பிள்ளைமைபெரிது

தேள்ளியள் வள்ளியுண்மருங்குல் *

ஏதலர்முன்னு வென்றினைந்திருந்தாய்

இடவெந்தையெந்தைபிரானே.

(ரு)

இடவெந்தை யெந்தை பிரானே!—;

ஒதிவழம் { (இம்மகன்) வாய்விட்டு
எதைச் சொன்னாலும்

உன் பேர் அன்றி { உனது திருநாமம் தவிர

மற்று வேறென்றையும்

ஒதாள் சொல்லுகின்றிலன்;

நின் திருஉரு { உனது திருமேனியைச்
நினைந்து { சிந்தித்து உருகினபடியே
உருகும் { யிராநின்றாள்;

காதன்மை { (உன்விஷயத்தில்
பெரிது { இவளுக்கு) ஆசை
பெருகின்றது;

கையறவு { ஒன்றும் செய்யமாட்டாதே
உடையள் { யிராநின்றாள்;

கயல் நெடு கண் துயில் மறந்தான்	{ கயல்மீன் போன்று நீண்ட கண்களிலே உறக்கத்தை மறந்துவிட்டான் ;	வள்ளி நுண் மருங்குல்	{ கொடிபோன்று நுட்பமான இடையையுடைய இம்மகளைப்பற்றி
பேதையேன் பேதை	{ அறிவு கெட்டவளான என்னுடைய இப்பெண்பிள்ளை	எதலர் முன்னு	சத்துருக்கள் முன்பாக
பிள்ளைமை பெரிது	{ மிகவும் இளம்பிராயமா யிருக்கச் செய்தேயும்	என் நினைந் திருந்தாய்	{ என்ன செய்வதாகத் திருவுள்ளம்?.
தெள்ளியன்	{ (உனது ஸ்வரூபகுணங் களிலே) தெளிவுள்ளவளா யிராநின்றான் ;	(அவமானப்படுத்துவாயோ, பஹுமானப் படுத்துவாயோ?)	

[ஓதிவழம்பேரன்றி.] “ஓதிலும்” என்ற சொல்லாற்றலால் வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தை சொல்லுவதே மிக அருமை என்பது விளங்கும். ஒருகால் வாய்திறந்தாளாகில் ‘அம்மா அண்ண’ என்கிற பேச்சேகிடையாது, ‘கோவிர்தா! கோபாலா!’ என்று பகவானுடைய திருநாமங்களையே சொல்லுகின்றாள்.

[இவ்விடத்திலே, “விசுரூபு காசா கில மொவகநூர ஸாராரிவாஹா லிப்த விதவரூதி. டயூரூகிகு, ஜொஹவஸாஹொவக மொவிஹ ஹொஹா ரியாவெதி = விக்ரோதுகாமா கில கோபகந்யா முராரி பாதார்ப்பித சித்த வ்ருத்தி :- தத்தயாதிகம் மோஹவசாதவோசத் கோவிர்த தாமோதர மாதவேதி.” என்ற ச்லோகரந்தம் நினைக்கத்தக்கது. திருவாய்ப்பாடியில் கண்ணபிரான் பிறந்து வளர்த்தருளுங்காலத்திலே ஓர் இடைப்பெண் இடைவிடாது கண்ண பிரானையே சிந்தித்துக்கொண்டு வியாமோஹமடைந்திருந்தாள்; அதுகண்ட அவளது மாமிசாவவன் அந்த சிந்தனையை மாற்றிவிடக்கருதி, தயிர் நெய் பால் முதலியவற்றை அவளிடம் கொடுத்து ‘இவற்றை விற்றுவா’ என்று சொல்லி வீதிகளிலே அனுப்பினாள்; அப்பெண்பிள்ளை கண்ணபிரானையன்றி வேறொன்று மறியாதவனாகையாலே, மாமிசின் நிர்ப்பந்தத்துக்காகக் கூடையைத் தலையிலே வைத்துக்கொண்டு தெருவிலே புறப்பட்டாளாகிலும் ‘தயிர்!, நெய்!, பால்!’ என்று விற்பது தவிர்த்து, “கோவிர்தன் வாங்கலையோ கோவிர்தன்!, தாமோதரன் வாங்கலையோ தாமோதரன்,!! மாதவன் வாங்கலையோ மாதவன்!!!” என்று இங்ஙனே ஸ்ரீகிருஷ்ணநாமங்களையே கூவிக்கொண்டு சென்றனளாம்: அதுபோலே இப்பரகாலநாயகியும் ஓதிவழம்பேரன்றி மற்றோதாள்.]

[நின்திருவருநினைந்து உருகும்.] திருநாமங்களை வாய்விட்டுச் சொன்ன வாறே அத்திருநாமங்களின் பொருளாகிய ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் முதலியவை நினைவுக்கு வந்தன; ஸ்வரூபகுணதிகளில் காட்டிலும் ரூபத்தில் ஊற்றம் அதிகமாகையாலே ரூபத்தையே சிந்தித்து உருகாநின்றாள்; ‘கடல்போலும் கார்முகில் போலும் குளிர்ந்த திருமேனி என்னே’! என்று அதுஸந்தித்து நீர்ப்பண்டம் போன்று உருகுகின்றாள்.

[காதன்மைபெரிது.] உன்னுடைய திருமேனியழகு பெரிதா, இவளுடைய ஆசை பெரிதா என்று பார்த்தால் இவளாசையே பெரிதாயிருக்கின்றது. [கையறவுஉடையள்.] கையறவாவது—செயலறுதலும் உதவியின்மையும்; ஒன்றுஞ் செய்யமுடியாமை செயலறுதலெனப்படும். ஒன்றுஞ்செய்ய முடியாதவளாய்ச் செயலற்றிருக்கின்றாள் என்றாவது, ஸஹாயமற்றிருக்கின்றாள் என்றாவது பொருள்கொள்க.

[பேதையேன்பேதை இத்யாதி.] நான் அறிவுகெட்டவளாகையாலே என்வயிற்றிற் பிறந்த இப்பெண்ணும் அறிவுகெட்டதாயிற்று. இன்னமும் இவளுக்கு இளம்பிராயம் நீங்கவில்லை; அப்படியிருக்கவும் உன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குணங்களிலே மிகவும் தெளிவுள்ளவளாயிராநின்றாள்; இப்படிப்பட்ட இவளுக்கு ஏதாகிலும் அவமானம் நேரவேணுமென்று எதிர்பார்க்கும் சத்ருக்கள் பலருளர்; அவர்கள் கண்ணெதிரே இவள் திறத்து நீ செய்ய நினைத்திருப்பது என்னே? இவளை அறக்காவித்து அவர்களுக்கு முகபங்கம் செய்ய நினைத்திருக்கிறாயோ? அன்றி இவளை நிகர்வழித்து அவர்களை மகிழ்விக்க நினைத்திருக்கிறாயோ? இரண்டத்தொன்று சொல்லிக்காண்—என்கிறாள் திருத்தாயார்.

ஏதலர்முன்னு = ஏதலரென்று சத்துருக்களுக்குப் பெயர்; ஆழ்வார்க்கு சத்துருக்கள் இங்கு ஆரென்னில்; ‘எம்பெருமானே உபாயம்’ என்கிற தம்முடைய அத்வவஸாயத்திற்கு எதிர்த்தடையாக ‘கருமம் ஞானம் முதலிய உபாயாந்தரங்களே அவனைப்பெறுதற்கு ஸாதநம்’ என்று கொண்டிருக்கிற உபாயாந்தரநிஷ்டர்களை இங்கு ஏதலரென்கிறது ‘நம்முடைய முயற்சியால் நாம் பேறுபெறவேண்டியிருக்க அவனை உபாயமென்று மார்விலே கைவைத்துறங்குவதும் ஒரு சாஸ்த்ரார்த்தமாகுமோ?’ என்றிருக்கும் வலித்தோபாய விசேதிகளின் முன்னே என்னுடைய உறுதிபைச் சிறப்பித்து எனக்கு உதவப்போகிறாயோ, அன்றி அவர்களுடைய கொள்கையை ஆதரித்து என்னை உதவி விடப்போகிறாயோ என்று ஆழ்வார் வினவுகின்றாராயிற்று. ... (௫)

தன்குடிக்கேதும் தக்கவா நினையாள்
தடங்கடல் நுடங்கேயிலிலங்கை *
வன்குடிமடங்க வாள்மர்தொலைத்த
வார்த்தைகேட் டின்புறுமயங்கும் *
மின்கொடி மருங்குல் சுருங்கமேல்நெருங்கி
மென்முலை பொன்பயந்திருந்த *
என்கொடியிவளுக் கென்றினைந்திருந்தாய்?
இடவெந்தையெந்தைபிரானே !

(௬)

இடவெந்தை எந்தை பிரானே!—;	ஏதும்	சிறிதும்
(இப்பெண் பிள்ளையானவள்)	மினையாள்	ஆராய்கின்றிலன்;
தன் குடிக்கு { தனது குலமரியாதைக்குத்	தட கடல்	பெரிய கடலோடும்
தக்க ஆ { தகுந்தபடியை		

நுடங்கு எயில்	வளைந்த மதினோடும் கூடின	மின் கொடி	{ மின்னலும் வஞ்சிக்கொடி
இலங்கை	இலங்கையிலிருந்த	மருங்குல்	{ யும் போன்ற இடையா
வல் குடி	வலிய ராகுஸகுலமானது	சுருங்க	{ னது நுடங்கும்படி
மடங்க	அழியும்படி	மெல் மூலை	மெல்லிய மூலைகளானவை
வாள் அமர்	{ கொடிய போர்க்களத்திலே	மேல்	{ மார்பின்மேலே
தொலைத்த		மேல்	
வார்த்தை		நெருங்கி	
கேட்டு	ஒழித்த செய்தியைக்		(ஒன்றோடொன்று)
	கேட்டு		நெருக்கமுற்று
இன்புறம்	{ (ஒரு பிராட்டிக்காக	பொன்	{ பசுவிலிறுமுடைத்தாம்படி
		பயந்திருந்த	
	இவ்வளவு காரியம்		யிருக்கின்ற
	செய்வதே! என்று)		
	நடுபடாநின்றான்;		
மயங்கும்	{ (அப்பிராட்டிக்குப்போல	என் கொடி	{ எனது இப்பெண்பிள்ளை
		இவளுக்கு	
	நமக்கும் ஒரு காரியம்		திறத்திலே
	செய்வதில்லையே! என்று		
	வருந்தி) மூர்ச்சிக்	என் நினைந்	{ என்ன செய்வதாகத்
	கின்றான்;	திருந்தாய்	
			திருவுள்ளம்?

[தன்குடிக்கேதும்.] இப்பெண்பிள்ளை ப்ரபந்ருகுல மரியாதைக்குத் தகுந்த படி வர்த்திக்கப் பார்க்கிறாள்; சேஷபூதர் சேஷியினிடத்திலே பாரத்தை வைத்தபின்பு 1. “களைவாய்துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்” என்றற்போலே அவன் செய்தபடி செய்துகொள்க வென்று ஆறியிருப்பதே ப்ரபந்ருகுலமரியாதையாகும்; இவன் அப்படி ஆறியிராமல் பதறுகின்றாளாகையாலே தன்குடிக்கேதும் தக்கவா நினையாள்.

‘வீதாபிராட்டி இராமபிராணப் பிரிந்து பத்து மாஸம் அசோகவனத்திலே வலித்தாள், அவளை மீட்டுக்கொள்ளுதற்காகப் பெருமான் படாதனபாடி பட்டான், அரிய பெரிய ஆணைத்தொழில்கள் செய்தான், உண்ணாது உறங்காது ஒலிகடையூடறுத்து அணைகட்டி இலங்கைபுக்கு இராக்கதர்களைக் களைந்தெடுத்து இப்படிபலகாரியங்கள் செய்தருளினான்—என்று புராணம் வல்லார் வாய்க் கேட்டு ‘அப்படியா? அன்பர்களைப் பெறுதற்கு இவ்வளவு பரிசுரமங்கள் படுகிறவனா அவன்!, நல்லது’ என்று இன்புறுகின்றான்; உடனே, ‘அப்பிராட்டியைப் பெறுதற்கு அத்தனை காரியங்கள் செய்த மஹாநாபாவன் நம்மை மாத்திரம் உபேக்ஷித்திருப்பதேன்?’ என்று வருந்தி மூர்ச்சையடைகின்றான்.

‘உன்மகள் மூர்ச்சையடைந்தாலெனக்கென்ன?’ என்று எம்பெருமான் சொல்லிவிடாமைக்காகவும் ‘இவ்வழகியை நாம் இழக்கலாகாது’ என்று அவன் மேல்விழுந்து அதுபவிக்கப் புகுவதற்காகவும் மகளினது அவயவ ஸௌந்தரியத்தை வருணித்துப் பேசுகின்றான் மின்கொடி யென்று தொடங்கி. இவ்வழகு தெரிந்துவைத்தா இவளை நீ இழந்திருக்கிறாய் என்றவாறு. மின் கொடிபோலேயிருக்கும் இடையானது சிறுத்தும் மேலே தனங்கள் நெருங்கி

யும் பசலைநிறம் பூத்துமிருக்கப்பெற்ற இம்மகள் திறத்திலே என்ன செய்யத் திருவுள்ளம் ? (சு)

உளங்கனிந்திருக்கு முன்னையே பிதற்றும்
உனக்கன்றி யெனக்கன்பொன்றிலளால் *
வளங்கனிபொழிக்குழ் மாலிருஞ்சோலை
மாயனேயென்று வாய்வேருவும் *
களங்கனி முறுவல் காரிகைபெரிது
கவலையோடவலம் சேர்ந்திருந்த *
இளங்கனியிவளுக் கென்றினைந்திருந்தாய் ?
இடவெந்தை யெந்தைபிரானே !

(எ)

இடவெந்தை எந்தை பிரானே!—;
(இப்பெண்பிள்ளை எப்போதும் உன்னையே
சிந்தித்திருக்கையாலே)

உளம் கனிந்திருக்கும் } நெஞ்சு கனிந்திருக்கின்றான்;

உன்னையே பிதற்றும் } உன்னைப்பற்றியே வாய்
பிதற்றும் } பிதற்றுகின்றான்;

உனக்கு அன்றி } உன்விஷயத்தில் தவிர

எனக்கு என்விஷயத்தில்

அன்பு ஒன்று } அன்பு சிறிதும் உடைய
இலன் } எல்லன்;

வளம் கனிபொழில் குழ் மாலிருஞ்சோலை மாயனே என்று வாய் வேருவும் } செழிப்பான பழங்களை யுடைய சோலைகளாலே குழப்பட்ட திருமாலிருஞ்சோலையிலெழுந்தருளியிருக்கிற ஆச்சரியனே! என்று வாய் வெருவுகின்றான்;

களங்கனி முறுவல் காரிகை } களாப்பழம்போல் இனிதான முறுவலையும் அழகையும் உடையளாய்

பெரிது கவலை யோடு அவலம் சேர்ந்திருந்த } மிக்க மனக்கவலையும் இளைப்பும் உடையளாயிருக்கிற

இள க(ன்)னி இவளுக்கு } இளங்கன்னியாகிய இம்மகள் திறத்திலே என் கினைந்திருந்தாய்?—;

[உளங்கனிந்திருக்கும்.] இப்பெண்பிள்ளையானவள் பரிபக்குவமான நெஞ்சையுடையளாயிருக்கின்றாள்; நெஞ்சின் நிலைமை எப்படி தெரிந்ததென்றால், [உன்னையேபிதற்றும்] வெறுமனே வாய்பிதற்றும்போதும் உன்னைப் பற்றின பேச்சுத்தவிர வேறொன்றுமில்லாமையாலே நெஞ்சு கனிந்திருப்பது நன்கு தெரிகின்றது; நெஞ்சு கனியாதிருந்தால் இப்படி உன்னையே வாய் பிதற்றுவனோ? உலகத்தில் சிறுமிகள் தாய்தந்தையர் பக்கல் அன்புனைக்கக் காண்கிறோம்; இவளுக்கு அது கிடையாது; தாயென்றும் தமப்பனென்றும் தோழியரென்றும் பலரிடத்திலே பாஸ்பாயக்கடவதான அன்புமுழுவதையும் உன்றொருவனிடத்திலேயன்றோ இவள் கொண்டிருக்கின்றாள்; உன்பேரைச் சொல்லுவதும் நீ உகந்தருளின திருப்பதிகளின் பேரைச்சொல்லுவதுந் தவிர

வேறொன்றறியாவிவள்—வளங்கனிபொழில்சூழ்மாலிருஞ்சோலையானே! என்று வாய் வெருவுகின்றார்களாண்.

இங்ஙனே திருத்தாயார் பெண்பிள்ளையின் நிலைமையைச் சொன்னவிடத் தும் எம்பெருமான் சிறிதும் இரக்கம் காட்டாதிருக்க, இவ்வழகியை நீ இழக்க லாமோ? என்கிறான் மேலே. [களங்கனிமுறுவல்.] களங்கனி வாய்க்கு இனிப்பா யிருப்பதுபோல் முறுவல் காட்சிக்கு இனிதாயிருப்பதால் முறுவலுக்குக் களங்கனியை உவமைசூறினரென்க. ஆகவே இது பயனுவமையாம்: (பயனைப் பற்றிவரும் உவமை—பயனுவமை) “மாரிவண்கை, கற்பகவள்ளல்” என்ற விடங்களிற்போல. “பண்பும் தொழிலும் பயனு மென்றிவற்றுள், ஒன்றும் பலவும் பொருளொடு பொருள்புணர்த்து, ஒப்புமைதோன்றச் செப்புவது உவமை” (31.) என்றார் தண்டியலங்காரத்தும்: இங்கே, களங்கனியாலுண்டா கிறபயனும் முறுவலாலுண்டாகிற பயனும் ஒத்திருத்தலால் [—இரண்டும் இனிப்பாயிருத்தலால்] இவ்வுவமை ஒக்குமென்க.

[இளங்கனியிவளுக்கு.] ‘கன்னி’ என்பது கனி யென்று தொகுத்தல் விகாரம் பெற்றிருக்கின்றது: ‘கற்பா’ என்னும் வடசொல் கன்னியென விகா ரப்பெடும். (எ)

அலங்கேழு தடக்கை யாயன்வாயாம்பற்கு

அழியுமாலென் னுள்ளமென்னும் *

புலங்கேழு பொருநீர்ப் புட்குழிபாடும்

போதுமோ நீர்மலைக்கென்னும் *

குலங்கேழுகொல்லி கோமளவல்லி

கொடியிடை நெடுமழைக்கண்ணி *

இலங்கேழில் தோளிக்கென் றினைத்திருந்தாய்?

இடவெந்தை யெந்தைபிரானே!

(அ)

இடவெந்தை எந்தை பிரானே!—;

அலம் கெழு	{	‘கலப்பை விளங்குகின்ற
தடக்கை		பெரிய திருக்கையை
ஆயன் வாய்		யுடையான கோபால
ஆம்பற்கு		க்ருஷ்ணனுடைய திருப்
என்னென்		பவளத்தில் வைத்து
அழியும்	{	ஊதுகிற இலைக்குழ
என்னும்		லோசைக்கு என்னெஞ்ச
		அழிகின்றது
		என்கிறான்;
புலம் கெழு		மனோஹரமான
பொருநீர்	{	அலையெறிகின்ற நீர்ப்
		பெருக்கையுடைய
புட்குழி		திருப்புட்குழி விஷயமாக
பாடும்		பாட்டுகள் பாடாநின்றான்;

நீர்மலைக்கு	{	திருநீர்மலைக்குப் போவோ
போதுமோ		மென்கிறான்;
என்னும்		
குலம் கெழு	{	மிகச்சிறந்த கொல்லி
கொல்லி		மலையிலுள்ள பாலை
கோமளவல்லி		போன்றவளும்
கொடி இடை	{	வஞ்சிக்கொடிபோன்ற
		இடையையுடையவளும்
நெடு மழை	{	பெருமழைபோலே நீர்த்
கண்ணி		தாரைகள் பெருகப்பெற்ற
		கண்களை யுடையவளும்
இலங்கு எழில்	{	விளங்குகின்ற அழகிய
தோளிக்கு		தோள்களையுடையவரு
		மான இப்பெண்பிள்ளை
		திறத்திலே
		என் றினைத்திருந்தாய்?—.

[அலங்கேழுதடக்கை.] கண்ணபிரான் திருப்பவளத்திலே வைத்து ஊது கிற புல்லாங்குழலிஞ்சை என்னெஞ்சைக் கொள்ளுகொள்கின்றதென்கிறான்; திருப்புக்குழியென்னுள் திருப்பதியின் நீர்வளநிலவளங்களை எடுத்துப் பாடுகின்றான்; திருநீர்மலைக்குப் போகவேணுமென்று பயணமெடுக்கின்றான்; தன்னுடைய அபேக்ஷிதமொன்றும் நிறைவேறுமையாலே கண்ணங்கண்ணீருமாய்ச் சோர்கின்றான்: இப்படிப்பட்ட இப்பெண்பிள்ளை திறத்திலே நீ செய்ய நினைத்திருப்பது நிக்ரஹமோ அதுக்ரஹமோ? என்கிறான்—பரகாலஜநி.

ஆம்பல் என்ற சொல் பலபொருள்களுடையது; இங்கு இசைக்குழுலென்னும் பொருள்து. குழலுதாபவன் கண்ணபிரானாயிருக்க, அலங்கேழுதடக்கையாயன் என்று ஹவாயுதனான பலராமனைச் சொல்லிற்றென்னென்னில்; 1. “மீனோடாமை கேழலரிகுறளாய் முன்னு மிராமனய்த்தானாய்ப், பின்னுமிராமனய்த்தாமோதரனய்க் கற்கியுமான” என்ற ஒற்றுமை நயம் தோற்றச் சொன்னபடி 2. “அலம்புரிதடக்கையானே!” என்றார் கீழும்; 3. “அலமுமாழிப் படையுமுடையான்” என்பார் மேலும்.

புக்குழி = புள்ளை [ஜடாயுவென்னும் பெரியவுடையாரை] க்குழியிலிட்டு ஸம்ஸ்கரித்த அவஸரமாக எம்பெருமான் ஸநிதிபண்ணியிருக்கின்ற தலமாதல் பற்றித் திருப்புக்குழியென்று இத்தலத்திற்குத் திருநாமமென்பர்.

போதுமோநீர்மலைக்குஎன்னும் = இவ்வாழ்வார்க்குத் திருநீர்மலையில் விசேஷமான அபிமானமுண்டென்பது உணரத்தக்கது. 4. “கலைவாழ்பிணையோடணையுந் திருநீர்மலைவாமெந்தை” என்றும் 5. “நிதியே திருநீர்மலை நித்திலத்தொத்தே” என்றும் 6. “அருளிசோர்வேங்கடம் நீர்மலையென்று வாய் வெருவினான்” என்றும் 7. “நெருநல்கண்டது நீர்மலை” என்றும் 8. “நீர்வண்ணன் நீர்மலைக்கே போவேனென்னும்” என்றும் இப்படி அடிக்கடி திருநீர்மலையைப்பற்றிப் பேசாதிரார். ‘போதும்’ என்பதில் ‘போ’—வினைப்பகுதி; தும்—தன்மைப்பன்மைவிசுதி; போவோம் என்றபடி.

குலங்கேழுகொல்லிக் கோமளவல்லி = ‘கொல்லி’ என்பதற்கே இலக்கணையால் கொல்லிமலையிலுள்ள பாவையோன்றவள் என்று பொருள் கொள்ளலாம்; ஆன்றி, கொல்லி—கொல்லிமலையிலுள்ள, கோமளவல்லி—அழகிய கொடிபோன்ற பாவையையொத்தவள் என்றும் உரைக்கலாம். [கொல்லிப்பாவையைப்பற்றின விவரணம் இத்திருப்பதிகத்தின் முதற்பாட்டினுரையிற் காணத்தக்கது.]

நெமேழைக்கண்ணி = பரமபக்தர்களின் நிலைமையைச் சொல்லுமிடத்து, “ஆலுலாதசீதநேத்ராம்பு” [குளிர்ந்த ஆந்தபாஷ்பம் தனும்பப்பெற்றவன்]

1. பெரிய திருமொழி 8-8-10.	5. பெரிய திருமொழி 7-1-7.
2. ஷே 1-6-2.	6. ஷே 8-2-3.
3. ஷே 9-3-8.	7. ஷே 10-1-1.
4. ஷே 5-2-8.	8. திருநெடுந்தாண்டகம். 18.

என்று சொல்லியிருக்கிறபடியே எப்போதும் ஆழ்வார் பகவத்குணங்களை நினைந்து கண்ணுங்கண்ணீருமா யிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது. இப்படிப்பட்ட இப்பெண்பிள்ளை திறத்திலே செய்யத் திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பது யாது கொல்? (அ)

போன்துலாம்பயலை பூத்தனமென்தோள்

பொருகயற் கண்யேல்மறந்தாள் *

அன்பினுனமே லாதரம்பெரிதீவ்

வணங்கினுக் குற்றநோயறியேன் *

மின்துலா மருங்குல் சுருங்கமேல்நெருங்கி

வீங்கிய வனமுலையாளுக்கு *

என்கொலாம்? குறிப்பிலென்றினைத்திருந்தாய்?

இடவெந்தையெந்தைபிரானே!

(க)

இடவெந்தை யெந்தை பிரானே!—;

(இப்பெண்பிள்ளையினுடைய)

மெல் தோள் { மென்மைதங்கிய
தோள்களானவை

பொன் குலாம் பயலை { பொன்னிறமென்று சொல்
லத்தக்க பசில நிறத்தைக்
பூத்தன கொண்டன;

பொரு கயல் { ஒன்றோடொன்று
கண் துயில் { போர் செய்கிற இரண்டு
மறந்தாள் { மீன்கள் போன்ற
கண்களிலே உறக்கத்தை
மறந்துவிட்டான்;

உன் மேல் உன்விஷயத்திலே

அன்பினால் ஆசையினாலே

ஆதரம் { ஆதரவு பெருகிச்
பெரிது { செல்லுகின்றது;

இவ் அணங் கினுக்கு } இப்பெண்ணுக்கு
உற்ற நோய் } உண்டான வியாதியை
அறியேன் } அறிகின்றேனில்லை;

மின் குலாம் { மின்னல்போன்று கொண்
மருங்குல் { டாடத்தக்க இடையானது
சுருங்க } துவரும்படியாக

மேல் { மாப்பின்மேலே
நெருங்கி { ஒன்றோடொன்று
நெருக்கமுற்று

வீங்கிய வளர்ந்துவாராகின்ற

வனம் முலை { அழகிய முலைகளையுடைய
யாளுக்கு { ளான இம்மகளுக்கு

என் ஆம் { என்ன ஆகுமோ?
கொல் }

குறிப்பில் { (இவளைப்பற்றித்)
என் நினைந் { திருவுள்ளத்தில் என்ன
திருந்தாய் { நினைத்திருக்கிறாய்?.

[போன்துலாம்பயலை.] நாயகனை அணைத்துக்கொள்ளுவதற்குத் தோள் கள் உபகரணமாகையாலும், அந்தத்தோள்கள் இவளுக்குப் பயன்படவொண் ணாதபடி நீ உபேகித்திருக்கையாலும் [—அதாவது—அணைத்துக்கொள்ளு மாறு நீ கைக்கு எட்டாதபடியால்] இவளது தோள்களானவை பசிலநிறம் பட்டரப்பெற்றுள்ளன; இவளுடைய கண்களில், உறக்கமென்பது அடியோடு நீங்கி நெடுநாளாயின; அன்பினாலுண்டாகும் ஆதரவு உன்மேலன்றி மற்றெதிலு மில்லை.

பசிலநிறத்தைப்பற்றிக் குறுந்தோகையில் ஒரு செய்யுளுண்டு; அதா வது—“ஊருண்கேணி யுண்ணெறத் தொக்க பாகியற்றே பசிலை, காதலர் தொடு

வுழித்தொடுவுழி நீங்கி விடுவுழிவிடுவுழிப் பரத்தலானே.” (399.) என்பதாம். ஊரிலுள்ள ஜனங்களாலே நீருண்ணப்பெறுகிற கேணியினுள்ளே படர்ந்து கிடக்கும் பாசிபோன்றது பசுலைநிறம்; தண்ணீரில் நாம் கைவைத்தோமாகில் கைபட்டவிடங்களில் பாசி நீங்கும்; கையை எடுத்துவிட்டோமாகில் அவ்விட மெல்லாம் பாசி மூடிக்கொள்ளும்; அதுபோல, கணவனுடைய கைபடுமிடங் களில் பசுலைநிறம் நீங்கும்; அனைத்த கை நெகிழ்த்தவாறே அப்பசுலைநிறம் படரும்; ஆதலால் பாசிபோன்றது பசுலைநிறம் என்றபடி. (தொடுவுழித்தொடு வுழி-தொட்டவிடங்கள்தோறும். விடுவுழிவிடுவுழி-விட்டவிடங்கள் தோறும். பரத்தலான்—வியாபிக்கிறபடியினாலே.)

[இவ்வணங்கினுக்குற்ற நோயறியேன்.] இதற்குக் கருத்தென்னவென்று ஆராயவேணும்; “அன்பினுன் மேலாதரம் பெரிது” என்று சொல்லுகிற திருத்தாயார் தன் மகள் பகவதவிஷயத்திலீடுபட்டிருக்கின்றாளென்பதை வெளிப்படையாக்கிவைத்தபின் “இவ்வணங்கினுக்குற்ற நோய் அறியேன்” என்று சொல்லக்கூடுமோ? உலகத்தில் பாமாஜனங்களுக்கு உண்டாகிற வியாதி போன்ற வியாதி தன் மகளுக்கு முண்டாயிற்றென்று திருத்தாயார் நினையா திருக்க, “உற்ற நோயறியேன்” என்று எங்ஙனே சொல்லலாம்? என்று சங்கைபிறக்கக்கூடும்; கேண்மின்;—எம்பெருமானே! இவளுக்கு இப்படிப்பட்ட மனோவியாதியுண்டானது உன்னுடைய கடாசூத்தில் ஆசைப்பட்டா? புன் முறாவலில் ஆசைப்பட்டா? திருமேனியோடணைய ஆசைப்பட்டா? என்று நிச்சயிக்கமாட்கிழிலேன் என்றவாறு.

மூன்றாமடியின் உள்ஞறைபொருளாவது :—1. “என்றனளவன்றால் யானுடையவன்பு” என்னுமாபோலே ஆசிரயத்தினளவல்லாத பக்திப்பெருங் காதுடையேன் என்றவாறு. [குறிப்பில் என்னினைந்திருந்தாய் இடவேந்தையேந்தைபிரானே!.] ‘தாய் உதவுவன், தமப்பன் உதவுவன், உறவினர் உதவுவர்; நமக்கென்ன? என்று நினைத்திருக்கிறாயோ? இப்படியாகில் நீ பரமபதத்தை விட்டு இந்நிலத்திலேவந்து திருவிடவெந்தையிலே ஸந்நிதிபண்ணியிருப்பது பிரயோஜன மற்றதாகுமிதே என்றவாறு. ... (க)

அன்னமுமீனு மாமையுமரியு

மாயவேம்மாயனே! அருளாய் *

என்னுமின்தோண்டர்க் கின்னருள்புரியும்

இடவேந்தையேந்தைபிரானே *

மன்னுமா மாடமங்கையர் தலைவன்

மானவேல் கலியன்வாயோலிகள் *

பன்னியபனுவல் பாடுவார் நாளும்

பழவினைபற்றறுப்பாரே.

(ஐ)

அன்னமும் மீனும் ஆமையும் அரியும் ஆய	{ “ ஹம்ஸரூபியாகவும் மத்ய ரூபியாகவும் கூர்மரூபி யாகவும் காவீம்ஹரூபி யாகவும் திருவவதரித்த	மன்னு மா மாடம் மங்கை யர் தலைவன்	{ சாச்வதமான பெரிய மாடங் களை யுடைய திருமங் கையிலுள்ளார்க்குத் தலைவரும்
எம் மாயனே	எம்பெருமானே !	மானம் வேல்	{ சிறந்த வேலாயுதத்தை யுடையவருமான
அருளாய் என்னும்	{ கிருபைபண்ணவேணும்” என்று பிரார்த்திக்கின்ற	கலியன்	ஆழ்வார்
இன் தொண்டர்க்கு	{ பாம்பக்தர்களுக்கு	வாய் ஒலிகள் பன்னிய	{ விஸ்தரித்து அருளிச்செய்த
இன் அருள் புரியும்	{ பாம்பக்ருபையைச் செய்தருள்கின்ற	பனுவல்	இப்பாசரங்களை
இடவெந்தை எந்தை பிரானே	{ திருவிடவெந்தைப் பெருமான் விஷயமாக,	பாடுவார்	பாடுமவர்கள்
		நாளும்	எந்நாளும்
		பழவினை பற்று அறுப்பார்	{ கல்மஷ ஸம்பந்தமற்றிருப் பர்கள்.

[அன்னமும்மீனும்.] கீழ் ஒன்பது பாட்டும் தாய்பாசரமாகச் சென்றன. தாமான தன்மையிலேநின்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன்சொல்லித் தலைக்கட்டும் பாசரம் இது. ‘ஹம்ஸரூபியாயும் மத்யரூபியாயும் அவதரித்து வேதங்களை உத்தரிப்பித்த உபகாரகனே!, கூர்மரூபியாயவதரித்துத் தேவர்கட்கு அமுதளித்தவுபகாரகனே!, நரசிங்கமூர்த்தியாயவதரித்துப் ப்ரஹ்மாதனை நோக்கின பரமோபகாரகனே!, ஆச்சரியமான சீலகுணதிகளையுடையவனே! அவர் கட்கெல்லாம் அருளிற்றப்போலே எமக்கும் சிறிது அருளவேணும்’ என்று பிரார்த்திக்கின்ற அந்நயப்பரமோபகாரகனான தொண்டர்கட்கு அருள்புரிவதற்காகவே திருவிடவெந்தையிலே ஸந்திதிபண்ணி யெழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த இப்பாசரங்களைப் பாடுமவர்கள் முன்னைத்திவினைகளேமுற்றும் வேரறுத்திடுவார்கள்-எம்பெருமானுக்கு நித்யகைக் கரியம் பண்ணப் பெறுவர்களென்றவாறு.

கீழ் ஒன்பது பாட்டும் வேற்றுவாயாலே பேசி, இதில் கலியன்வாயோலிகள் என்கையாலே தம்முடைய பக்திப்பெருங்காதலைத் தாமே அந்யாபதேசத்தாலே பேசிக்கொண்டாரென்பது விளங்கும்.

“உன்மனத்தா லென்னினைந்திருந்தாய்?” என்று பாசரந்தோறும் எம் பெருமானே வினவிக் கொண்டேவந்தவர் அதற்கு ஒரு மறுமொழியும் பெருமல் எங்கனே பதிகத்தை முடித்துவிட்டார்? என்று சிலர் கேட்கலாம்; மறுமொழி பெற்றே முடித்தாரென்றுணர்க. “என்னினைந்திருந்தாய்?” என்று கேட்ட ஆழ்வாரைநோக்கி “நீர் கவலைபற்றிரும்; உம்மை நாம் கைவிடுவோமோ? உம் மிடத்தில் பரிபூர்ணக்ருபை செய்வதாகவே திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கிறோம்; இல்லையாகில் அங்குநின்றும் இங்குவந்து திருவிடவெந்தையிலே நிற்போமோ?

அஞ்சாதேகொள்ளும், உமக்கு அருள்புரிந்தோம்' என்று எம்பெருமான் சோதிவாய்திறந்து அருளிச்செய்ததுகொண்டு தேறுதலடைந்து இத்திரு மொழியைத் தலைக்கட்டினரென்பது “அருளாயென்னுமின்தோண்டர்க்கின் னருள்புரியுமிடவேந்தையெந்தைபிரானை” என்றவிதனால் நன்கு விளங்கா நின்றதிதே. (க0)

அடிவாவு :—திவளம் துளம் சாந்தம் ஊழியில் ஒதிலும் தன் உளம் அலம் பொன் அன்னம் திரிபுரம்.

ஏழாந்திருமொழி உரை முற்றுப்பெற்றது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் பத்து—எட்டாந்திருமொழி.

திரிபுரமுன்றெரித்தானும்.

அவதாரிகை :—ஸ்ரீராமபிரான் தண்டகாரணியத்தில் எழுந்தருளியிருந்த போது அங்குள்ள மஹர்ஷிகளெல்லாரும் திரண்டு பெருமானுடைய பர்ண சாலைக்கு ஓடிவந்து ‘ராக்ஷஸர்களாலே நாங்கள் புண்பட்டிருக்கிறபடியைப் பாராய் பிரானே!’, இது ஒரு குத்து, இது ஒருவெட்டு, கண்டருளாய்’ என்று சொல்லி அரக்கர் நலிந்த தங்களுடம்பைக் காட்டினபோது பெருமான் சோதி வாய் திறந்து சொல்லுகிறார்—“பூவீரணம் உவவெனா ரெ ஹீ ரொஷாஹி ரிபாதுமா। யஜீபுரெஸாஹம் வீவெபு: உவவெஸெபெராவலித: = ப்ரவீதந்து பவந்தோ மே ஹீரேஷாஹி மமாதுலா-யதீத்ருசைரஹம் விப்ரை: உபஸ்தேவைருபஸ்தித:.” என்றார்; அதாவது—மஹர்ஷிகளா! அடியேனை மிகவும் கூழித்தருளவேணும்; இப்போது அடியேனுக்குண்டான வெட்கம் சொல்லுந்திறமன்று. உங்களுக்கு ஒருவிதமான நோவும் வாராதபடி நான் நோக்கிக்கொள்ளவேண்டியவன்; என் கடமையை நான் தவிர்த்து உங்களை நோவுபட விட்டிருந்தேன்; இஃது எனக்குப் பெரிய குற்றம். அதற்குமேல், நானாகவே உங்களாச் சரமத்தில் வந்து ‘இப்படி நீங்கள் நோவுபட நேர்ந்ததா?’ என்று விசாரிப்பதும் செய்யாமல், நீங்கள் பட்ட நோயை நீங்களை என்னிடம் வந்து கதறும்படியாக நான் பிற்பட்டேன்; இஃது எனக்கு மிகப்பெரிய குற்றம்; ஆகையாலே இவ்வளவு குற்றவாளியான நான் உங்களைக் காணும் போது மிகவும் வெள்கிறிக்கின்றேன்—என்றார். ரிஷிகள் விஷயத்திலே இப்படி பேசுகிற எம்பெருமான் ஆழ்வார்கள் விஷயத்திலே இதிலும் பதின்மடங்கு அதிகமாகப் பேசுவன்னேரே. ஆழ்வார்கட்கும் ரிஷிகட்கும்—பர்வதத்துக்கும் பரமானுவுக்குமுள்ள வாசி உண்டிதே;

கீழ்த்திருமொழியில், ஆழ்வார் தாமான தன்மையையிழந்து பட்டபாடு களைத் திருவுள்ளம்பற்றின எம்பெருமான் ‘இவ்வாழ்வாரை இப்படியோ நாம் துடிக்கவிட்டோம்!; தம்துடிப்பைத் தாமே முறையிட்டிக்கொள்ளும்படியாகவும் நாம் பிற்பட்டோமே!’ என்று முடிமேல் மோதிக்கொண்டு, அடியார்களுக்குத் தாம் உதவின குணங்களையும் பரம விலகூணமான வடிவழகையும் பிரகாசப் படுத்திக்கொண்டு திருவட்டியகரமென்னும் கச்சித்திருப்பதியிலே ஆழ்வார்க் குப் பரமபோக்யமாக ஸேவைஸாதித்தான்; ஆழ்வாரும் (கீழ்த்திருமொழியின் அறுபந்தமாகவே) பரகாலநாயகியான நிலைமையிலேயே நின்று அப்பெருமானை ஸேவித்தார்; என்னைக்கும் எங்குங் கண்டறியாத திருக்கோலமாயிருந்தது;

1. “ஆழியொடும் பொன்னர் சார்ங்கமுடைய வடிவனை இன்னொன்றறியேன்” என்றும்போலே அப்பெருமானை இன்னொன்று அறியமாட்டிற்றிலர்; அறிந்து கொள்ளாமலிருக்க மனமில்லை; ஸ்வபுத்தியாலே அறிந்துகொள்ளவும் முடிய வில்லை; என்னசெய்வது? ‘நீர் ஆர்?’ என்று கேட்கலாமென்று பார்த்தாலோ, வாய் எழும்பவில்லை. முகத்தை நேரே பார்த்து வார்த்தைசொல்ல முடியாதபடி சோதிவெள்ளம் அலையெறிந்து தள்ளுகின்றது; அதனால், முகம்நோக்கி ‘நீர் ஆர்?’ என்று கேட்கமாட்டிற்றிலர்; ‘இவர் நம்முடைய பர்த்தாவாகவேயிருக்கக்கூடும்’ என்று நெஞ்சிலே ஒரு தோற்றமும் தோன்றினமையால் வெட்கத்தாலும் ‘நீர் ஆர்?’ என்று கேட்கமாட்டிற்றிலர்; கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புமோ அதிகரித்துவிட்டது; அவர்தம்மையே நேரே முகம்பார்த்துக் கேளாமல் வேறொருவரை நோக்கி ‘இப்பெரியவர் ஆர்கொல்?’ என்று கேட்க, அதற்கு எம்பெருமானாரான ‘நான் அட்டபுகரத்தேன்’ என்று மறுமொழி கூற, படுக்கைத்தலையிலே இப்படி சில வார்த்தைகள் நடந்துகொண்டிருப்பதைப் பரகாலநாயகியின் தாய்மார் தோழிமார் முதலானார் செவியுற்று ‘நங்காய்! ஏதேனும் ப்ரமித்தாயோ? இவை என்ன வார்த்தைகள்?’ என்று கேட்க; ‘ப்ரமித்தேனல்லேன்; ஒரு மஹாபுருஷரை ஸேவிக்கப்பெற்றேன், ‘இவரார் கொல்?’ என்று கேட்டேன்; திருவட்டபுகரத்தநாயனார் ‘நான்தான் அட்டபுகரத்தேன்’ என்று உத்தரமருளிச் செய்கிறார்களென்று—என்று பரகாலநாயகி தன் தாய்மார்க்கும் தோழிமார்க்கும் நடந்த வரலாறு சொல்லுவதாயிருக்கிறது இத்திருமொழி.

ஆழ்வார் எம்பெருமானை அதுபவிக்கும் விதங்களில் இதுவும் ஒரு ஆச்சரியமான விதமாகுமென்றுணர்க. கீழ்த்திருமொழி—தாய்பாசரம்; இத்திருமொழி—தலைவி பாசரம். ... *

திரிபுர மூன்றறித்தானும்

மற்றைமலர்மிசைமேலயனும் வியப்ப *

முரிதிரை மாகடல்போல்முழங்கி

மூவுலகும் முறையால்வணங்க *

எரியனகேசர வாளையிற்றோடு

இரணியனாக மிரண்கூறு *

அரியுருவாமிவரார்கோலென்ன

அட்டபுகரத்தே நென்றாரே.

(க)

திரிபுரம் மூன்று எரித்தானும்	{	எங்குந் திரிந்துகொண்டு	மலர்	{	தாமரை மலரிற் பிறந்து
		உலகங்கட்குத் துன்பம்	மிசை மேல்		மேன்மை பொருந்திய
		விளைத்துக் கொண்டிருந்த	அயனும்		பிரமனும்
		மூன்று பட்டணங்களைக்	வியப்ப		ஆச்சரியப்படவும்,
		கொளுத்தி யொழித்தவ	மூ உலகும்		மூன்று லோகங்களிலு
		னான சிவபிரானும்			மூன்எவர்கள்

முரி திரை யா { அலையெறிக்கின்ற பெரிய
கடல் போல் { கடல்போலே (ஸ்தோத்ர)
முழுங்கி { கோஷங்களைச்
செய்துகொண்டு

முறையால் முறைதவருது
வணங்க வணங்கவும்,
இரணியன் { இரணியாகரனுடைய
ஆகம் இரண்டு { உடல் இரண்டு
கூறு ஆ { பிளவாம்படியாக

எரி அன { நெருப்புப்போன்ற
கேசரம் { உளையிர்களுடும்

வான் { வான்போன்ற
எயிறேடு { கோரப்பற்களோடும் கூடி

அறி உரு { நரசிங்கவுருக்கொண்ட
ஆம் இவர் { பெருமானைப் போன்
றுள்ள இப்பெரியவர்

ஆர் கொல் { யார்? என்று நான்
என்ன { சொல்ல,
(அதற்கு அவர்)

அட்டபுய { அட்டபுயகரகேத்ரத்தி
கரத்தேன் { லுள்ளவன் நான்' என்று
என்றார் { மறுமொழி கூறினார்.

[திரிபுரமுன்று.] ஒரு பெரியவர்வந்து ஸேவைஸாதித்தார், அப்போதைய நிலைமை இப்படிப்பட்டிருந்ததென்கிறான் பாகாலநாயகி: சிவனும் பிரமனும் கண்டு ஆச்சரியப்படும்படியாகவும், மூவுலகத்திலுள்ளவர்களும் அலையெறிக்கின்ற கடல்போல் ஸ்தோத்ர கோஷங்களைச் செய்துகொண்டு வணங்கவும், நெருப்புப் போன்ற உளையிர்களுடும் வான்போன்ற கோரப்பற்களோடும் கூடி, இரணியன் இருபிளவாம்படியாக நரசிங்கவுருக்கொண்டு தோற்றின இம்மஹாத பாவர் ஆர்? என்று நான் கேட்டேன்; அதற்கு அவர் “நான் அட்டபுயகரத் தேன்—அட்டபுயகரத்தில் வலிப்பவன்காண்; ‘அன்றொருநால் ப்ரஹ்மாத லுக்காக வந்து உதவினமாத்திரமன்று; உனக்கு உதவுகைக்காக இங்கே வந்து ஸமயம் பார்த்து நிற்கிறவனன்றோ நான்’ என்றார்—என்கிறான்.

எதிரேவந்து தோற்றினவருடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்கள் ஆழ்வார்க்குத் தெரியாதிருந்தால் ‘இவரார்கோல்?’ என்று கேட்கலாம்; “திரிபுர” மென்று தொடங்கி “அரியுருவாமிவர்” என்னுமளவும் மூன்றரையடிகளால் அவனுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களைத் தாம் நன்கறிந்தமையைச் சொல்லிவைத்து ‘இவரார் கோல்?’ என்று கேட்பது பொருந்துமோ? எனின்; இதற்குப் பெரியவாச் சான்பிள்ளை அருளிச்செய்கிறார்—“அடையாளம் சொல்லா நிற்கச்செய்தே நிச்சயிக்க வொண்ணாதபடியிறே விஷயஸ்வபாவம்!” என்று. “இன்னு ரென்றறியேன் அன்னையாழியொடும் பொன்னார் சார்க்கமுடைய வடிகளை இன்னாரென்றறியேன்” என்னுமாயோலேயாம். “அடையாளம் சொல்லாநிற்கச் செய்தே அறியேனென்னப் பண்ணுகிறது அவன்வைலகக்ஷணம்” என்று அவ்விடத்திலும் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது. அஸாதாரணலக்ஷணங் களைத் தெரிந்துகொண்டபின் இன்னாரென்றறியாமை யென்பதொன்றுண்டோ வென்று பலர்க்கும் நெஞ்சில் கலக்கமாகவே யிருக்கும்; ஆழ்வாருடைய நிலைமை வாய்த்தாலன்றித் தெளிவு பிறவாது; என்செய்வோம்?. ‘எதிரே வந்து தோன்றுகின்ற இவருடைய லக்ஷணங்களைப் பார்த்தால் இவர் எம் பெருமானாயிருக்கக்கூடும்’ என்று நினைக்கலாகிறது; ஆனால், ‘தெளர்ப்பாக்ய சாலிகளான நமக்கு அவர் இவ்வளவு ஸுலபமாக ஸேவைஸாதிக்கப் பரப்தி இருக்கமாட்டாதே’ என்று நம்முடைய தன்மையைக்கூடவே நினைத்துக்

கொண்டால் 'வேறுயாரேனு மொருவரோ இவர்' என்று ஸந்தேஹிக்க இடமுண்டாகிறது—என்பதாகக்கொள்க. பிராட்டி அசோகவரிகையில் வருந்திக்கிடந்தபோது சிறியதிருவடி வந்து எதிரே கைகூப்பி நின்று மெய்யே வார்த்தை சொல்லச் செய்தேயும் 'இஃது இந்நிலத்தில் ஸம்பாவிதமாகக் கூடியதன்றே' என்று சிந்தித்த பிராட்டி "கிஃநு ஸ்ராவிதரோஹாயம் ஹவெஷாதமதிவ்யம் | உதாஹோ விகாரோவா ஸ்ராவியம் ஶ்ரமதூஷிகா = கிஃநு ஸ்யாத் சித்தமோஹோயம் பவேத் வாதகதிஸ்த்வயம்—உந்மாதஜோ விகாரோவா ஸ்யாதியம் ம்ருகத்ருஷ்ணிகா." என்று 'இது மதிமயக்கத்தால் வந்ததோ? காற்றுப்போக்கின் தோற்றமோ? பித்தவிகாரத் தோற்றமோ? கானல் காட்சியோ?' என்று பலவகையாகச் சங்கிக்கவில்லையா?. நிற்க.

திரிபுரம் மூன்றுஎரித்தானும் = முற்காலத்தில் தாரகாஸுரனுடைய புத்திரர்களாகிய வித்யுர்மாலி, தாரகாசுஷன், கமலாசுஷன் என்னும் மூவரும் மிக்க தவஞ் செய்து பிரமனிடம் பெருவாரம்பெற்று வானத்துப்பறந்து செல்லுந்தன்மை வாய்ந்த மூன்று பட்டணங்களை யடைந்து மற்றும்பல அசுரர்களோடு அந்நகரங்களுடனே தாம் நினைத்தவிடங்களிற் பறந்துசென்று பலவிடங்களின் மேலும் இருந்து அவ்விடங்களைப் பாழாக்கி வருகையில் அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் சில பெருமான் பூமியைத் தோராகவும் சந்த்ரஸூரியர்களைத் தேர்ச்சுக்கரங்களாகவும் நான்கு வேதங்களை நான்கு குதிரைகளாகவும் பிரமனைச் சாரதியாகவும் மஹாமேருவை வில்லாகவும் ஆதிசேஷனை வில்நாணியாகவும், விஷ்ணுவை வாயு வாகிய சிறகமைந்து அக்நியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும் அமைத்துக் கொண்டு யுத்தஸந்ந்தனய்ச் சென்று போர் தொடங்கும்போது சிரித்து அச்சிரிப்பில்லின்று உண்டான நெருப்பினால் அவ்வசுரர்களை அந்நகரங்களுடனே எரித்திட்டனன்—என்பது திரிபுரமூன்றெரித்த வரலாறு.

திரிபுரம்—திரிந்து கொண்டிருந்த பட்டணங்கள் எனப் பொருள்படுதலால் வினைத்தொகை; இனி, 'திரிபுரம்' என்னும் வடசொல் திரிபுர மெனத்திரிந்ததாகவுங் கொள்ளலாம். இங்ஙனாகில், "திரிபுரமெரித்தான்" என்னுமளவே போதுமாயிருக்கத் 'திரிபுரமூன்று' என்றது என்? என்று கேள்விபிறக்கும்; இதற்குப் பெரியவாச்சான்பின்னை யருளிச்செயல்—"பஞ்ச பஞ்சஜநாஃ, ஸப்த ஸப்தர்ஷய: என்னுமாபோலே தனித்தனியே நாமதேயமாகவுமாம்" என்று.

சிலனும் பிரமனும், தாங்களும் சில அற்புதமான காரியங்களைச் செய்பவர்களாயிருந்தாலும் எம்பெருமானுடைய அரியபெரிய அற்புதச் செயல்களைக் கண்டு, கொஞ்சு கடலைக்கண்டாற்போலே ஆச்சரியப்படுவார்களென்க.

முரிதிரைமாகடல் = மடிந்து மடிந்து எறிகின்ற அலைகளையுடைய கடல் என்றபடி. எரியன் = 'அன்ன' என்னும் குறிப்புப்பெயரெச்சம் 'அன்' என்று தொக்கிக்கிடக்கிறது. கேசரம்—'கேஸரம்' என்ற வடசொல் விகாரம்; சிங்கத்தின் பிடரியமயிர்கட்குக் கேஸரமென்று பெயர். (கேஸரி—சிங்கம்.)

“ அரியுருவாகிய நீர் ஆர் ? ” என்று அப்பெரியவரையே முகம்நோக்கிக் கேட்கமுடியாமல் தலைகுனிந்து வேறொருவரை நோக்கிக் கேட்பதுபோல் இவரார்தோல் ? என்று நான் கேட்டேன், அதற்கு அவர்தாமே ‘ நான் அட்டபுயகரத்தேன் ’ என்று மறுமொழி கூறினர் என்கிறார் பரகாலநாயகி.

அட்டபுயகரத்தேன் = அட்டபுயகரத்திலுள்ளவன் நான் என்று பொருள். ‘ அஷ்டபுஜன் ’ என்பது எம்பெருமானுடைய திருநாமம்; எட்டுத்திருக்கைகளுையுடையவன் என்று பொருள். க்ருஹம் என்ற வடசொல் கரமெனத்திரியும்; ஆகவே, அஷ்டபுஜனுடைய க்ருஹம்—அட்டபுயகரம்; (திவ்யதேசத்தைச் சொன்னபடி.) அவ்விடத்திலுள்ளவன் நான் என்றதாயிற்று. ‘ நான் அட்டபுயன் ’ என்றே எம்பெருமான் மறுமொழி கூறியிருக்கலாமே; தலையைச்சுற்றி மூக்கைப் பிடிப்பதுபோல இங்ஙனே ஏதுக்குச் சொன்னான் ? என்று கேள்வி பிறக்கும்; கேண்மின்; ‘ நான் அட்டபுயன் ’ என்று சொல்லிக் கொண்டால் தன்னை எம்பெருமானாகத் தானே வெளியிட்டதாக விளங்கிவிடும்; அப்படி ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிக்கொள்ள எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமில்லை; வேற்றுமனிதனாகப் பொய்சொல்லிக்கொள்ளவும் விருப்பமில்லை; ஆகவே; வெகு சாதுரியமாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறான் அட்டபுயகரத்தேன் என்று. ‘ அஷ்டபுஜ சேஷத்திரத்திற்கு நான் அதிபதி ’ என்றதாகவுமாம், ‘ அஷ்டபுஜ சேஷத்திரத்திலே கிடப்பானொருவன் நான் ’ என்று ஸாமான்யமாகச் சொல்லிக்கொண்டதாகவுமாம்.

துஷ்யந்தமஹாராஜன் வேட்டையாடிக்கொண்டே சகுந்தனையின் இருப்பிடத்தை அடைந்தபோது இவனின்னுனைன்று தெரிந்துகொள்ள விரும்பி ‘ நீயார் ? ’ என்று கேட்டார்க்கு அரசன் விடைகூறும்போது ஷீ “ ஊவதியஃ வளரவெண ராஜோ யஜாயிகாரொ நியாகூஃ ஸொஹம் ” [புரு வம்சத்து அரசனுலே தருமகாரியங்களைச் செய்யுமாறு நியமிக்கப்பட்டவன் நான்] என்று சாதாரியமாக விடைகூறினது இங்கு நினைக்கத்தக்கது புரு வம்சத்து அரசனாகிய தன் தந்தையினால் நியமிக்கப்பட்ட அரசன் தான் என்றும், புருவம்சத்து ராஜாவுக்கு வேலைக்காரன் தான் என்றும் இருவகையாகப் பொருள்படொறு உரைத்தது காண்க.

“ அட்டபுயவகரம் ” என்பது அட்டபுயகரம் என மருவிறென்றும் பொருந்தும்; அகரமாவது அக்ரஹாரம். (சு)

வேந்திறல்வீரரில் வீரரோப்பார்

வேதமுரைத் திமையோர் வணங்கும் *

சேந்தமிழ் பாவோர்தாம் வணங்கும்

தேவரிவர்கோல் ? தெரிக்கமாட்டேன் *

வந்து குறளுருவாய் நிமிர்ந்து
மாவலிவேள்வியில் மண்ணளந்த *
அந்தணர்போன் றிவரார்கோலென்ன
அட்டபுகரத்தே னென்றாரே.

(உ)

இமையோர்	தேவர்கள்	தெரிக்க	
வேதம்	வேதவாக்கியங்களைச்	மாட்டேன்	அறிகின்றிலேன் ;
உரைத்து	சொல்லி	மாவலி	மஹாபலியின்
		வேள்வியில்	யாகபூமியிலே
வணங்கும்	வணங்குகின்ற	குறள் உரு	
		ஆய் வந்து	வாமநவுருக்கொண்டெடுத்து
வெம் திறல்	மிக்க வலிவுகொண்ட		(மாவலி நீர் வார்த்து
வீரரில் வீரர்	வீரர்களிலுங் காட்டில்		தத்தம் பண்ணினவாரே)
ஒப்பார் இவர்	மஹாவீரரான இராம	நிமிர்ந்து	திரிவிக்கிரமனாக வளர்ந்து
	பிரானைப் போன்றுள்ள	மண் அளந்த	பூமியை அளந்துகொண்ட
	இப்பெரியவர்		
செம் தமிழ்	அழகிய தமிழ்ப் பாசாங்க	அந்தணர்	பிரமசாரியைப்போலுமிரா
பாவோர் தாம்	ளைப் பாடின முதலாழ்	போன்ற	நின்ற இப்பெரியவர்
வணங்கும்	வார்கள் வணங்கப்பெற்ற	இவர் ஆர்	ஆர்? என்ன,
தேவர் கொல்	திருவேங்கட	கொல் என்ன	
	முடையாளே?		அட்டபுகரத்தேன் என்றார்—.

[வேந்திறல்வீரரில்.] இராமபிரானாகவும் திருவேங்கடமுடையானாகவும் திரிவிக்கிரமனாகவும் மாறிமாறி ஸேவைஸாதித்த படியைச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார் பரகாலநாயகி. இராமபிரானுக்கு “மஹாவீரன்” என்று திருநாமப்ரஸித்தியுண்டாதலால் வேந்திறல்வீரரில்வீரரோப்பார் எனப்பட்டது. இவரைப்பார்த்தால் சக்ரவர்த்தி திருமகனாரைப் போலிருக்கிறதே! என்று சொல்லிக்கொண்ட படி. இதனால், இராமபிரானைப்போலே மிக்காக முன்வந்து நின்றமை தோன்றும். 1 மைவண்ணநறுஞ்சிக் குழல்பின்தாழ மகரஞ்சேர் குழையிருபாடி லங்கியாட, எய்வண்ண வெஞ்சிலையே துணையாய்இங்கே இருவராவந்தார் என் முன்னே நின்றார்” என்னும்போது ஸேவைஸாதித்ததுபோலவே ஸேவைஸாதித்திருக்கவேணும்.

“வேதமுரைத்திமையோர் வணங்கும்” என்ற அடைமொழி இராமபிரானுக்கு அர்வயிக்கும்; இராவணவதம் செய்து முடிந்தபின்பு பிரமன் முதலான தேவர்கள் வந்து “பவாந் நாராயணே தேவ:” என்று தொடங்கித் துதித்த படியைச் சொல்லிற்றுகிறது. ஆக, முதலடியால்—மேன்மையை அதுபவித்துப் பேசுகிராயிற்று. இனி நீர்மையை அதுபவித்துப் பேசுகிரார் மேல். செந்தமிழ் பாவோர்தாம் வணங்குந் தேவரிவர்கொல்?—இங்கே ‘செந்தமிழ்பாவோர்’ என்றது முதலாழ்வார்களை நோக்கியாம்; அவர்கள்வணங்கும் தெய்வம் திருவேங்கடமுடையானென்பது ப்ரஸித்தம்; மூன்று திருவந்தாதிகளிலும் அடிக்கடி திருவேங்கடமுடையானுடைய ப்ரசம்ஸையே வருதலால். [தேரிக்கமாட்

டேன்.] இவருடைய மேன்மையைப்பார்த்தால் இராமபிரானைப் போலேயிருந்தது; தாழ்நின்று பரிமாறும் சிலத்தைப் பார்த்தால் திருவேங்கடமுடையானென்னலாயிருந்தது; இவரை இன்னாரென்று நிச்சயித்தறிய மாட்டுகின்றிலேன் என்கிறான்.

நான் இப்படி சொன்னவாறே, அவர் இவ்விருவகைத் தோற்றத்தையும் மாற்றி, நீர்மையும் மேன்மையும் ஒரு ஆச்ரயத்திலேயே விளங்கும்படி வாமந்தரிவிக்காமவடிவாக ஸேவைலாதிக்க, வந்து குறளுருவாய்நிமிர்ந்து மாவலிவேள்வியில் மண்ணாள்தவந்தணர்போன்றிவரார்கோல்? என்றேன்; நான்தான் அட்டபுகரத்தேன் என்று விடைகூறினார்—என்கிறான். இவ்விடத்தில் பெரிய வாச்சான்பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்திகாண்மின்;—“கழஞ்சமண் இரந்து வந்தவனல்லேன், உன்னையிரந்து வந்தவன் நானென்கிறார்: பிறர்க்காக இரந்தவனல்லேன், எனக்காக இரந்துவந்தவனென்கிறார்” என்று.

“வேதமுரைத்திமையோர் வணங்கும்” என்ற விசேஷணத்தைச் செந்தமிழ் பாடுவார்க்கு இயைக்கலாமென்பர் சிலர். ... (உ)

செம்பொனிலங்கு வலங்கைவாளி

திண்சிலை தண்டொடு சங்கமொள்வான் *

உம்ப ரிருசுடராயோடு

கேடகமோண்மலர் பற்றியெற்றே! *

வேம்பு சினத்தடல் வேழம்வீழ

வெண்மருப்பொன்று பறித்து * இருண்ட

வம்புதம்போன்றிவரார்கோலென்ன

அட்டபுகரத்தே நென்றுரே.

(ந)

வலம் கை வலத்திருக்கையிலே
இலங்கு விளங்குகின்ற
செம் பொன் { பசம்பொன்றாற்
செய்யப்பட்ட
வாளி அம்புகளையும்
திண் சிலை { திண்ணிதான் சார்க்க
விலையும்த
தண்டொடு { கௌமோதகியென்னும்
கதையையும்
சங்கம் ஸ்ரீ பாஞ்சஜநயத்தையும்
ஒன் வான் அழகிய நத்தகவாளையும்,
உம்பர் { (ஆபுதங்கனெல்லா
வற்றினும்) மேற்பட்டு
இரு சுடர் மிக்க தேஜஸ்ஸையுடைய
ஆழியோடு திருவாழியாழ்வானையும்
கேடகம் கேடயத்தையும்

ஒண் மலர் அழகிய புஷ்பத்தையும்
பற்றி தரித்துக்கொண்டு,
வேம்பு { மிக்க கோபத்தையும்
சினத்து { மிக்கையுமுடைய
அடல் வேழம் { குவலயாபீடமென்னும்
வீழ { யானை முடியும்படியாக
வெண் மருப்பு { (அவ்யானையினுடைய)
ஒன்று { வெளுத்த ஒரு கொம்பை
பறித்து பிடுங்கிக் கையிலே கொண்டு
இருண்ட {
அம்புதம் { காளமேகத்தை ஒத்திருக்
போன்ற { கின்ற இவர் யார்?
இவர் ஆர் { என்று நான் கேட்க
கொல் என்ன }
அட்டபுகரத்தேன் என்றார்—
எற்றே!—இது என்ன ஆச்சரியம்!

[சேம்போனிலங்கு.] பஞ்சாயுதங்களோடுங்கூடி, கண்ணபிரா னுடைய சிறுச் சேவகமும் திருமேனியழகும் தோன்றுமாறு ஸேவைவஸாதித்தபடியை அது பவித்துப்பேசுகிறான். எதிரிகளை வெல்வதற்கும் என்னைப்போன்ற சிறுமிகளை வசப்படுத்திக்கொள்வதற்கும் உறுப்பாக திவ்யாயுதங்களை ஆணிந்துகொண்டு வந்தார் என்கிறான். ஒரு ஆபரணமூயில்லாதிருந்தாலும் திவ்யஸூந்தரமாய்த் திகழ்கின்ற திருக்கையிலே திவ்யாயுதங்களையும் ஏந்திக்கொண்டு வந்துநின்றார் என்கிறான். அஷ்டபுஜனாகையாலே எட்டுத்திருக்கைகளிலும் எட்டு வஸ்துக்களையும் தரித்துக்கொண்டு வந்தமை சொல்லுகிறது முன்னடிகளில். 1. வாளி, 2. சிலை, 3. தண்டு, 4. சங்கம் 5. வான், 6. ஆழி 7. கேடகம் 8. மலர்-என்பன. கேடகம் எனினும் கேடயம் எனினும் கடகம் எனினும் ஒக்கும் மலர் என்பது ஆயுதமன்றாகிலும் அழகுக்குடலாக ஏந்தினதாம். மன்மதன் மலர்களை ஆயுதமாகவடையதால் மலர்க்கு ஆயுதகோடியிலும் அந்வயமுண்டென்னலாம். ஏற்றே!—இஃது எத்தன்மைத்து! என வியந்துகூறுவது.

அன்று கம்ஸனுடைய அரண்மனைவாசலிற் புகும்போது தன்மேற் சீறி வந்த குவலயாபிடமென்னும் மதயானையின் கொம்பை முறித்து விலகூணமான வடிவமுகு தோன்ற நின்றாற்போலே வந்து நிற்கிறாரே, இவர் ஆர்கொல்? என்ன, அட்டபுகரத்தேன் என்றார்.

இரண்டு திருக்கைகளிலும் தரித்துள்ள வஸ்துக்களையெல்லாம் சொல்லி வைத்து, முதலடியில் “வலங்கை” என்று வலத்திருக்கையைமாத்நிரம் கூறியிருந்தாலும் சங்கு முதலியவற்றுக்கு இடமாக இடத்திருக்கையும் கூற்றாகவே கொள்க. அன்றி, வலத்திருக்கையொன்றிலேயே எல்லாவற்றையும் விலகூணமாக ஏந்திக்கொண்டு ஆழ்வார்க்கு ஸேவைவஸாதித்தமையைச் சொல்லிற்றாகவுங் கொள்ளிற் குறையில்லை.

அம்புதம்—வடசொல்; நீரைக்கொடுப்பது என்று மேகத்திற்குக் காரணப் பெயர். (ங)

மஞ்சயர் மாமணிக் குன்றமேந்தி

மாமழைகாத் தோருமாயவானை

யஞ்ச * அதன் மருப்பன்றுவாங்கும்

ஆயர்கொல்? மாயமறியமாட்டேன் *

வேஞ்சுடராழியும் சங்குமேந்தி

வேதமுனோதுவர் நீதிவானத்து *

அஞ்சுடர்போன்றிவராரகோலென்ன

அட்டபுகரத்தே னென்றாரே. (ச)

மஞ்ச உயர்	{	மேகமண்டலம் வரையில் உயர்ந்ததும்		மர மணி குன்றம்	{	சிறந்த ரத்னங்களை புடையதுமான கோவர்த்தனகிரியை
-----------	---	-----------------------------------	--	-------------------	---	---

எந்தி	{ (குடையாக) எடுத்துப் பிடித்து	வெம் சுடர்	{ தீக்ஷணமான சோதியை ஆழியும் { யுடைய சக்கரத்தையும்
மா மழை	{ பெருமழையைத் காத்து { தடுத்தவராயும்,	சங்கும்	சங்கையும்
அன்று	{ கம்ஸனரண்மனையி னுட்புகும்போது	எந்தி	தரித்துக்கொண்டு
ஒரு மாயம்	{ ஒப்பற்றதும் மாயச்செயல் ஆனை அஞ்சு { களை யுடைய துமான (கம்ஸனுடைய) யானை யானது நடுங்கும்படியாக	முன்	கண்ணெதிரே
அதன் மருப்பு	அவ்யானையின்கொம்பை	வேதம்	{ வேதங்களை ஒதிக்கொண் ஒதுவர் { டிருப்பவராய்
வாங்கும்	பறித்தெறிந்தவராயுமுள்ள	நீதி வானத்து	{ முறைதவறாத பரமபத்தி அம் சுடர் { லேயுள்ள பரஞ்சோதி போன்ற { போன்றவரான இவர்
ஆயர் கொல்	{ கோபால கிருஷ்ணரோ இவர் ?	ஆர் கொல்	என்ன— ;
மாயம் அறிய	{ (இன்னொன்று நிச்சயிக்க முடியாத இந்த) மாட்டேன் { ஆச்சரியத்தை அறிகிறே னில்லை;	அட்டபுகரத்தேன்	என்றார்—.

[மஞ்சயர்மாமணி.] திருவாய்ப்பாடியில் இடையர்கள் வழக்கப்படி இங்கிர
னுக்குச் செய்துவந்த ஆராதனையை விலக்கிக் கோவர்த்தனமலைக்கு இடுவித்த
போது இந்திரன் பசிக்கோபத்தாலே ஏழுநாள் விடாமழை பெய்விக்க, ஒருவர்க்
கும் ஒரு தீங்கு நேரிடாதபடி அம்மலையையே குடையாகவெடுத்துக் காத்தருளி
னவனும்; குவலயாபீட யானையின் கொம்பைக் குப்பைக்கேரபிடுங்குமாபோலே
பிடுங்கி அதனைக் கொன்றெழுத்தவனுமான கண்ணபிரானோ இவர்! என்று
நான் சங்கித்திருக்கும்போது, திருவாழியும் திருச்சங்கும் பளபளவென்று
தோன்றவும் வாயில் வேதவொலிகள் வெளிப்படவும் நின்று ‘ஸாக்ஷாத் பரமபத
நாதரோ இவர்!’ என்னும்படியாயிருந்தார்; அவர் இங்கே வருவதற்குப் ப்ர
ஸக்தியில்லாமையாலே, ‘அவரைப்போலேயிருக்கிற இவர் ஆர்?’ என்றேன்;
நான்தான் அட்டபுகரத்தேன் என்றார்—என்கிறான். (சு)

கலைகளும் வேதமும் நீதிநூலும்

கற்பமும் சொற்பொருள்தானும் * மற்றை

நிலைகளும் வானவர்க்கும் பிறர்க்கும்

நீர்மையினு லருள்செய்து * நீண்ட

மலைகளும் மாமணியும் மலர்மேல்

மங்கையும் சங்கமும் தங்குகின்ற *

அலைகடல்போன் றிவரார்கோலென்ன

அட்டபுகரத்தே னென்றாரே.

(ரு)

கலைகளும்	{ (வேதத்தின் உபநிஷத் பாகமான) வேதாந்தங் களை யும்	வேதமும்	{ (சர்மகாண்டமான) வேதங் களையும்
		நீதி நூலும்	இதிஹாஸங்களை யும்

கற்பமும் கல்பஸூத்ரங்களையும்
 சொல் { வியாகரண சாஸ்த்ரத்
 தையும்
 பொருள் { மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரத்தையும்
 தானும்
 நிலைகளும் { அவரவர்க்கு உரிய ஸ்தானங்
 களையும்
 வானவர்க்கும் தேவர்களுக்கும்
 பிறர்க்கும் மற்றுள்ள மனிசர்க்கும்
 நீர்மையினால் கிருபையினால்
 அருள் செய்து } அளித்தவரும்

நீண்ட
 மலைகளும் பெரியமலைகளும் சிறந்த
 மா மணியும் கௌஸ்துபமணியும்
 மலர்மேல் பிராட்டியும் சங்கும்
 மங்கையும் எப்போதும் நிலைத்திருக்
 சங்கமும் கப்பெற்ற அலையெறி
 தங்குகின்ற கின்ற கடல் போன்ற
 அலகடல் வருமான
 போன்ற }

இவர் ஆர்கொல் என்ன—;
 அட்டபுகரத்தேன் என்றார்—.

[கலைகளும்வேதமும்.] சாஸ்திரங்களாகிய கடல்களைத் தந்தருளின கருங்கடலோ இவர்! என்றேன் நான்; அட்டபுகரத்தேன் என்றார் அவர்— என்கிறான். “கலைகள்” என்கிற சொல் பொதுவாக சாஸ்திரங்களையெல்லாம் சொல்லுமாயினும், இவ்விடத்தில் பிரகரணபலத்தால் வேதார்த்தபாகத்தைச் சொல்லுகிறது. வேதம் என்ற சொல்—கர்மகாண்டமும் ப்ராஹ்மகாண்டமுமாகிய உபயபாகத்திற்கும் பொதுவான சொல்லாயினும் இங்கே கர்மகாண்டத் தளவிலே நிற்கிறது, கலைகள் என்பதற்கு ப்ராஹ்மகாண்டத்தைப் பொருளாகக் கொண்டதனால்.

நீதிநூல்—இதிஹாஸங்களெல்லாம் நீதியையுணர்த்தும் நூல்களாம். கற்பம்—வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட கருமங்களை அதுஷ்டிக்கவேண்டிய முறைமை களையுணர்த்தும் நூல் கல்பஸூத்ரமெனப்படும். சொல்—‘இது சத்தமான சொல், இது அசத்தமான சொல்’ என்று அறிவதற்கு உறுப்பான வியாகரண சாஸ்த்ரம். பொருள்—வேதங்களின் உண்மைப்பொருளை நன்கு விசாரித்து உணர்த்தும் நூலாகிய மீமாம்ஸை. ஆகிய இப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரங்களை யெல்லாம் தானான தன்மையினாலும் முனிவர்களை அதுபாவேசித்த தன்மையினாலும் வெளியிட்டவன் எம்பெருமானேயாவன்.

மற்றைநிலைகளும் = மேற்சொன்ன சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட கருமங்களை முறைதவறாது அதுஷ்டிப்பவர்களுக்கு (அவரவர்களுடைய விருப்பத்திற்குத்தக்கபடி) ஒவ்வொரு ஸ்தானம் வருவதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள வற்றையும் எம்பெருமானே ஏற்படுத்தி வைத்தானென்கிறது.

[நீண்டமலைகளும் இப்பாதி.] எம்பெருமான் கடல்போன்றிருப்பவனென்று பலரும் சொல்லுவதுண்டு; ஆனால் நிறம் ஒத்திருப்பதைப்பற்றி அப்படி சொல்லுவார்கள்; இங்குச்சொல்லுவதாவது—கடலிலுள்ள வஸ்துக்களெல்லாம் எம்பெருமானிடத்திலும் உள்ளமையால் கடலோடு உவமை சொல்லப்படுகிறது. முன்னொருகாலத்தில் மலைகளெல்லாம் சிறகுடனே பறந்து நானெகரங்கட்குத் துன்பம் விளைத்துக்கொண்டிருக்கையில் இந்திரன் தனது

வஜ்ராயுதத்தினால் அவற்றின் சிறகுகளைத் துணித்துக்கொண்டேவர, அப்போது மைநாகம் முதலிய பல மலைகள் கடலினுட்சென்று ஒளிந்துகொண்டு இன்றைக்கும் அவ்விடத்திலேயே தங்கிக்கிடக்கின்றன வென்று நூல்கள் கூறும். எம் பெருமானுடைய திருத்தோள்கள் மலையோன்றிருத்தலால் கடலும் மலைகளையுடையது, எம்பெருமானும் மலைகளையுடையன் ; கடல் ரத்நாகரமாகையாலே மாமணிகளையுடையது ; எம்பெருமானும் 1. “குருமாமணிப்பூண்” எனப்பட்ட பூனிகொஸ்துபத்தையுடையவன் ; கடலைக்கடைந்தபோது அதில் நின்றுப் பிராட்டி அவதரித்தனளென்று புராணவரலாறு உள்ளதனால், மலர்மங்கை தங்கப்பெற்றது கடல் ; எம்பெருமானும் * அகலகில்லேனிறையு மென்றலர்மேல் மங்கையுறைமார்பன். சங்குக்கு உறைவிடம் கடல் ; எம்பெருமானும் இடங்கைச் சங்கமுடையான் ; ஆக இப்படி களாலே கடலைப்போன்றுள்ளவன் எம்பெருமான் என்றதாயிற்று. (ரு)

எங்ஙனும் நாமிவர்வண்ணமெண்ணில்
ஏதுமறிகில மேந்திழையார் *
சங்கும் மனமும்நிறைவுமேல்லாம்
தம்மனவாகப் புதுந்து * தாமும்
போங்குகருங்கடல் பூவைகாயா
போதவிழ்நீலம் புனைந்தமேகம் *
அங்ஙனம்போன் றிவரார்கோலென்ன
அட்டபுகரத்தே னென்றாரே.

(சு)

நாம் நாம்
இவர் வண்ணம் } இவருடைய படிகளை
எங்ஙன் எண்ணிலும் } எவ்விதமாக அறியப்
பார்த்தாலும்
ஏதும் அறிகிலம் } ஒன்றும் அறிய
மாட்டுகின்றிலோம்;
ஏந்து இழையார் } ஆபரணம் பூண்டிருப்பவர்
களான மாதர்களுடைய
சங்கும் வளைகளும்
மனமும் நெஞ்சம்
நிறைவும் } அடக்கமுமாகிய எல்லாமும்
எல்லாம்
தம்மன ஆக தம்முடையதாம்படி.

புதுது இவ்விடம் வந்து சேர்ந்து,
பொங்கு கரு { அலையெறிக்கின்ற கரிய
கடல் { ஸமுத்ரமென்ன
பூவை பூவைப்பூவென்ன
காயா காயாம்பூவென்ன
போது அவிழ் { காலத்திலே அலர்ந்த
நீலம் { கருநெய்தற்பூவென்ன
புனைந்த மேகம் } அழகிய மேகமென்ன
அங்ஙனம் { இவற்றைப்
போன்ற { போலேயிருக்கிற
இவர் தாம் { இவர்
ஆர்கொல் என்ன—;
அட்டபுகரத்தேன் என்றார்—.

[எங்ஙனும்நாமிவர்.] மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்த்துவிடாதே உள்ளிழிந்து எவ்வளவுதூரம் ஆராய்ந்துபார்த்தாலும் இப்பேரியவருடைய படிகளொன்றும் தெரிகின்றதில்லை; இவர் இங்குவந்தது ஸ்தீரிகளுடைய ஸர்வஸ்

வத்தையும் கொள்ளை கொள்ளுதற்காகவேயாம்; இவருடைய வடிவோ பூவையும் காயாவும் நீலமும் மேகமும் போன்றுள்ளது; இப்படிப்பட்ட இவர் ஆர்? என்றேன்; நான்தான் அட்டபுகரத்தேன் என்றார்—என்கிறார்.

எங்ஙனும் என்ற விடத்துள்ள உம்மையைப்பிரித்து எண்ணில் என்பதோடு கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. அறிகிலம் = அறியகில்லோம் என்றவாறு. ஏந்திழையார்சங்கும் மனமும்நிறைவுமெல்லாம் தம்மனவாகப் புகுந்து = 'ஏந்திழையார்' என்று பொதுவாக மாதர்களைச் சொல்லுகிறது; அவர்களுடைய சங்கும் மனமும் நிறைவும் தம்மனவாகப் புகுதையாவது—இவரைக்கண்டவுடனே விரும்பினபடி கலவிசெய்யப் பெறுமையாலே உடல் இளைத்துக் கைவளைகள் கழன் றொழியும்படியும், நெஞ்சு இவரிடத்திலேயே பதிந்திருக்கும்படியும் அடக்கத்தை விட்டுப் பதறி மேல்விழும்படியும் செய்து கொள்ளுகை. தம்மன—தம்முடையவை.

“புனைந்தமேகம்” என்றவிடத்து, புனைந்த என்பதற்கு—கீழ்ச்சொன்ன கடல் முதலியவற்றோடு ஒருகோர்வையாகச் சேர்க்கப்பட்ட என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (சு)

முழுசிவண்டாடிய தன்மோவின்

மொய்ம்மலர்க் கண்ணியும் * மேனியஞ்சார்

திழ்சியகோலமிருந்தவாறும்

எங்ஙனம்சொல்லுகே னோவிலல்லார் *

எழுதிய தாமரையன்ன கண்ணும்

ஏந்தெழிலாகமும் தோளும்வாயும் *

அழகியதாமிவ ரார்கோலென்ன

அட்டபுகரத்தே னென்றாரே.

(எ)

வண்டு	வண்டுகள்
முழுசி	(தேனிலே) முழுசி
ஆடிய	கூத்தாடா நிற்கப்பெற்ற
தண்	குளிர்த் திருத்தூழாயினால்
தூழாயின்	
மொய்	செறியத் தொடுக்கப்பட்ட
மலர் கண்ணி	பூமாலே சாத்தியிருக்கும்
இருந்த ஆறும்	
மேனி	திருமேனியிலே
அம் சாந்து	அழகிய சந்தனம் பூசப்பெற்ற அலங்கார மிருக்கும்படியையும்
இழுசிய	
கோலம்	
இருந்த ஆறும்	

எங்ஙனம்	{ என்னவென்று சொல்லுகேன்
சொல்லுகேன்	
ஒலி நல்லார்	{ சித்ரமெழுதுவதில் வல்லவர்கள்
எழுதிய	{ எழுதினவை யென்னலாம் படியுள்ள
தாமரை	{ தாமரை யிதழ்போன்ற அன்ன கண்ணும்
அன்ன கண்ணும்	
ஏந்து எழில்	{ மிக்க அழகையுடைய ஆகமும்
ஆகமும்	
தோளும்	திருத்தோள்களும்
வாயும்	திருப்பவளமும்

அழகியது { அழகியவாக அமையப்
ஆம் இவர் } பெற்ற இவர்

ஆர்கொல் என்ன—;
அட்டபுகரத்தேன் என்றார்—.

[முழசிவண்டாடிய.] திருமேனியின் இயற்கையழகிலும் செயற்கை யழகிலும் ஈடுபட்டுப் பேசும் பாசரமிது. தேனெழுதுகின்ற திருத்துழாய்மாலையைச் சாத்திக்கொண்டிருந்த அழகும் சந்தனக்காப்பு சாத்திக்கொண்டிருந்த அழகும் என்ன சொல்லுவேன்!; அன்றியும், திருக்கண்களும் திருமார்பும் திருத்தோள்களும் திருப்பவளமும் சித்திரமெழுதவல்லவர்களால் எழுதப்பட்டவைபோன்று எவ்வகைக்குறையும் கூறவொண்ணாதபடி அழகு விஞ்சியிருந்தன; இப்படிப்பட்ட மஹாதுபாவர் யார்? என்றேன்; நான்தான் அட்டபுகரத்தேன் என்றார்—என்கிறார்.

“வண்டு முழசி ஆடிய” என்றதனால் திருத்துழாய் மாலையில் மதுவெள்ளத்தின் பெருமை சொல்லிற்றும், [மேனி அஞ்சாந்துஇழிய கோலம்.] முன்பு க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் கம்ஸனால் வில்விழவுக்கு அழைக்கப்பட்டு மதுரைக்கு எழுந்தருளும்போது, 1. “நாரியசாந்தம் நமக்கிறை நல்கென்னத், தேறியவரும் திருவுடம்பில்பூச” என்கிறபடியே கூனியிடம் இரந்துபெற்ற அழகிய சந்தனத்தைப் பூசிக்கொண்டு பொலிந்த அழகை ஏட்டிலே கேட்டிருந்தோம்; இன்று நேரே காணப்பெற்றோம் என்கிறார் போலும்.

ஓவிநல்லார் = சித்திரமெழுதுபவர்கட்கு ‘ஓவியர்’ என்று பெயர்; நல் ஓவியர் என்க. “ஓவினல்லார்” எனப்பாடங்கொண்டு, ‘ஓவில் நல்லார்’ என்று பிரித்து, ஓவில்—சித்திரமெழுதுவதில், நல்லார்—சிறந்தவர்கள் என்றுபொருள் கொள்வாருமுளர். “ஓவிநல்லாரேழுதிய” என்ற அடைமொழியைத் தாமரையிலே அர்வயித்து, சித்திரக்காரரால் எழுதப்பட்ட தாமரை யாதொன்றுண்டு, அதுபோன்ற திருக்கண்கள் என்றுரைப்பாருமுண்டு ... (எ)

மேவியெப்பாலும் விண்ணோர் வணங்க

வேதமுரைப்பர் முந்நீர்மடந்தை

தேவி * அப்பாலதீர்சங்கமிப்பால்

சக்கரம் மற்றிவர் வண்ணமெண்ணில் *

காவியோப்பார் கடலேயுமொப்பார்

கண்ணும் வடிவும் நெடியராய் * என்

ஆவியோப்பா ரிவராகோலென்ன

அட்டபுகரத்தே நேன்றுரே.

(அ)

விண்ணோர் நிய்யஸூரிகள்
எப்பாலும் } சுற்றிலும் சூழ்ந்துகொண்டு
மேவி }
வணங்க வணங்கப்பெற்று

வேதம் { (இப்பெரியவர்) வேதங்களை
உரைப்பர் { உருச்சொல்லுகின்றார்;
முந்நீர் } கடலிற்பிறந்த
மடந்தை } கமலையானவள்

தேவி	{ பட்டமஹிவியாயிரா நின்றாள்;	காவி ஒப்பார்	{ கருநெய்தல் பூவின் நிறத்தை ஒத்திருக்கின்றாள்;
அதிர் சங்கம்	முழங்குகின்ற சங்கானது	கடலும் ஒப்பார்	{ ஸமுத்ரத்தையும் ஒத்திருக்கின்றாள்;
அப்பால்	இடத்திருக்கையிலுள்ளது;	கண்ணும் வடிவும் நெடியர் ஆய்	{ திருக்கண்களிலும் வடிவழகி லும் அளவிறந்தவராய்
சக்கரம்	திருவாழியானது	என் ஆவி ஒப்பார் இவர்	{ என் உயிரை ஒத்திருக்கின்ற இவர்
இப்பால்	வலத்திருக்கையிலுள்ளது;		ஆர்கொல் என்ன—;
மற்று	இதற்குமேல்		அட்டபுகரத்தேன் என்றார்—.
இவர் வண்ணம் எண்ணில்	{ இவருடைய நிறத்தை ஆராய்ந்து சொல்லப் புகுந்தால்		

[மேவியெப்பாலும்.] என்முன்னே வந்து தோற்றின பெரியவர் தனியராய் வந்திலர்; நித்யஸூரிகள் சுற்றிலும் சூழ்ந்து வணங்காநிற்க வந்தார்; வாயில் நல்வேதமோதும் வேதியரென்று விளங்கும்படி வேதங்களை ஒதிக்கொண்டு வந்தார்; அருகில் திருமகள் தேவியாகத் திகழ்ந்தாள்; இருபுறத்திலும் திரு வாழி திருச்சங்குகள் பொலிந்தன; கருநெய்தற்பூவே! கடல்தானே! என்னும் படியான வடிவுதோன்றிற்று; அவ்வடிவழகுக்கும் கண்ணழகுக்கும் எல்லை காணமுடியவேயில்லை: “வஹிஃ ப்ராண ஹவாவா:—பஹி: ப்ராண இவா பர:” என்னுமாபோலே நம்முடைய பிராணன்தான் இங்கனே உருவெடுத்து வெளித்தோன்றுகின்றதோ என்று நினைக்கலாம்படி பரமபீதிக்கு இலக்காயிருந்தார். இப்படி நித்யஸூரிகளும் பிராட்டிமாரும் திவ்யாயுதங்களும் திவ்ய மங்கள விக்கரஹமும் ஸ்பஷ்டமாக விளங்கச்செய்தேயும் இவரை இன்றொன் றறுதியிடமாட்டாத நான் இவரார்கொல்? என்றேன்; ‘நான்தான் அட்ட புகரத்தேன்’ என்றார்—என்கிறாள்.

“மேவியெப்பாலும் விண்ணோர் வணங்க வேதமுரைப்பர்” என்னுமளவும் ஒரு வாக்கியமாகக்கருதி ‘நித்யஸூரிகள் வேதங்களைச்சொல்லித் துதிப்பார்கள்’ என்று சிலர் பொருளுரைப்பர்; அங்கனே ப்ரமிக்கவேண்டா; விண்ணோர் களாலே வணங்கப்பட்டும், தம் வாயாலே வேதங்களை யோதிக்கொண்டும் வந்து தோன்றினார் என்று தெளிபொருள் கொள்க.

முந்நீர்மடந்தை = கடலிற்பிறந்த பெண்மகள்—ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி. முந்நீ ரென்று கடலுக்குப்பெயர்; ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வேற்றுநீர் [மழைநீர்] என்னும் மூன்றுவகை நீரையுடையது எனப் பண்புத்தொகையன்மொழியாகிய காரணப் பெயரென்பது பழையகொள்கை. இதனை மறுத்துக்கூறுகின்றார் அடியார்க்கு நல்லார்: ஆற்றுநீரென்பது மழைநீரேயாகையாலும், இவ்விவரண்டு மில்லாதபோது ஊற்றுநீருமில்லை யாகையாலும் இவற்றை முந்நீரென்பது பொருந்தாது என்று சொல்லி வேறு பொருள்கூறுகின்றார்; அதாவது—முச் செய்கையையுடைய நீர் முந்நீரென்பதாம். முச்செய்கையாவது—மண்ணைப் படைத்ததும் மண்ணையழித்ததும் மண்ணைக்காத்ததலுமாம். நீரினின்றி நிலம்

320 பேரியதிரு மொழி-உ-பத்து. அ-திரு. திரிபுரமுன்றேரித்தானும்.

பிறந்ததென்று வேதமோதுதலால் படைத்தலும், நீரின்றி உலகம் பிழையாததால் காத்தலும், இறுதியில் நீரினால் மூடப்பட்டு உலகம் அழிதலால் அழித்தலும் ஆக முத்தொழில்களும் கடலுக்கு உரியவைவாம். நச்சினர்க்கினியர்கருத்தும் இதுவே. நம் பூருவாசாரியர்கள் மூன்றுவகை நீரையுடையதென்னும் பொருளையே ஆதரிப்பர். முன்னீர் என நன்னகரமாகப்பாடமோதி, பழையநீர் என்றுரைப்பாருமுண்டு; ஆகியிற் கடவுள் நீரையே படைத்தாரென்று புராணங்கூறும்.

மடந்தை—பத்தொன்பது வயதுள்ள பெண்: பொதுவாகப் பெண்பாலுக்கும் பெயராக வழங்கும். தேவீ—வடசொல். (அ)

தஞ்சமீவர்க்கென் வளையுமில்லா

நெஞ்சமும் தம்மதே சிந்தித்தேற்கு *

வஞ்சிமருங்குல் நெருங்கநோக்கி

வாய்திறந்தோன்று பணித்ததுண்டு *

நஞ்சமுடைத்திவர் நோக்கும்நோக்கம்

நானிவர்தம்மை யறியமாட்டேன் *

அஞ்சவன் மற்றிவரார்கொலென்ன

அட்டபுகரத்தே நென்றாரே.

(க)

தஞ்சம் நிச்சயமாக
என் வளையும் எனது கைவளைகளும்
இவர்க்கு { இவரைநோக்கி (என்
நில்லா { கையில்) நிற்கின்றன
வில்லை;
சிந்தித்தேற்கு நான் ஆராயுமளவில்
நெஞ்சமும் எனது மனமும்
தம்மதே இவருடையதேயாம்;
வஞ்சி { வஞ்சிக்கொடிபோன்ற
மருங்குல் { (எனது) இடையானது
நெருங்க துவளும்படியாக
நோக்கி கடாக்கித்து
வாய் { தன்னது திருப்பவளத்தைத்
திறந்து { திறந்து

ஒன்று பணித் { ஒருவார்த்தை சொன்னது
தது உண்டு { முண்டு;
இவர் { இவர் பார்க்கிற
நோக்கும் { பார்வையானது
நோக்கம்
நஞ்சம் { விஷங்கலந்ததுபோலே
உடைத்து { கொடிதாயிருக்கின்றது;
நான் இவர் { நான் இவருடைய படியை
தம்மை அறிய { அறிகின்றிலேன்;
மாட்டேன்
இவர் ஆர் { இவரார் என்று
கொல் என்ன { கேட்கவும்
அஞ்சவன் பயப்படுகின்றேன்;
(ஆயினும் தாமே)

அட்டபுகரத்தேன் என்றார்—.

[தஞ்சமீவர்க்கு.] என்னுடைய கை வளைகளும் என்னுடைய நெஞ்சமும் என் பக்கலில் சிறிதும் தங்குகின்றன வில்லை; அவரிடத்திலேயே சென்று சேர்ந்துவிட்டன; (அதாவது—உடம்பு. மெலிந்து மூர்ச்சையுமுடைந்தேன் என்றவாறு.) இப்படி என்னிடத்திலுள்ளவற்றை யெல்லாம் கொள்ளுகொண்ட பின்பும் ‘இவரிடத்தில் இன்னமும் ஏதாவது தங்கியிருப்பதுண்டாகில் அதை

யும் கொள்வோம்' என்றெண்ணி என் இடையை உற்றுநோக்கி ஏதோவொரு வார்த்தையும் வாய்விட்டுச்சொன்னார்; அவர் பார்க்கிற பார்வையோ கண்ணிலே கொளுத்துவாரைப்போலே கொடிதாகப்பார்க்கின்றார்; இவர் நம்மை பகலிக்கவந்தவரா? அல்லது பகலிக்கவந்தவரா என்று எனக்கு விளங்கவில்லை; இவராகொல்? என்று கேட்கவும் எனக்கு அச்சமுண்டாகிவிட்டது; என்னுடைய அச்சத்தைத்தெரிந்துகொண்டு அவர் தாமே 'என்னை வேற்றுருவாக நினைத்து அஞ்சவேண்டா; நீ அஞ்சவேண்டாதபடி அட்டபுயகரத்திலே எளியனாய் வந்து நிற்கிறவனன்றோ நான்' என்றார்—என்கிறார்.

“என்வளையும் இவர்க்கு நில்லா” என்றது—இவர்க்காகி, என்னிடத்தில் நில்லா என்றபடி. “இங்கே குடியிருப்பாய் அவர்க்காக வர்த்திக்கிறனவாயிருந்தன” என்பது வியாக்கியான வருளிச்செயல். தய்யோ [தத்தயம்] என்ற வடசொல் தஞ்ச மெனத்திரிந்தது; உண்மையாக என்கை. (சு)

மன்னவன் தொண்டையர்கோன்வணங்கும்

நீண்முடிமாலே வயிரமேகன் *

தன்வலி தன்புகழ்க்குழந்த கச்சி

அட்டபுயகரத்தாதிதன்னை *

கன்னிநன் மாமதிள் மங்கைவேந்தன்

காமருசீர்க் கலிகன்றி * குன்ற

வின்னிசையால்சொன்ன செஞ்சொல்மாலே

ஏத்தவல்லார்க் கிடம் வைகுந்தமே.

(ய)

தொண் டையர் { தொண்டைமண்டலத்தி
கோன் { லுள்ளவர்கட்குத்
தலைவனான

மன்னவன் அரசனாலே
வணங்கும் வணங்கப்பட்ட

நீன் முடி மாலே { நீண்ட திருவயிஷேகத்தை
யுடைய
ஸர்வேச்வரனாயும்,

வயிரமேகன் { வயிரமேகனென்னும்
தன்வலி புகழ் { பிரபுவின் பராக்கிரமமும்
குழந்த கச்சி { கீர்த்தியும் மலிந்த
காஞ்சீபுரியிலே

அட்ட புயகரத்தி { திருவட்டபுயகரத்திருப்
பதியிலே எழுந்தருளி
யிருப்பவனுமுள்ள

ஆதிதன்னை { முதல்வனான
எம்பெருமானைக்குறித்து

கன்னி நல் மா { அழிவற்ற நல்ல பெரிய
மதிள் மங்கை { மதில்களையுடைய திரு
வேந்தன் { மங்கைக்குத் தலைவரும்

காமரு சீர் { விரும்பத்தக்க குணங்களை
புடையவருமான

கலிகன்றி கலியன்

குன்ற இன் { குறைவில்லாத இனிய
இசையால் { இசையுடனே அருளிச்
சொன்ன செய்த

செம் சொல் { அழகிய இச்சொல்
மாலே { மாலையைக்கொண்டு

ஏத்த வல்லார்க்கு { (எம்பெருமானைத்) துதிக்க
வல்லவர்களுக்கு

இடம் வைகுந்தம் { இருப்பிடம்
வைகுண்டமாகும்.

[மன்னவன்.] திருவட்டபுகரத்தெம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கை மன்னனருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர்கள் வைஞர்தம் சென்று சேர்ந்து நித்யாதுபவம் பண்ணப்பெறுவார்கள் ; (அல்லது) இத்திருமொழியை ஓதும்வர்கள் எவ்விடத்தில் வலிக்கிறார்களோ அவ்விடமே பரமபதம்—என்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன்சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று. முற்காலத்தில் பலபல அரசர்கள் பல திவ்யதேசங்களை அபிமானித்து ஸந்நிதி ஜீர்ணோத்தாரணம் முதலிய சிறப்புகளைச் செய்துவந்தார்கள் ; இத்திருவட்டபுகரத்தை வயிரமேக நென்னும் ஒரு தொண்டைநாட்டரசன் அபிமாநித்திருந்தமையால் அதனை யருளிச்செய்கிறார் முன்னடிகளில்.

தொண்டையர்கோன் என்பது பொதுப்பெயர் ; வயிரமேகன் என்பது சிறப்புப்பெயர். தொண்டையர்கோனாகிய வயிரமேகன் என்றும் அந்வயித்து உரைப்பர். (ய)

அடிவரவு :—திரி வெந்திறல் செம்பொன் மஞ்ச கலை எங்ஙனும் முழுசி மேவி தஞ்சம் மன்னவன் சொல்லு.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம்பத்து—ஒன்பதாந்திருமொழி, சொல்லுவன் சொற்பொருள்.

அவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியில் திருவட்டபுகரத்து நாயனரை மங்களாசாஸனம் செய்து, இத்திருமொழியில் பரமேச்சரவிண்ணகரத்தெம் பெருமானை மங்களாசாஸனம் செய்கிறார். திருக்கச்சிமாநகரில் ஸ்ரீவைகுண்ட பெருமாள் ஸந்நிதியென்று ப்ரவரித்தமாகவுள்ள திவ்யதேசமே இத்திருநாமம் பூண்டது. பரமேச்சரன் [பரமபதநாதன்] எழுந்தருளியிருக்கிற திவ்யநகர மாதல்பற்றிப் பரமேச்சரவிண்ணகரமெனப்பட்டது. தொண்டைமான் சக்ர வர்த்தி திருவட்டபுகரத்தில் சிறப்புகள் செய்ததுபோல் பல்லவராஜன் இப் பரமேச்சர விண்ணகரத்தில் பல திருப்பணிகள் செய்ததாக ப்ரவரித்தியுண் டாகையால் பாசுரந்தோறும் அப்பல்லவராஜனுடைய பெயரையும் புனைந்து பேசுகிறார். இத்திருமொழியில் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் முன்னடிகளெல்லாம் பகவத்குணகீர்த்தனமாகவும் பின்னடிகள் பல்லவராஜனுடைய புகழ்ச்சியைப் பேசுவனவாகவும் உள்ளன. 1. “என்னுவின்கவி யானொருவர்க்கும் கொடுக்கி லேன்” என்றும் 2. “இழியக்கருதி ஓர் மானிடம் பாடலென்னவதே” என் றும் நரஸ்துதியை இகழ்ந்து வெறுக்குமாழ்வார்கள் மனிசரில் ஒருவரான அரசர்களை இப்படி புகழ்ந்து பேசுதல் தகுதியோவென்று சிலர் சங்கிப்பர்; உலகி லுள்ள கூடூதரகவிகளைப்போலே தங்கள் வயிறு வளர்க்கவேண்டி ஸ்துதிசெய்கி றார்களல்லர் ஆழ்வார்கள்; இவ்வுலகில் எத்தனையோ அரசர்கள்தோன்றி பகவத் விமுகராயும் ஸ்வப்ரயோஜனபராராயும் காலங்கழியாநிற்க, இங்ஙனே சில அரசர் கள் பகவத்விஷயத்திலே அபிமானம்பூண்டு கிஞ்சித்கரிக்கப்பெற்றார்களே! என் னும் உவப்பினால் அவர்களைப் புகழ்ந்து பேசுகிறவிது எம்பெருமானுடைய ஸ்தோத்ரத்திலே அந்தர்ப்பலிக்குமேயன்றி, கேவலம் நரஸ்துதியாகி அவத்ய மாகமாட்டாது.

மேல் ஆறாம்பத்திலும் திருநறையூர்ப்பதிகங்களுள் ஒன்றான அம்பரமும் பெருநிலனும் என்ற திருமொழியில் செங்குணங்கோச் சோழனைப் புகழ்ந்து பேசுவர். எம்பெருமானோடு, எம்பெருமானாகந்தருளின நிலங்களோடு, அந் நிலங்களை அபிமானித்திருக்கும் மனிசரோடு வாசியுற எல்லாம் ஆழ்வார்க்கு உத்தேசயமாயிருக்குமென்க.

...

...

...

*

சொல்லுவன் சொற்பொருள் தானவையாய்ச்
 சுவையுரோலி நாற்றமும் தோற்றமுமாய் *
 நல்லரன் நாரணன் நான்முகனுக்கிடந்தான்
 தடஞ்சூழ்ந் தழகாயகச்சி *
 பல்லவன் வில்லவனென்றுலகில்
 பலராய்ப் பலவேந்தர் வணங்குகழ்ந்
 பல்லவன் * மல்லையர்கோன் பணிந்த
 பரமேச்சரவிண்ணகரமதுவே.

(க)

சொல்லு வன்சொல் பொருள் அவை தான் ஆய்	{ ஸாமாந்யசப்தங்களும் நித்யசப்தமான வேதமும் இவற்றின் பொருளுமாகிய இவை, தானேயாய்	தடம் சூழ்ந்து அழகாய் கச்சி	{ தடாகங்கள் சூழப்பெற்று அழகு பொலிந்த காஞ்சிபுரியிலே,—
சுவை உளறு ஒலி நாற்றமும் தோற்றமும் ஆய்	{ ரசம் ஸ்பர்சம் சப்தம் கந்தம் ரூபம் ஆகிய பஞ்சவிஷ யங்களும் தானேயாய்	உலகில்	இவ்வுலகத்திலே
நல்லரன் நாரணன் நான்முக னுக்கு	{ சிவனுக்கு அந்தர்யாமியா யிருந்துகொண்டும் தானான தன்மையாலும் பிரமனுக்கு அந்தர்யாமி யாயிருந்துகொண்டும் லோககாரியங்களை நடத்துமவனான எம்பெருமானுக்கு	பல்லவன் வில்லவன் என்று பலர் ஆய் பல வேந்தர்	{ பல்லவனென்றும் வில்லவ னென்றும் பல பெயர்க ளாலே சொல்லக்கூடிய பல அரசர்களாலே
இடம்	{ இருப்பிடம் (எதுவென்றால்);	வணங்கு கழல்	{ வணங்கப்பட்ட பாதத்தை யுடையவனும்
		மல்லையர் கோன்	{ மல்லாபுரியென்கிற திருக்கடல் மல்லையிலுள் ளார்க்குத்தலைவனுமான
		பல்லவன்	பல்லவராஜன்
		பணிந்த	{ கைக்கரியங்கள் செய்யப் பெற்ற
		பரமேச்சர விண்ணகரம் அது	{ பரமேச்சர விண்ணகர மென்கிற திவ்ய தேசமாம்.

[சொல்லுவன்சொற்பொருள்.] எம்பெருமானுறையுமிடம்—கச்சியிலே பரமேச்சர விண்ணகரம்; அப்பெருமான் எப்படிப்பட்டவன்?—உலகத்திலுள்ள ஸகல ஸாமாந்ய சப்தங்களாலும் விசேஷசப்தமாகிய வேதங்களாலும் பிரதிபாதிக்கப்படுபவன்; ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தினாலும் அநுபவிக்கக் கூடியவன்; படைத்தல் காத்தல் அழித்தலென்னும் முத்தொழில்களையும் மூன்றுருக்கொண்டு நிர்வஹிக்குமவன். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் நீர்வனம் நிறைந்த கச்சித்திருப்பதியிலே பல்லவராஜனுடைய கைக்கரியங்களுக்குக் கொள்கலுமான பரமேச்சர விண்ணகரத்திலே எழுந்தருளியுள்ளான்—என்றராயிற்று.

சொல்லு என்றவிடத்து, உகரம்—சாரியை; சொல் என்றபடி: சொல்லாவது உலகத்தில் வழங்கப்படும் சப்தராசிகள். கல் மண் முதலிய சொற்களெல்

லாம் அவ்வப்பொருள்களுள் அந்தராத்மாவாய் உறைபவனுள் எம்பெருமானையும் சொல்லிநிற்குமென்பது வேதாந்திகளின் கொள்கை; இது, வடமொழியில் அபர்யவஸாந்ருத்தி எனப்படும். இனி, வன்சொல்லாவது—என்று மழியாமல் வலிதாயிருக்கக்கூடிய சப்தம்; அதுதான் வேதம்.

[சுவையுரோலி நாற்றமும் தோற்றமுமாய்.] ரஸம், ஸ்பர்சம், சப்தம், கந்தம், ரூபம் என்பன பஞ்சவிஷயங்க ளெனப்படும். உலக விஷயங்களைச் சிறிதுமறியாத யோகிகட்கு இவையெல்லாம் எம்பெருமான் தானேயாயிருப்பன். ஆழ்வாணருளிச்செய்த வரதராஜஸ்தவத்தில்—“ஆகு டிகு கிவிவாலதி ஜீவா—த்வக்ச த்ருக்ச நிபிபாஸதி ஜிஹ்வா” (24) என்ற ச்லோகம் காண்க.

இரண்டாமடியில் “நல்லரன் நான்முகன் நாரணனுக்கு” என்றும் ஒரு பாடமுண்டு; அரணுக்கும் நான்முகனுக்கும் அந்தர்யாமியான நாராயணனுக்கு என்று பொருளாம்.

இரண்டாமடியின் முடிவிலுள்ள “தடஞ்சூழ்ந்தழகாய கச்சி” என்பது பரமேச்சுர விண்ணகரத்தில் அர்வயிக்கும்; கச்சியிலுள்ளதான பரமேச்சுர விண்ணகரமென்கை. மேற்பாசுரங்களிலும் இங்ஙனமே காண்க.

[பல்லவன்வல்லவனிட்யாதி.] முற்காலத்தில் பல்லவனென்றும் வில்லவனென்றும் பல அரசர்களிருந்தனர்; அவர்கள் வணங்கப்பெற்ற பாதத்தையுடையவன் என்று பல்லவராஜனுடைய பெருமேன்மையைப் பேசினாராயிற்று. இவ்வரசன் மல்லாபுரியென்னும் திருக்கடல்மல்லையைப் படைவீடாகக்கொண்டு அரசாட்சி புரிந்துவந்தமைபற்றி மல்லையர்கோன் எனப்பட்டான். பணிந்த என்று—இவ்வரசனுடைய பல கைங்கரியங்களுக்குப் பாதத்திரமான என்றபடி.

கழற்பல்லவன் என்றதற்கு—பல்லவம்போன்ற பாதத்தையுடையவன் என்றும் பொருள்கொள்வர் சிலர். பல்லவமாவது—தளிர்; வட சொல். ... (க)

கார்மன்னு நீள்விசும்பும் கடலும்

சுடரும் நிலனும்மலையும் * தன்னுந்தித்

தார்மன்னு தாமரைக்கண்ணனிடம்

தடமாமதிஞ்சூழ்ந்தழகாயகச்சி *

தேர்மன்னு தேன்னவனை முனையில்

செருவில் திறல்வாட்டிய திண்சிலையோன் *

பார்மன்னு பல்லவர்கோன் பணிந்த

பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே.

(உ)

கார் மன்னு { மேகங்கள்பொருந்திய
நீள் விசும்பும் { பெரிய ஆகாசமென்ன
கடலும் ஸமுதாங்களைன்ன

சுடரும் { சந்திரன் ஸூரியன்
முதலிய சுடர்ப்
பொருள்களைன்ன

நிலனும்
மலையும்

பூமியென்ன
குலபர்வதங்களென்ன
(ஆகிய இவையெல்லாம்)

தன் உந்தி
தார் மன்னு

{ தனது திருநாபிக்கமலத்தில்
நின்றும் உண்டாகப்
பெற்ற

தாமரைக் கண்ணன் } புண்டரீகாக்ஷனுக்கு

இடம் இருப்பிடமாவது—;

தடம் மா { தடாகங்களாலும்
மதின் சூழ்ந்து { பெரிய மதில்களாலும்
அழகாய் சுச்சி { சூழப்பட்டு அழகான
காஞ்சிபுரியிலே,—

முனையில் போர்க்களத்திலே

தேர் மன்னு } மஹாரதனு பண்டிய
தென்னவனை } ராஜனுடைய

செருவில் திறல் வாட்டிய } சண்டைசெய்யும் வில்லின் வலியைப் பங்கப்படுத்தின

திண் சிலையோன் } வலிய வில்லையுடையனும்

பார் மன்னு } இப்பூயியில் நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருந்த

பல்லவர் கோன் } பல்லவராஜன்

பணிந்த கைக்கரியம் செய்யப்பெற்ற பரமேச்சராவின்னகரம் அதுவே—.

[கார்மன்னு.] புவனங்களைத் தையும் தனது திருநாபிக்கமலத்தினின்று தோற்றுவித்த தாமரைக்கண்ணன் நெழுந்தருளியிருக்குமிடம் பரமேச்சர விண்ணகரமென்கிறார். விசம்பு, கடல், சுடர், நிலம், மலை முதலான பொருள்கள் உந்திக்கமலத்திலே மன்னியிருக்கையாவது இவற்றுக்கெல்லாம் பிறப்பிடமாயிருக்கை. இத்தால்—உலகங்களைப் படைப்பவனு நான்முகக்கடவுளைப் பிறப்பித்த உந்திக்கமலத்தையுடையவன் என்பதாகக்கொள்க. உந்தித்தார் = தார் என்று புஷ்பத்துக்கும் பெயர்.

பின்னடிகளால் பல்லவராஜனுடைய பராக்கிரமத்தைப் புகழ்ந்து பேசுகிறார்; சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய பராக்கரமத்தைப் பேசுவதுபோலவே உள்கனிந்து பேசுகிறார் காண்மின் திவ்யதேசத்துக்கு அவன் அபிமானியாய்ப் பரமபாகவதனையிருக்கையாலே. முற்காலத்தில் பாண்டியராஜனுக்கும் இப்பல்லவராஜனுக்கும் பெரும்போர் விளைந்ததென்றும், அதில் இவ்வரசன் வெற்றிபெற்றானென்றும் கூறுவர்.

தேர்மன்னு தென்னவனை = தேர்வீரனு பண்டியனை யென்றபடி. அதி ரதர், மஹாரதர், ஸமரதர், அர்த்தரதர் என்று தேர்வீரர் நால்வகைப்படுவர்;—தமக்கு வேறு துணையில்லாமல் தாம் ஒரு தேரின்மேலிருந்து தமது தேர் குதிரை ஸரதிகளுக்கு அழிவுவராமற் காத்துக்கொண்டு பல்லாயிரம் தேர் வீரர்களோடு போர்செய்து வெல்லும் வல்லமையுள்ளவர்—அதிரதரென்றும்; கீழ்ச்சொன்னபடியே தாமிருந்து பதினோராயிரம் தேர்வீரர்களோடு பொருபவர்—மஹாரதரென்றும்; ஒரு தேர்வீரரோடு தாமும் ஒருவராய் நின்று எதிர்க்க வல்லவர்—ஸமரதரென்றும்; அங்நனமே பொருது தமது தேர் முதலியவற்றையிழந்துவிடுபவர் அர்த்தரதரென்றுஞ் சொல்லப்படுவர்.

[முனையில் செருவில்.] முனையென்றாலும் செரு என்றாலும் யுத்தத்துக்குப் பரியாயநாமமாகையால் செருவில் என்றதை 'செரு-வில்' என்று பிரித்து, போர்செய்யவல்ல வில் என்று உரைக்கலாயிற்று; பாண்டியனுடைய வில்லைப் பங்கப்படுத்தின வில்லையுடைய பல்லவராஜன் கிஞ்சிக்கரிக்கப்பெற்ற பரமேச்சர விண்ணகரம்—தாமரைக்கண்ணனிடம் என்றராயிற்று. (செருவில் முனையில்— போர்முகத்திலே என்றுமுரைக்கலாம்.) ... (உ)

உரந்தரு மெல்லணைப் பள்ளிகொண்டான்
 ஒருகால்முன்னம் மாவருவாய்க் கடலுள் *
 வரந்தரு மாமணி வண்ணனிடம்
 மணிமாடங்கள் சூழ்ந்தழகாய கச்சி *
 நிரந்தவர் மண்ணையில் புண்ணுகர்வேல்
 நெவோயிலுகச் செருவில்முனநாள் *
 பரந்தவன் பல்லவர்கோன்பணிந்த
 பரமேச்சரவிண்ணகரமதுவே.

(ந)

முன்னம் } முன்பொருகால்
 ஒருகால் }
 மா உரு ஆய் } விலகுகணமான
 வடிவையுடையனாய்
 கடலுள் } திருப்பாற்கடலிலே
 உரந்தரு } வலிமிக்க மிருதுவான
 மெல் அணை } சேஷசயனத்திலே
 பள்ளி }
 கொண்டான் } திருக்கணவளர்ந்தவனும்
 வரந்தரு } வாதனென்று திருநாம
 முடையவனும்
 மா மணி } நீலமணிபோன்ற நிரத்தனு
 வண்ணன் } மான பெருமானுக்கு
 இடம் } இடமாவது,—

மணி } ரத்நமயமான மாடங்களாலே
 மாடங்கள் } சூழப்பட்டு
 சூழ்ந்து } அழகுபொலிந்த
 அழகாய கச்சி } கச்சிப்பதியிலே,—
 முனநாள் } முற்காலத்தில்,
 மண்ணையில் } மண்ணையென்னும் நகரத்தி
 நிரந்தவர் } லுள்ள சத்ரு ராஜாக்க
 ளானவர்கள்
 புண் நுகர் } மாம்ஸங்களைக்கவர்கின்ற
 வேல் நெடு } வேலாபுதத்தின் கொடிய
 வாயில் உக } வாயிலே பட்டி முடியும்
 படியாக
 செருவில் } போர்க்களத்திலே
 பரந்தவன் } வியாபித்தவனான
 பல்லவர் } பல்லவராஜன் பணிவிடை
 கோன் } செய்யப்பெற்ற
 பணிந்த }
 பரமேச்சரவிண்ணகரம் அதுவே—.

[உரந்தருமெல்லணை.] திருப்பாற்கடலிலே திருவனந்தாழ்வான்மீது
 சயனித்தருள்பவனும் திருவத்திமாமலையில் பேரருளாளப் பெருமானாய் வரத
 ராஜன் என்று திருநாமம்பூண்டு ஸேவைஸாதிப்பவனுமான எம்பெருமானே
 பரமேச்சரவிண்ணகரத்தில் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனாகக் காட்சித்தருள்கிறானென்
 கிறார்.

உரந்தரு மெல்லணை=உரமாவது வலிவு; எம்பெருமான் பிராட்டிமாருடனே
 தன்மீது ஏறித்துகைத்தால் வருத்தமின்றிப் பொறுத்திருக்கவல்ல வலிவுடை
 யவனிறே திருவனந்தாழ்வான். இப்பாட்டில் வரந்தருமாமணிவண்ணன் என்று
 ஸ்ரீஹஸ்திகிரிநாதனை பேரருளாளனை மங்களாசாஸனம் செய்தமையால்
 இதனை இராட்டித்து ஓதுவர் கச்சித்திருப்பதியோர்.

பின்னடிகளால் பல்லவராஜனுடைய பேரண்மையைப் பேசுகிறார். இவ்
 வரசன் பல ராஜவீரர்களைப் போரில்வென்று விளங்கினவனாதலால், மண்ணை

328 பெரிய திருமொழி-உ-பத்து, சு-திரு. சொல்லுவன்சொற்போருள்.

யென்னும் நகரத்திலிருந்து வீரர்களை வென்றொழித்தமையை இப்பாட்டில் பேசுகிறார். மண்ணையிலிருந்த சத்துருக்கள் இவ்வரசனது வேற்படையின் வாயிலே மாண்டொழிந்தனராம். உக = உருதலாவது பொடியாய் போதல் ... (ங)

அண்டமுமெண்டிசையும் நிலனும்
அலைநீரோடு வானேரிகால்முதலா
வுண்டவன் * எந்தைபிரானதிடம்
ஒளிமாடங்கள் சூழ்ந்தழகாய கச்சி *
விண்டவரிண்டைக் குழாமுடனே
விரைந்தாரிரியச் செருவில்முனிந்து *
பண்டோருகால் வளைத்தான்பணிந்த
பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே.

(சு)

அண்டமும்	அண்டங்களையும்	பண்டு	} முன்னொருகாலத்தில்
எண் திசையும்	எட்டுத்திசைகளையும்	ஒருகால்	
நிலனும்	பூமியையும்	செருவில்	போர்க்களத்திலே
அலை நீரோடு	கடல்களையும்	விரைந்தார்	{ சண்டைசெய்ய விரைந்து வந்தவர்களான
வான்	ஆகாசத்தையும்	விண்டவர்	
எரி	அக்கியையும்	இண்டை	} நெருங்கின (தங்களது) சூழாமுடனே
கால்	காற்றையும்	குழாமுடனே	
முதலா	{ இவை முதலான மற்றும் பல பொருள்களையும்	இரிய	சிதறியோடும்படி.
உண்டவன்	{ (பிரளயம்கொள்ளாதபடி) திருவயிற்றிலேவைத்து நோக்கின	முனிந்து	சிறி
எந்தை பிரானது	{ எம்பெருமானுக்கு	வளைத்தான்	{ வில்லைவளைத்தவனான பல்லவராஜன்
இடம்		இடமாவது,—	
ஒளி மாடங்கள் சூழ்ந்து அழகாய் கச்சி—;		பரமேச்சுரவிண்ணகரம் அதுவே—.	

[அண்டமுமெண்டிசையும்.] பிரளயப் பெருங்கடலில் ஒரு பதார்த்தமும் அழியாதபடி அனைத்தையும் திருவயிற்றிலேவைத்து நோக்கின பெருமான் ஸம்ஸாரப் பெருங்கடலிலிருந்தும் நம்மை நோக்குதற்காகப் பரமேச்சுரவிண்ணகரத்தை விரும்பிவந்து நிற்கிறானென்கிறார். இத்தலத்திற்கு அபிமானியான பல்லவராஜன் எப்படிப்பட்டவன்?—விண்டவரிண்டைக்குழாமுடனே விரைந்தாரிரியச்செருவில் முனிந்து பண்டோருகால்வளைத்தவன்; போர்க்களத்திலே தன்னைப் பங்கப்படுத்துவதாக விரைந்துவந்த விண்டவர் [சத்துருக்கள்], இண்டைக்குழாமுடனேஇரிய—தாங்கள் மாத்ரமேயல்லாமல் தங்களைச் சேர்ந்த கூட்டங்களும் சிதறியோடும்படியாயிற்று இப்பல்லவன் வில்லைத்த மிடுக்கு.

“செருவில் வளைத்தான்” என்று கூட்டி அந்நவியித்து, செரு—போர் செய்கின்ற வில்—வில்லை, வளைத்தான் என்றுரைப்பாருமுண்டு. வளைத்தான் என்பதற்கு, சூழ்ந்துகொண்டானென்றும் பொருளுண்டாகையால், சிதறியோடவேண்டும் படி பகைவரை ஆக்ரமித்துக் கொண்டானென்றும் உரைக்கலாம். ... (ச)

தூம்புடைத்திண்கை வந்தாள்களிற்றின்
தூயர்தீர்த்தரவம்வெருவ * முனநாள்
பூம்புனல்பொய்கை புக்கானவனுக்கிடந்தான்
தடஞ்சூழ்ந்தழகாயகச்சி *
தேம்பொழில் குன்றையில் தேன்னவனைத்
திசைப்பச் செருமேல் வியந்தன்றுசேன்ற *
பாம்புடைப் பல்லவர்கோன் பணிந்த
பரமேச்சரவிண்ணகரமதுவே.

(ரு)

முன நாள் முன்னொரு காலத்தில்
தூம்பு உடை { துளையையுடைய துதிக்கை
தின்கை { யையும் வலிவுள்ள
வந்தான் { காலையுமுடைய
களிற்றின் { கஜேந்திராழ்வானது
தூயர் துன்பத்தை
தீர்த்து போக்கினவனாயும்,
பூம்புனல் { அழகிய நீரையுடைய
பொய்கை { பொய்கையிலே
அரவம் காளிய நாகம்
வெருவ அஞ்சம்படியாக
புக்கான் { பாய்ந்தவனாயுமிருக்கிற
அவனுக்கு { எம்பெருமானுக்கு
இடம் இருப்பிடமாவது,—
தடம் சூழ்ந்து அழகாய கச்சி—;

தேம்பொழில் { தேன் நிறைந்த சோலைகளை
குன்று எயில் { யும் மலைபோன்ற மதின்
தேன்னவனை { களையுமுடைய பாண்டிய
நாட்டின் அரசன்
திசைப்ப அறிவு கலங்கும்படி
அன்று முன்பு
செரு மேல் போர்க்களத்திலே
வியந்து { விருப்பத்துடனே போய்ச்
சேன்ற { சேர்ந்தவனும்
பாம்பு உடை { நாகத்தைக் கொடியாக
வுடையவனுமான
பல்லவர் { பல்லவராஜன்
கோன்
பணிந்த கிஞ்சிக்கரிக்கப்பெற்ற
பரமேச்சரவிண்ணகரம் அதுவே—.

[தூம்புடைத்திண்கை.] முதலையின் வாயிலகப்பட்டுத் துடித்த கஜேந்திராழ்வானுடைய துயரத்தைப் போக்கினவனும், யமுனையின் ஒருமடுவை விஷத்தால் கெடுத்துக் கொடுமைபுரிந்த காளியநாகத்தின் கொழுப்பை யடக்கினவனுமான பெருமான் கஜேந்திரன் போன்ற பக்தர்களைப் பாதுகாப்பதற்கும் காளியன்போன்ற பாகவதவிரோதிகளைப் படுகொலைபுடிப்பதற்கும் பரமேச்சரவிண்ணகரத்தில் ஸந்நிதிபண்ணியிராநின்றருனென்கிறார்.

யானையினுடைய துதிக்கையில் துளையுள்ளதனால் தூம்புடைத்திண்கை எனப்பட்டது. களிற்றின் தூயர்தீர்த்து—கஜேந்திராழ்வான் பறித்துக் கையில் வைத்துக்கொண்டிருந்த தாமரைப்பூவைத் திருவடியிலே சாத்தப் பெற்று

330 பேரிய திருமொழி-உபத்து, சு-திரு. சோல்லுவன்சொற்பொருள்

என்கை. பூம்புனல்பொய்கை—காளியன் அப்பொய்கையில் வந்து சேருவதற்கு முன்னே இருந்த நிலைமையைச் சொல்வதாகக் கொள்க. அன்றி, எதிர்மறையிலக்கணையால், கெட்டுப்போன ஜலத்தையுடைய பொய்கை என்னவுமாம்.

தேம்பொழில் = 'தேம்' என்னும் பதத்திற்குப் பல பொருள்களுண்டு; ஈரம், கள், தித்திப்பு, தேன், வாசனை. "தென்னவனை" என்றவிடத்து-ஐகாரம் சாரியை. பாம்புடை = ஒவ்வொரு அரசனுக்கு ஒவ்வொன்று த்வஜமாயிருக்கும்; பல்லவராஜன் நாகலோகத்தளவுஞ் சென்று வென்று வந்தவனென்பதற்கு அறிஞரியாக நாகத்தைக் கொடியாகவுடையனாயிருப்பனம். (குருவம்சத்து அரசர்களில் துரியோதனன் அரவூர்திகோடியோன் எனப்படுவன்.) ... (இ)

திண்படைக் கோளரியினுருவாய்த்

திறலோனகலம் செருவில்முனநாள் *

புண்படப் போழ்ந்த பிரானதிடம்

பொருமாடங்கள் சூழ்ந்தழகாயகச்சி *

வேண்குடைநீழல் செங்கோல்நடப்ப

விடவேல்கோடிவேற் படைமுன்னுயர்த்த *

பண்படைப் பல்லவர்கோன்பணிந்த

பரமேச்சரவிண்ணகரமதுவே.

(ஈ)

முனநாள் முன்னொரு காலத்திலே

திண்படை { கூர்மையான
(நகங்களாகிற)
ஆயுதங்களை யுடைய

கோள் { வலிமிக்க நரவிலும்
அரியின் { மூர்த்தியாய்த்தோன்றி
உரு ஆய் {

செருவில் போர்க்களத்தில்

திறலோன் { மஹாபலசாலியான
அகலம் { இரணியனது மார்வை

புண்பட { புண்படும்படி
போழ்ந்த { கிழித்தெறிந்த

பிரானது எம்பெருமானுக்கு

இடம் இருப்பிடமாவது,—

பொரு { ஒன்றோடொன்று சேர்ந்
மாடங்கள் { திருக்கிற மாடங்கள்
சூழ்ந்து { நிறைந்திருப்பதனால்

அழகாய் அழகுபொலிந்திருக்கிற

கச்சி கச்சிப்பதியிலே,—

வேண்குடை { வெண் கொற்றக் குடையின்
நீழல் { நிழலில் (வீற்றிருந்து
கொண்டு)

செங்கோல் { தனது கட்டளை விலைச்
நடப்ப { செல்லும்படி
(அரசாண்டவனும்)

விடம் வெல் { பாம்பாகிற வெற்றிக்
கொடி { கொடியையுடும்

வேல் படை { வேல் என்னு
மாபுதத்தையும்

முன் உயர்த்த { சேனைகளின்முன்னே
உயர எடுத்தவனும்

பண்பு உடை நீதி தவறாதவனுமான
பல்லவர் கோன்—; பணிந்த—;
பரமேச்சரவிண்ணகரம் அதுவே—.

[திண்படை.] நரசிங்கமூர்த்தியாய்த் தூணில்தோன்றி இரணியனது மாற்பைப் பிளந்தொழித்த பெருமான் அப்படிப்பட்ட ஆஸூரப்ரக்ருதிகளை அழித்திதேற்காக இன்றைக்கும் வந்து தங்குமிடம் பரமேச்சரவிண்ணகரம் என்கிறார்.

திண்படை = நரலிம்ஹமூர்த்திக்கு நகங்கள் தவிர வேறு ஆயுத மொன்று மில்லாமையினால் அந்த நகங்களையே இங்குத் திண்படை யென்கிறார்.

பல்லவராஜனுடைய பெருமேன்மையைப் பேசுகிற மூன்றாமடியின் பிற்பகுதியில் “விட வெல்கொடி” என்றும், “விடை வெல்கொடி” என்றும் “விறல் வெல்கொடி” என்றும் மூன்றுவகையான பாடங்கள் உள்ளனவாக வியாக்கியானம் காண்கிறது. முந்தினபாடத்தில், விடம் என்றது விஷமுடைத் தான நாகத்தைச் சொன்னபடியாய் நாகக்கொடியோன் என்றதாகிறது: இரண்டாவது பாடமே பெரும்பான்மையாக வழங்குகின்றது; விடை என்று இளம் பாம்புக்கும் பெயருண்டென்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்கிறார். எருது என்னும் பொருளையே கொண்டாலும் குறையில்லை; பல்லவனுக்கு ஆதி காலமாக விருஷபக்கொடி இருந்ததென்றும், பின்பு நாகலோகத்தனவுஞ்சென்று வென்றுவந்தது காரணமாக நாகக்கொடி உண்டாயிற்றென்றும் வரலாறு உள்ளதாகச் சொல்லக் கேள்வியுண்டு. (சு)

இலகியநீண்முடி மாவலிதன் பெருவேள்வியில்

மாணுருவாய் முனநாள் *

சலமோடு மாநிலங் கொண்டவனுக்கிடந்தான்

தடஞ்சூழ்ந்தழகாயகச்சி *

உலகுடை மன்னவன் தென்னவனைக்

கன்னிமாமதிஞ்சூழ் கருவூர்வேருவ *

பலபடைசாய வென்றான் பணிந்த

பரமேச்சரவிண்ணகரமதுவே.

(எ)

முன நான் முன்னொருகால்,
இலகிய { விளங்காநின்ற நீண்ட
நீன் முடி { கிரீடத்தையுடைய
மாவலி தன் மஹாபலியினது
பெரு { பெரிய யாகத்திலே
வேள்வியில் }
மாண் உரு { வாமந ரூபியாய் (சென்று)
ஆய் }
சலமோடு கபடமான வகையாலே
மா நிலம் { உலகத்தையெல்லாம்
கொண்ட { ஆக்ரமித்துக்கொண்ட
வனுக்கு { பெருமானுக்கு

இடம் இருப்பிடமாவது,
தடம் சூழ்ந்து அழகாய் கச்சி—;
கன்னி மா { அழிவில்லாத பெரிய
மதிஞ் சூழ் { மதில்களாலே சூழப்பட்ட
கருவூர் { கருவூர் என்னும் நகரம்
வெருவ { நிலைகலங்கவும்
பல படை { சதுரங்க லேனை முடியும்
சாய { படியாகவும்,
உலகு உடை { உலகங்களை அடிமையாக
மன்னவன் { வுடைய அரசனாயிருந்த
தென்னவனை { பாண்டியனவென்ற
வென்றான் { பல்லவன்
பணிந்த—; பரமேச்சரவிண்ணகரம் அதுவே—.

[இலகியநீண்முடி.] குறட்பிரமசாரியாய் மாவலியின் யாகபூமியிலெழுந்தருளி வஞ்சனைவகையினால் மூவடிமண் நீரேற்று முவுலகத்தையும் திருவடிச்

332 பெரிய திருமொழி-உ-பத்து, கூ-திரு. சொல்லுவன்சொற்போருள்.

கீழ்க்கொண்ட பெருமான் நம்போன்ற அஹங்காரிகளையும் திருவடிக்கீழ்க் கொள்ளுதற்காக வந்துநிற்குமிடம் பரமேச்சரவிண்ணகர மென்கிறார்.

சலமொடு = 'ஜலம்' என்றவடசொல் சலமெனத்திரிந்ததென்று கொண்டால், மாவலியானவன் தத்தம் பண்ணுதற்காக விட்ட நீர்த்தாரையுடனே என்று பொருளாம்; 'ஹம்' என்ற வடசொல் சலமெனத் திரிந்ததென்று கொண்டால் க்ருத்ரிமவகையினால் என்றதாகிறது. சிறியவடிவைக்காட்டிப் பெரியவடிவாலே அளந்துகொண்டது க்ருத்ரிமமிறே.

பாண்டியராஜனுடைய நகரங்களுள் ஒன்றான கருவூரையும் பல்லவராஜன் வென்று கைக்கொண்டபடியைப் பின்னடிகளில் பேசினாராயிற்று. ... (எ)

குடைத்திறல் மன்னவனையொருகால்

குரங்கைப் படையா * மலையால்கடலை

யடைத்தவனெந்தைபிரானதிடம்

அணிமாடங்கள் சூழ்ந்தழகாயகச்சி *

விடைத்திறல் வில்லவன் நென்மெலியில்

வேருவச் செருவேல் வலங்கைப்பிடித்த *

படைத்திறல் பல்லவர்கோன் பணிந்த

பரமேச்சரவிண்ணகரமதுவே.

(அ)

ஒரு கால் முன்னொரு காலத்தில்,

குடை திறல் { வெண் கொற்றக்குடையை
மன்னவன் { யும் பெருமிடுக்கையு
ஆய் { முடைய சக்ரவர்த்தி
திருமகனும்
(அவதரித்து)

குரங்கை வானரவீரர்களை

படையா ஸேனையாகக்கொண்டு

மலையால் மலைகளினால்

கடலை தெற்கு ஸமுத்திரத்தை

அடைத்தவன் { அணைகட்டி
யடைத்தவனான

எந்தை { எம்பெருமானுக்கு
பிரானது

இடம் இருப்பிடமாவது,—

அணி மாடங்கள் சூழ்ந்து அழகாய கச்சி—;

நென் { நென்மெலி யென்னும்
மெலியில் { நகரத்தில்

விடை திறல் { காளையின் வலிவுபோன்ற
வலிவையுடையனான

வில்லவன் வில்லவனென்கிற அரசன்

வேருவ அஞ்சி நடுங்கும்படி

செரு வேல் { யுத்தத்திற்குக் கருவியான
வேற்படையை

வலம் கை { வலக்கையிலே
பிடித்த பிடித்தவனும்

படை திறல் { ஆயுதங்களை ஆளத்தக்க
மிடுக்கையுடையனுமான

பல்லவர்கோன்—; பணிந்த—;

பரமேச்சரவிண்ணகரம் அதுவே—.

[குடைத்திறல்.] சக்ரவர்த்திதிருமகனாகத் திருவவதரித்துப் பித்ருவாக்ய பரிபாலனத்துக்காக அரசனியஞ்சென்றகாலத்து இராவணனாற் கவர்ந்து செல்லப் பட்ட பிராட்டியை இலங்கையில் நின்றும் மீட்டுக்கொணர்த்தற்காகத் தென் கடலைக் கடக்கநேர்ந்தபோது வானரவீரர்களைத் துணைகொண்டு நீரினுள்ளே அமிழ்ந்துபோகவேண்டிய மலைகளாலே திருவணைகட்டின மஹாதுபாவன்

எழுந்தருளியிருக்குமிடம் கச்சியிலே பரமேச்சுரவிண்ணகரமாம். அத்திருப்பதி பல்லவராஜனுடைய பணிவிடைகளைப்பெற்றது; அவ்வரசனோவெனில், நென் மெலியென்னும் நகரத்திலே பெருமிடுக்கஞ்சிருந்த வில்லவன் என்னும் எதிரரசன் அஞ்சி நடுங்கும்படியாக வேற்படையைக் கையிலே பிடித்தவன். சத்துருக்களே வென்று திரட்டின பொருள்களைக்கொண்டு பல்லவன் கைக்கரியங்கள் செய்யப்பெற்ற பரமேச்சுரவிண்ணகரம் எம்பெருமானுக்கு கிருப்பிடமென்ற ராயிற்று. (அ)

பிறையுடை வாணுதல் பின்னேதிறத்து
முன்னேயொருகால் சேருவிலுருமின் *
மறையுடை மால்விடையேழடர்த்தாற்கிடந்தான்
தடஞ்சூழ்ந் தழகாயகச்சி *
கறையுடைவாள் மறமன்னர்கேடக்
கடல்போல் முழங்கும் குரல்குவாய் *
பறையுடைப் பல்லவர்கோன்பணிந்த
பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே. (க)

முன்னே ஒருகால்	முன்னொருகால்	தடம் சூழ்ந்து அழகாய கச்சி—;
பிறை வாள் உடை நுதல் பின்னே திறத்து	சந்திரகாலபோன்று ஒளியையுடைத்தான நெற்றியையுடையனான நப்பின்னேக்காக	கறை உடை வாள் { ரத்தக்கறை மாறாத வாலிள யுடையவர்களும்
உருமின்	{ இடிபோன்ற கர்ஜனையை யுடையவைகளாய்	மறம் த்வேஷமுடையவர்களுமான மன்னர் எதிரரசர்கள்
மறை உடை	{ எதிர்த்துவருகையை யுடையவைகளான	கெட முடிந்துபோம்படியாக
மால் விடை ஏழ்	{ பெரிய ஏழு ரிஷபங்களை	கடல்போல் முழங்கும் { கடல்போலே கோஷம் செய்கிற குரல் குரலையுடைய
செருவில்	போர்க்களத்தில்	கடுவாய்ப் பறையை பறை உடை { உடையவளு
அடர்த்தாற்கு	வலியடக்கின பெருமானுக்கு	பல்லவர் கோன்—; பணிந்த—;
இடம்	இருப்பிடமாவது—,	பரமேச்சுரவிண்ணகரம் அதுவே—.

[பிறையுடைவாணுதல்.] அழகிற்சிறந்த நப்பின்னேப்பிராட்டியை மணந்து கொள்ளுதற்காக, அவளது தந்தையின் ஏற்பாட்டின்படி யாவர்க்கு மடங்காத அஸுராவேசம் பெற்ற ஏழெழுதுகளையும் ஏழு திருவுருக்கொண்டு சென்று வென்று வலியடக்கின பெருமானுறையுமிடம் கச்சிதன்னிற் பரமேச்சுர விண்ணகரமாம். அத்திருப்பதி பல்லவராஜனால் பணிவிடை செய்யப்பெற்றது; அவ்வரசனோவெனில், எதிரரசர்கள் குடல் குழம்பும்படி கடல்போல் கர்ஜிக்க வல்ல கடுவாய்ப்பறையை நிரூபகமாகவுடையவன்.

உருமின் = 'உரும்' என்றாலும் 'உருமு' என்றாலும் இடிக்குப்பெயர்; இலக்கணியால் இடிபோன்ற குரலைச்சொல்லுகின்ற திங்கெனக் கொள்க.

334 பெரிய திருமொழி-உ-பத்து. கூ-திரு சொல்லுவன்சொற்பொருள்.

கவோய்ப்பறையுடை = பல்லவராஜனிடமிருந்த பறைக்கு-‘கவோய்ப்பறை’ என்று பெயர் வழங்கிவந்ததாகச் சில செப்பேடுகளிற் காண்கிறது. (க)

பார்மன்னு தொல்புகழ்ப் பல்லவர்கோன்பணிந்த

பரமேச்சரவிண்ணகர்மேல் *

கார்மன்னு நீள்வயல் மங்கையர்தம் தலைவன்

கலிகன்றி குன்றதுரைத்த *

சீர்மன்னு செந்தமிழ் மாலையல்லார்

திருமாமகள் தன்னருளால் * உலகில்

தேர்மன்னரா யோலிமாகடல்குழ்

செழுநீருலகாண்டு திகழ்வர்களே.

(ஐ)

பார் மன்னு { இப்பூமியிலே நிலைத்து
தொல் புகழ் { நீன்ற பெரும்புகழை
யுடைய

பல்லவர் { பல்லவராஜன்
கோன்

பணிந்த { கைங்கரியங்கள் செய்யப்
பெற்ற

பரமேச்சர { பரமேச்சரவிண்ணகர
விண்ணகர் { மென்னும் திருப்பதி
மேல் { விஷயமாக

கார் மன்னு { சின்கொண்ட பெரிய
நீள் வயல் { கழனிக்குளையுடைய
மங்கையர் தம் { திருமங்கைநாட்டிலுள்
தலைவன் { ளார்க்குத் தலைவரான

கலிகன்றி கலியன்

குன்றது { இலக்கணக்குறை யொன்று
மின்றி

உரைத்த அருளிச்செய்த

சீர் மன்னு { அழகுபொருந்திய
செம் தமிழ் { செந்தமிழினாலாகிய
மலை { இப்பாமாலைகளை

வல்லார் ஒதவல்லவர்கள்

திரு மா மகள் { பெரிய பிராட்டியாருடைய
தன் அருளால் { கிருபையினால்

உலகில் இவ்வுலகத்திலே

தேர் மன்னர் { தேரைநடத்தவல்ல
ஆய் { அரசர்களாகி

ஒலி மா கடல் { ஆரவாரிக்கின்ற பெரிய
சூழ் { கடலாலே சூழப்பட்ட

செழு நீர் { செழிப்பான நீர்மையை
உலகு { யுடைய உலகையெல்லாம்

ஆண்டு ஆண்டுகொண்டு
திகழ்வர்கள் விளங்குவர்கள்.

[பார்மன்னுதொல்புகழ்.] இப்பூமண்டலத்தில் நிலைநின்ற புகழையுடைய பல்லவராஜன் பணிவிடைகள் செய்யப்பெற்ற பரமேச்சரவிண்ணகர விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் பொருத்தமாகத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இச்சொல்மாலைகளை ஒதவல்லவர்கள் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் திருவருளுக்கு இலக்காகி இவ்வுலகை அரசாளவல்ல ராஜாதிராஜர்களாகி விளங்குவர்களென்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் புலன்சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று. (ஐ)

அடிவரவு:—சொல்லு கார் உரம் அண்டமும் தூம்பு தின் இலகிய குடை பிறை பார் மஞ்சாடு.

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம்பத்து—பத்தாந்திருமொழி.

மஞ்சாடுவரையேழும்.

அவதாரிகை:—இவ்விரண்டாம்பத்தின் முதல் திருமொழியோடே வட நாட்டுத் திருப்பதிகளின் அதுபவத்தைத் தலைக்கட்டி, அதற்குமேல் தொண்டை நாட்டுத் திருப்பதிகளின் அதுபவத்திலே இழிந்த ஆழ்வார், திருவெவ்வுருர் திருவல்லிக்கேணி திருநீர்மலை திருக்கடன்மல்லை திருநின்றவூர் திருவிடவெந்தை திருப்புக்குழி திருவட்டியகரம் திருப்பரமேச்சுரவிண்ணகரம் ஆகிய திருப்பதிகளைக் கீழ்த்திருமொழியளவாக அதுபவித்து, இனி நடுநாட்டுத் திருப்பதிகளான திருக்கோவலூரையும் திருவயிர்க்குரத்தையும் அதுபவிக்க விரும்பி இத்திருமொழியால் திருக்கோவலூரில் ஆழங்காற்படுகெருர்.

கோபாலன் எனப்படுகிற ஆயனார் எழுந்தருளியிருக்கும் திவ்யதலமாதல் பற்றி இதற்கு 'திருக்கோவலூர்' என்று திருநாமமாயிற்று. 'கோபால' என்ற வடசொல் 'கோவல்' எனத் திரிந்தது. கோபாலபுரமென்க. "பாவருந்தமிழாற் பேர்பெறு பனுவற்பாவலர் பாதிநாளிரவின், மூவருநெருக்கி மொழிவிளக்கேற்றி முகுந்தனைத் தொழுதநன்னு" என்று புகழ்ந்து கூறும்படி முதலாழ்வார் மூவரும் ஒருவரையொருவர் சந்தித்து அந்தாதி பாடின தலம் இது. ... *

மஞ்சாவேரையேழும் கடல்களேழும்

வானகமும் மண்ணகமும் மற்றுமேல்லாம் *

எஞ்சாமல் வயிற்றடக்கி யாலின்மேலோ

ரிளந்தளிரில் கண்வளர்ந்தவீசன்தன்னை *

துஞ்சாரீர் வளஞ்சுரக்கும் பெண்ணைத்தேன்பால்

தூயநான்மறையாளர் சோமுச்செய்ய *

செஞ்சாலி வினாவயலுள் திகழ்ந்துதோன்றும்

திருக்கோவலூரதுளள் கண்டேன்நானே.

(க)

மஞ்ச ஆடு { மேகங்கள் உலாவப்பெற்ற
வரை ஏழும் { குலபர்வதங்கள் ஏழும்

கடல்கள் { ஸமுத்ரங்கள் ஏழும்
ஏழும் {

வானகமும் { ஸ்வர்க்கம் முதலிய
மேலுலகங்களும்

மண்ணகமும் மண்ணுலகமும்
மற்றும் { மற்றுமுள்ள எல்லாப்
எல்லாம் { பொருள்களும்

எஞ்சாமல் அழிந்து போகாதபடி

வயிறு { (இவற்றையெல்லாம்)
அடக்கி { திருவயிற்றிலே
எடுத்துவைத்து

ஓர் ஒப்பற்ற
 ஆலின் ஆலமரத்தினுடைய
 இள தளிரின் } பால்மாறாத இளந்தளிரிலே
 மேல் }
 கண் வளர்ந்த துயில் கொண்ட
 ஈசன் தன்னை ஸ்வாமியை,—
 வளம் நீர் { மணிகள் முத்துக்கள்
 { முதலியவற்றைக்
 { கொழிக்கின்ற நீரானது
 அஞ்சா ஒருகாலும் மாறாமல்
 சரக்கும் பெருகிவரப்பெற்ற
 பெண்ணை பெண்ணையாற்றினுடைய
 தென்பால் தென்கரையிலே,
 தூய { ஒருபலனையும் விரும்பாமை
 { யாகிற மனத்தாய்மையை
 { யுடையவர்களாய்

நால் மறை { நான்கு வேதங்களை யும்
 ஆள் { கற்றுணர்ந்தவர்களான
 வைதிகோத்தமர்கள்
 சோமு { ஸோமயாகங்களைப் பண்ண
 செய்ய { (அத்தாலே)
 செம் சாலி செந்நெற்பயிர்களானவை
 விளை வயலுள் விளைநிலமான வயல்களிலே
 திகழ்ந்து } செழித்து விளங்கப்பெற்ற
 தோன்றும் }
 திருக்கோவ { திருக்கோவலூரென்னும்
 ஓர் அதுனுள் } திருப்பதியிலே
 நான் { நான் ஸேவிக்கப்பெற்றேன்.
 கண்டேன் }

[மஞ்சாவேரையேழும்.] திருக்கோவலூரில் இன்று நான் ஸேவிக்கப்பெற்ற பெருமான் ஆபத்திலெவந்து உதவும் உபகாரசிலன். மலைகள் கடல்கள் வாணலுகு மண்ணுலகு முதலிய எல்லாவற்றையும் பிரளயங்கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்துக் காத்தருளி ஒரு ஆலந்தளிரிலே சிறி குழந்தையாகத் திருக்கண் வளர்த்தருளின் முழுமுதற்கடவுள் காண்மின்—என்கிறார் முன்னடிகளால்.

இனி, பின்னடிகள் திருப்பதியின் நீர் நிலவளம் கூறுவன. நீர் வரவு மாறாதே பெருகிச் செல்லுவதும், பொன் முத்து மாணிக்கங்களைக் கொழித்து எறடாநின்றனளதுமான பெண்ணையாற்றின் [தக்ஷிணபிராகிரீந்தியின்] தென்கரையிலேயுள்ளது திருக்கோவலூர். அவ்விடத்து அநயப்பரையோஜநரான பல வைதிகர்களுண்டு; அவர்கள் பலனைக்கருதாது ஸோமயாகங்களைப் பண்ணிக் கொண்டிருப்பார்கள். அப்படி அவர்கள் ஒரு பலனையும் கருதாது வேள்வி புரிந்தாலும், ஒரு தேசத்தையும் நோக்காமல் வழிச்செல்லுமவனுக்கும் ஏதாவது ஒரு தேசப்பிராப்தி தன்னடையே நேரிடொமோபோலே இவர்களது யாகமும் பகவானது நினைவினால் ஒரு பலனைக் கொடுக்கவற்றுகையாலே த்ருஷ்ட பலன்கள் ஸம்பவிக்கும்—செந்நெற்பயிர்கள் வயல்களிலே செழிப்புற்று விளங்கும்; இப்படிப்பட்ட திருக்கோவலூரிலே ஆபத் ரக்ஷகனான பெருமானை ஸேவிக்கப் பெற்றேன் என்றாராயிற்று.

ஸோமம் என்ற வடசொல் சோமு எனத் திரிந்தது. ஸோமலதையின் ரஸத்தைப் பருகுதலை அங்கமாகவுடையதும் மூன்றுவருஷங்களால் ஸாதிக்கத் தக்கதுமாம் ஸோமயாகம். சாலி—வடசொல். ... (க)

கோந்தலர்ந்த நறுந்துழாய் சாந்தந்தூபம்
 தீபங்கோண்டமரர்தோழப் பணங்கோள்பாம்பில் *
 சந்தணிமேன் முலைமலராள தரணிமங்கை
 தாமிருவ ரடிவருந் தன்மையானை *
 வந்தனைசேய்திசையே ழாறங்கமைந்து
 வளர்வேள்வி நான்மறைகள் மூன்றுதீயும் *
 சிந்தனைசேய்திருபோழுதுமோன் றஞ்சேல்வத்
 திருக்கோவலுரதனுள் கண்டேன்நானே.

(உ)

அமரர்	பிரமன்முதலான தேவர்கள்	அடி வருடும்	{ திருவடிகளைப் பிடிக்கும் தன்மையானை படியாக வுள்ள எம்பெருமானே,
கொந்து அலர்ந்த நறு அழாய்	{ கொத்துக்கொத்தாக அலர்கின்ற மணம்மிக்க திருத்துழாய் மலர்களையும்	எழ இசை	{ ஸப்தஸ்வரங்களையும் ஆறு அங்கம் ஆறு அங்கங்களையும்
சாந்தம்	சந்தனத்தையும்	ஐந்து வளர்	{ பஞ்ச மஹா வேள்வி யஜ்ஞங்களையும்
தூபம்	தூபத்தையும்	மூன்று தீயும்	{ மூன்று அங்கங்களையும் கொண்டு
தீபம்	தீபத்தையும்	வந்தனை	{ எம்பெருமானை செய்து யடிபணிந்து
கொண்டு	கையிலேந்திக்கொண்டு	நால் மறைகள்	{ நான்கு வேதங்களை
தொழ	ஆசிரயிக்க	இரு பொழுதும்	{ இரவும் பகலும்
பணம் கொள் பாம்பில்	{ (ஆநந்தத்தினால்) படமெடுத்திருக்கிற திருவனந்தாழ்வான் மேலே,	சிந்தனை செய்து	{ அநுஸந்தித்துக்கொண்டு
சந்து அணி மெல் முலை மலரான்	{ சந்தனத்தாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட மெல்லிய முலைகளை யுடைய பெரிய பிராட்டியும்	ஒன்றும்	{ (வைதிகர்கள்) பொருந்தி வாழ்த்துகிடமான
தரணி மங்கை	பூமிப்பிராட்டியும் ஆகிற	செல்வம்	{ அழகு பொலிந்த திருக்கோவலுரதனுள்—;
இருவர் தாம்	இரண்டு தேவிமார்களும்		நான் கண்டேன்—.

[கோந்தலர்ந்த.] திருப்பாற்கடலில் திருவனந்தாழ்வான்மீது பள்ளிகொள்ளும் பெருமான் அஸ்தாதிகளைக் காத்தருள்வதற்காகத் திருக்கோவலுரில் வந்து நின்று ஸேவைஸாதிக்கக் கண்டேனென்கிறார். திருப்பாற்கடலில் எங்ஙனே யிருக்கிற பெருமானென்னில்; திருவாராதனத்துக்கு உரிய உபகரணங்களாகிய திருத்துழாய் சாத்துப்படி தூபதீபங்கள் முதலானவற்றைப் பிரமன் முதலிய தேவர்கள் சேகரித்துக்கொண்டுவந்து தொழும்படியாகவும், திருமகளும் மண் மகளும் திருவடி வருடும்படியாகவும் துயில்கொள்ளும் பெருமான்.

கீழ்ப்பாட்டிலுள்ள “ஆயநான்மறையாளர்” என்னும் எழுவாய்ப்பதத்தை

இப்பாட்டின் பின்னடிகளிலும் வருவித்துக் கொள்ளில் குறையில்லை. இத் திருப்பதியில் வாழ்கின்ற வைதிகர்கள் ஞானத்திலும் அனுட்டானத்திலும் குறையற்றவர்களென்கிறார்.

வந்தனை, சிந்தனை—ஐயிருன வடசொற்கள். தூபம், தீபம், பணம், அமரர், தரணி—வடசொற்கள். (உ)

கொழுந்தலரும் மலர்ச்சோலைக் குழாங்கொள்பொய்கைக்

கோள்முதலை வாளையிற்றுக் கொண்டற்கெள்கி *

அழுந்திய மாகளிற்றினுக்கன்றியேந்தி

அந்தரமேவரத்தோன்றி யருள்செய்தானை *

எழுந்தமலர்க் கருநீலமிருந்தில்காட்ட

இரும்புன்னை முத்தரும்பிச் சேம்பொன்காட்ட *

சேழுந்தடநீர்க்கமலம் தீலிகைபோல்காட்டும்

திருக்கோவலுராதனுள் கண்டேன்நானே.

(ந)

அன்று முன்பொருகால்,
கொழுந்து தளிக்கையும்த
அலரும் மலர் { விசுவிக்ஞின்ற
புஷ்பங்களைபுமுடைய
சோலை { சோலைகளின்
குழாம் கொள் { சுட்டங்கள் சூழ்ந்த
பொய்கை { தடாகத்திலே
கோள் முதலை வலிவள்ள முதலை
வாள் எய்து { (தனது) வாள்போன்ற
பற்களினால்
கொண்டற்கு காலக் கவ்வினதற்கு
என்கி மெலிந்து
அழுந்திய வருந்தின
மாகளிற்றி { கஜேந்திராழ்வானுக்காக
னுக்கு
ஆழி ஏந்தி { திருவாழியை
எடுத்துக்கொண்டு
அந்தரம் { ஆகாசம் இடமடையும்படி
மேவர { வந்து தோன்றி
தோன்றி

அருள் { (அவ்வானைக்குக்) கிருபை
செய்தானை { பண்ணின பெருமானை,-
எழுந்த { (நீரில்வின்றும்)
மேற்கிளம்பின
கரு நீலம் மலர் கருநெய்தற்பூவானது
இருந்தில் { கரிபோல் விளங்கவும்
காட்ட
இரு புன்னை { பெரிய புன்னை
மாங்களானவை
அரும்பி { அரும்புகளுண்டாகப்
பெற்றதனால்
முத்து முத்துக்களையும்
(மலர்களுண்டாகப் பெற்றதனால்)
செம் பொன் பசும்பொன்னையும்
காட்ட தோற்றுவிக்கவும்,
செழு நீர் { செழித்த நீரையுடைய
தடம் கமலம் { தடாகங்களில் தாமரைகள்
தீவிகை { விளக்குப்போலே
போல் காட்டும் { விளங்கவும்பெற்ற
திருக்கோவலுராதனுள், நான் கண்டேன்—.

[கொழுந்தலரும்.] முற்பிறவியின் வாஸகையாலே நடோடும் தாமரைப் பூக்களைப்பறித்து எம்பெருமானை அர்ச்சிப்பதாக விரதம் பூண்ட கஜேந்திரன் பூப்பறித்தற்கு ஒரு பொய்கையிலே சென்றிழிந்தவாறே அங்குறையும் முதலை யினால் கவ்வப்பட்டு வருந்தி 'ஆதிமூலமே!' என்று கதறினபோது, அரைகுலை

யத் தலைகூலையப் பதறிபோடிவந்து திருவாழியைச்செலுத்தி முதலையைத் துணித்து ஆணைக்கு அருள்செய்ததுபோல, நம்முடைய விசேடிகளையுந் தொலைத்து நம்மையும் காத்தருள்வதற்காக வந்து ஸந்நிதி பண்ணியிருக்கும் பெருமானைத் திருக்கோவலூரிலே ஸேவிக்கப்பெற்றேனென்கிறார்.

இரண்டாமடியில், “அந்தரமேவர” என்பதை, ‘அந்தரம் மேவர’ என்று பிரிக்க. மே—வினைப்பகுதி; ‘வர’ என்பது துணைவினை: மேவ என்றபடி. மேவுதலாவது—இடமடையும்படி நிரம்பியிருந்தல் கஜேந்திராழ்வானுக்கு அருள்செய்ய எம்பெருமான் எழுந்தருளினபோது ஆகாசம் இடமடையும்படி யெழுந்தருளினனென்றது—அவனெழுந்தருளின பெருமையைச் சொன்னபடி. அருள்செய்தானை = அவ்யானையின் கையிலிருந்த பூவைப் பெற்றுக்கொண்டு, அதன் காவில் புண் ஆறும்படி உபசாரங்கள் செய்தவற்றை நினைக்க.

பின்னடிகளால் திருக்கோவலூரின் வயல்வாய்ப்பையும் பொழில்வாய்ப்பையும் வருணிக்குமாழ்வார், அவ்வுரை ஒரு பொற்களரியாக உருவகப்படுத்தி வருணிக்கிறார்: (பொற்களரியாவது—தட்டானுடைய காரியச்சாலை) அஃது எப்படியிருக்குமென்றால், அங்கே கரிகள் கொட்டப்பட்டு விரம்பியிருக்கும்; பொன்களும் முத்துக்களும் நிறைந்திருக்கும்; நெருப்பு ஜவலித்துக்கொண்டிருக்கும். இங்கே, கருநீலமலர்கள் கரியாகவும், புண்ணைமொக்குகள் முத்தாகவும், புண்ணைப்பூக்கள் பொன்னாகவும், தாமரைப்பூக்கள் நெருப்பாகவும் திகழ்வன வாம். (௩)

தாங்கும்போர் மாலிபடப் பறவையூர்ந்து
தராதலத்தோர் குறைமுடித்த தன்மையானை *
ஆங்கும்பிக் கண்ணீர்சோர்ந் தன்புகூரும்
அடியவர்கட் காரமுதமானுன்தன்னை *
கோங்கும்பு சுரபுன்னை குரவார்சோலைக்
குழாவரிவண்டிசைபாடும் பாடல்கேட்டு *
தீங்கும்பு கண்வளருங் கழனிசூழ்ந்த
திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன்நானே. (௪)

தாங்க அரு போர் { ஒருவராலும் தாங்க முடியாத [கொடிய] யுத்தம் நடத்தவல்ல

மாலி மாலியென்னுமரக்கன்

பட முடியும்படி

பறவை கருடனை

ஊர்ந்து { (போர்க்களத்தில்) நடத்தி (மாலியைக் கொன்றொழித்து)

தராதலத் தோர் குறை முடித்த { பூமியிலுள்ள ஸத்துக்க ளுடைய குறைகளைத் தீர்த்த

தன்மையானை பெருமையுடையவனும்,

கண் நீர் அரும்பி சோர்ந்து { கண்ணீர் அரும்பரும்பாகப் பெருகி [ஆந்த பாஷ்பங்கொண்டு]

அன்பு கூடும் பக்தி பண்ணுகிற

அடியவர்கட்கு பக்தர்களுக்கு

ஆங்கு அப்போதே
 ஆர் அமுதம் { அருமையான அமுதம்
 ஆணை { போன்றிருப்பவனுமான
 தன்னை { பெருமானை;—
 கோங்கு } கோங்கின் பூக்களும்
 அரும்பு }
 சுரபுன்னை ஸுரபுன்னைகளும்
 குரவு குரவுகளும்
 ஆர் செறிந்திருக்கிற
 சோலை சோலைகளிலே

குழாம் வரி { கூட்டல் கூட்டமாகக்கூடிய
 வண்டு { அழகிய வண்டுகள்
 இசை பாடும் { (மதுபான மயக்கத்தாலே)
 பாடல் { இசை பாடுகிற
 கேட்டு { பாடல்களைக் கேட்டு
 (அத்தாலே நீர் பாய்ந்தாற்போலேயாய்)
 தீம் கரும்பு இனிய கரும்புகளானவை
 கண் வளரும் ஒரு கண் ஏறி வளரப்பெற்ற
 கழனி கழனிகளினால்
 சூழ்ந்த சூழப்பட்ட
 திருக்கோவலூரதனுள், நான் கண்டேன்—.

[தாங்கரும்போர்மாலிபட.] திருக்கோவலூரில் அடியேனுக்கு ஸேவை ஸாதித்த எம்பெருமான் எப்படிப்பட்டவன்?—; கருடனை வாஹனமாகக் கொண்டு போர்க்களத்திற்புகுந்து திருவாழியினால் மாலியென்னுமரக்கனுடைய தலையை யறுத்தொழித்து ஸாதுக்களை வாழ்வித்தவன்; இப்படிப்பட்ட வீரச் செயல்களையும் மற்றுமுள்ள ஸௌசீல்ய ஸௌஸ்ப்ய சூண்ங்களையும் நினைந்து நைந்து உள் கரைந்துருகிக் கண்ணீர்பெருக நிற்கும் பரமபக்தர்களின் நெஞ்சிலே தித்தித்திருப்பவன்.

இப்படிப்பட்ட பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற திருக்கோவலூர் எப்படிப்பட்டதென்னில்; கோங்கு, சுரபுன்னை, குராமுதலிய புஷ்ப வ்ருக்ஷங்கள் நிறைந்த சோலைகளிலே வண்டுகள் கூட்டடங்கூடி மதுவைப்பருகிக் களித்துப் பாடுகிற பாட்டுக்களையே வினைநீராகக்கொண்டு வயல்களிலே கரும்புகள் வளர்கின்றனவாம்; அப்படிப்பட்ட கழனிகளால் சூழப்பட்ட திருக்கோவலூரில் கண்டேன்.

மாலி, மாலியவான், சுமாலி என்னுமரக்கர் மூவரும் ஸஹோதரர்கள். இவர்கள் திருமாலுடன் போர்புரிந்து பராஜயமடைந்த வரலாறு உத்தரபூரீ ராமாயணத்தில் ஏழாவது ஸர்க்கத்தில் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. மாலியென்பவன் கருடாருடனை திருமாலுடனே போர்புரியும்போது சிறிது பங்கப் பட்டுத் தேரைவிட்டு இழிந்து கதையினால் கருடனை முகத்தில் மோதினான்; இங்ஙனம் புடைபட்ட பக்ஷிராஜன் மிகத்துன்புற்று அவ்வேதனைக்கு ஆற்றாது பூரீமஹாவிஷ்ணுவைப் போர்க்களத்தினின்றும் பின்புற மெழுந்தருள்பண்ணிக் கொண்டுபோக, திருமால் பராமுகமாகத் திரும்பியிருக்கையிலும் அவன் மீது தமது சக்கராயுதத்தைவிடுக்க, அது மாலியினது முடியை அறுத்துத்தள்ளிய தென்க.

தராதலம்—வடசொல்.

கண்ணீர்சோர்ந்துஅன்புகூருமடியவர்களாவார்—“ஆஹ்லாதகீத நேத்ரம்பு” என்கிறபடியே ‘கங்குலும் பகலும் கண்துயிலறியுள் கண்ணீர் கைகளாலிறைக்

கும்' என்றிருக்கின்ற பக்தர்கள்; அவர்கட்கு 'எனக்குத் தேனே பாலே கண்ணலேயமுதே' என்னும்படியிருப்பன் எம்பெருமான்.

“வரிவண்டு இசைபாடும் பாடல் கேட்டுத் திங்கரும்பு கண்வளரும்” கரும்புக்கு நீர்பாய்ச்ச, கணுக்கள் விட்டுவளருமாபோலே, வண்டுகளின் இசைப் பாடலாகிய இன்பரசம் பாயப்பெற்றுக் கரும்புகள் கணுக்கள் வளரப்பெறுகின்றனவாம். இத்தால்—வண்டுகளின்பாடல் ரஸமயமாயிருக்கின்ற தென்றவாரும். இனி, கண்வளரும் என்பதற்கு ‘உறங்கும்’ என்று பொருள் கொள்ளவும் இடமுண்டு: கண்ணிரான் குழலுதிய காலத்தில் சராசரப் பொருள்களையாவும் குழலினிசையில் சுடுபட்டு மெய்மறந்து நின்றதுபோலே, வண்டுகள் பாடும் இசையைக்கேட்டு அஃறிணைப் பொருளாகிய கரும்பும் அசைவு அற்று நிற்கும் படியைச் சொன்னவாறு. “மருண்டு மான்கணங்கள் மேய்கைமறந்து மேய்ந்த புல்லும் கடைவாய் வழிசோர, இரண்டு பாடும் துலங்காபுடைபெயரா எழுது சித்திரங்கள் போல நின்றனவே” என்றற்போல. ... (ச)

கறைவளர்வேல் கரன்முதலாக் கவந்தன்வாலி
கணையொன்றினால்மடிய விலங்குகதன்னுள் *
பிறையெயிற்று வாளரக்கர் சேனையெல்லாம்
பெருந்தகையோ டேன்துணித்த பெம்மான் தன்னை *
மறைவளரப் புகழ்வளர மாடந்தோறும்
மண்டபமொண்டொளியனைத்தும் வாரமோத *
சிறையனைந்த பொழிலனைந்த தேன்றல்வீசும்
திருக்கோவலுரதனுள் கண்டேன்நானே. (ரு)

கறை வளர் { (ரத்தமாம்ஸங்களின்) கறை ஏறிக்கிடக்கிற
வேல் வேற்படையையுடைய
கரன் முதலா கரன் முதலாக
கவந்தன் வாலி } கபந்தனும் வாலியும்
கணை ஒன்றினால் } ஓர் அம்பாலே முடியும்படி (செய்தவனும்)
இலங்கை தன்னுள் } லங்காபுரியிலே
பிறை எயிறு } பிறைபோன்ற கோரப்பற்
வான் அரக்கர் } களையும் வான்களையு
சேனை } முடைய அரக்கர்களின்
எல்லாம் } சேனைகளையெல்லாம்
பெரு தகையோடு } அவர்களுடைய தலைவனான
கடன் } இராவணனோடு
அணித்த } தொலைத்தொழித்த

பெம்மான் தன்னை } பெருமானே,—
மாடம் தோறும் } ஒவ்வொரு வீடுகளிலும்
மறை வளர வேதகோஷம் ஒங்கவும்
புகழ் வளர (அதனால்) கீர்த்திவளரவும்
ஒண் தொளி அழகிய வீதிகளிலேயுள்ள
மண்டபம் } மண்டபங்களிலெல்லாம்
அனைத்தும் }
வாரம் ஓத { ‘வாரமோதுகை’ என்கிற
அத்யயநத்தை நடத்தவும்
பெற்றதாய் }
சிறை }
அனைந்த நீரான் நெருங்கின
பொழில் } சோலைகளோடு உறைந்து
அனைந்த வருகின்ற தென்றல்
தென்றல் } வீசப்பெற்றதான
வீசும் }
திருக்கோவலுரதனுள்—; நான் கண்டேன்—.

[கறைவளர்வேல்.] இராமபிரானாகத் திருவவதரித்துக் காடுறைந்தகாலத்துக் கான் கவந்தன் வாலி முதலானவர்களை முடித்துக்கொண்டு இலங்கை சென்று இராவணனையும் அரக்கர் சேனைகளையும் துணித்தொழித்த பெருமானை, வைதிகர்கள் நிறைந்த பரம்போக்யமான திருக்கோவலூரிலே கண்டேனென்கிறார்.

கறைவளர்வேல் = கரனுடைய வேலாயுதம் ஒருநொடிப்பொழுதும் ஒய்தலின்றியே வேலைசெய்துகொண்டே யிருக்குமாதலால் ரக்தமாம்ஸங்களின் கறை மாறுதிருக்குமென்க. கரணைக்கொன்றது சூர்ப்பணகையின் அங்கபங்கத்திற்கு அடுத்தபடியாக ஜநஸ்தாநத்தில் நடந்த போரில்.

கவந்தன் மடிந்த வரலாறு:—ததுவென்னும் யசூனது மகனாய், ஸ்தூல சிரஸ் என்னும் முனிவனது சாபத்தால் அரக்கனாகி, பிரமனருளால் நீண்ட ஆயுள்பெற்று, தேவேந்திரனோடு எதிர்த்து அவனது வஜ்ராயுதத்தாற் புடைபட்டுத் தனது தலை வயிற்றில் அழுந்தியதுபற்றிக் கபந்தம்போலுந் தோற்ற முடையனாதால் கபந்தனென்று பெயர்பெற்ற அரக்கன் தண்டகாரணியத்தில் ஒருபக்கத்திலேயிருந்து தனது நீண்ட கைகளிரண்டையும் எட்டியமட்டில் பரப்பித்துழாவி அவற்றிற்குள் அகப்பட்ட ஜீவராசிகளையெல்லாம் வாரி வாய்ப்பெய்து விழுங்கிக்கொண்டிருக்க, அங்குச்சென்று இவன்கைகளினிடையே அகப்பட்டுக்கொண்ட ராமலக்ஷ்மணர்கள் இவனது தோள்களைத் துணித்துத் தள்ளியவளவில், இவன் முன்னைய சாபமும் முற்பிறப்பின் தீவினையும் தீர்த்தவனாகி ராசூஸசரீரத்தை யொழித்து திவ்யசரீரம்பெற்றுப் பெருமானைப்பலவாறு துதித்து நங்கதிக்குச் சென்றனென்றறிக.

பெருந்தகை என்னும் பதம்—பெருமையுடையவன் என்ற பொருளதாகி அரசனையுணர்த்தும்: இங்கே இராவணனைச் சொன்னபடி.

ஒண் தோளியினைத்தும் = வடமொழியில் 'ப்ரதோளி' என்றொரு சொல் உண்டு; வீதி என்று பொருள் "ரஹ்ர ஸூதொலிவி-ஸிவா—ரத்தயா ப்ரதோளிர் ஷிகா." என்பது அமரகோசம். அச்சொல்லில் ப்ர என்னு முபஸர்க்கம் நீங்கி, 'தோளி' என்பது தோளி யென்று குறுக்கல்ஷிகாரம் பெற்றிருக்கிற திங்கு. மண்டபம்—வடசொல் [வாரமோத.] வேதமோதமவர்களின் அத்தயந முறைமைகள் பலவகைப்பட்டிருக்கும்; அவ்வகைகளுள், வாரஞ் சொல்லுவதென்பது ஒன்று: அதாவது—அதுவாகத்தின் அடியையோ பஞ்சாதியின் அடியையோ ஒருவர் எடுத்துக் கொடுத்துப் பதபாடம் சொல் என்றால் மயங்காமல் ஏற்றக்குறைவின்றி இருநூற்றைம்பது பதங்கள் சொல்லி நிறுத்துதலாம்.

சிறை என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பலபொருள்களுண்டு; ஜலப்ரார்த மென்னும் பொருளை இங்குக்கொள்க. (டு)

உறியார்ந்த நறுவெண்ணையொளியால்சென்றங்கு

உண்டானைக் கண்டாய்ச்சி யுரலோடார்க்க *

தறியார்ந்த கருங்களிறே போலநின்று

தடங்கண்கள் பனிமல்குந் தன்மையானை *

வெறியார்ந்த மலர்மகள் நாமங்கையோடு

வியன்கலை யெண்டோளினுள் விளங்கு * செல்வச்

செறியார்ந்த மணிமாடந் திகழ்ந்துதோன்றும்

திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன்நானே.

(கூ)

ஒளியால் { (தன்னுடைய புன்முறுவ
சென்று { லின்) காந்தியாலே
இருட்டான இடங்
களிலே) நடந்து சென்று

அங்கு { அவ்விடங்களிலே

உறி ஆர்ந்த { உறிகளிலே நிரம்பிய

நறு { மணம்மிக்க வெண்ணெயை

உண்டானை { வாரியுண்ணும்போது
ஆய்ச்சி கண்டு { யசோதையானவள் கண்டு

உரலோடு { உரலோடே பிணைத்துக்
ஆர்க்க { கட்ட

(அதனாலே)

தறி ஆர்ந்த { கட்டுத்தறியிலே சேர்த்துக்
கரு களிறு { கட்டப்பட்ட கரிய யானை
போல நின்று { போலக் கட்டுண்டிருந்து

தட கண்கள் { பெரிய திருக்கண்கள் நீர்
பனி மல்கும் { நிரம்பப்பெற்ற தன்மை
தன்மையானை { யையுடைய பெருமானை,

வெறி ஆர்ந்த { பரிமளம்நிறைந்த தாமரைப்
மலர் மகள் { பூவில்-பிறந்த பிராட்டி
யோடும்

நா { ஸரஸ்வதியோடும்
மங்கையோடு

வியன் கலை { அழகிய மானை வாஹனமாக
எண் தோளி { வுடையளாய் எட்டுத்
ன { தோள்களை யுடையாளான
துர்க்கையோடும்

விளங்கு { விளங்குகையாகிற் செல்
செல்வம் { வத்தையுடையதும்

செறி ஆர்ந்த { நெருக்கம்பொருந்திய

மணி மாடம் { ரத்னமயமான மாடங்கள்

திகழ்ந்து { மிகவும் விளங்கப்பெற்றது
தோன்றும் { மான

திருக்கோவலூரதனுள்—; நான் கண்டேன்—.

[உறியார்ந்த.] * ஏராரிடைநோவ எத்தனையோர் போதுமாய்ச் சீரார்தயிர் கடைந்து வெண்ணெய் திரண்டதனை நாராருறியேற்றி நன்கு அமையவைத்த தனைக் கண்ணபிரான் கள்ளனாகச் சென்று வாரி விழுங்கும்போது கையும் வாயும் வெண்ணெயுமாகக் கண்ட யசோதையானவள் 'இப்படிப்பட்ட திங்கோ நீ செய்வது' என்று சிறி ஒரு உரலோடே பிணைத்துத் தாம்பிலால் கட்டிவைப்பன்; அப்போதிருக்கும் நிலை, கட்டுத்தறியிலே கட்டிவைத்த யானைக்குட்டியோ! என்னலாம்படியிருக்கும்; மெய்யேவருந்தி அமுபவன்போலக் கண்ணீர் தரும்ப நிற்பன்; அந்த நீர்மை இன்றைக்கும் விளங்குமாறு ஸேவைஸாதிக்கத் திருக் கோவலூரிலே கண்டேனென்கிறார்.

முதலடியில், “ஒளியாச் சென்று” என்றும் “ஒளியால் சென்று” என்றும் பாடபேதமுண்டு. முந்திப்பாடத்தில், ஒளியா—‘செய்யா’ என்னும் வாய்பாட்டிற்றந்தகால வினையெச்சம்: ஒளிந்துகொண்டு என்றபடி. “ஒளியா

வெண்ணெயுண்டானென்று உரலோடாய்ச்சி யொண்கயிற்றால், விளியாவார்க்க ஆப்புண்டு விம்மியழுதான்” என்று மேலே ஆறும்பத்தினு மருளிச்செய்வர். “ஒளியால்” என்ற பிந்தினபாடத்தில், 1. “நாளிளந்திங்களைக் கோள்விடுத்து, வேயகம் பால் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட” என்கிற பாசுரத்தின் படியே பொருள் கொள்ள வேணும்: அதாவது—உறிகளிலே சேமித்து வைத்த வெண்ணெயைக் களவுகாணப் போனபோது, தன் திருநிறத்தின் இருட்சி யாலும் அவ்விடத்தின் இருட்சியாலும் ஒன்றற் தெரியாமையாலே தடவாநிற்கச் செய்தே கையிலே வெண்ணெய்த் தாழிகள் அகப்பட்ட மகிழ்ச்சியினால் சிரிப்புண்டாகும்; பூர்ண சந்திரனுடைய கிரணம்போலே திருமுத்துக்களின் ஒளி புறப்பட்டவே, அந்த ஒளியையே கைவிளக்காகக் கொண்டு அமுது செய்வனென்க. ஆகவே, இப்பாட்டில் ஒளியால் என்றது—திருமுத்துக்களின் ஒளியினாலே என்றவாறு. இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியக்கியானத்தை அச்சிடுவித்தவர்கள் (‘உஸ்ரா ஸ்ரா’ என்றதுபோலே) அந்நித்தமாக அச்சிடு வித்துள்ளார்; அதாவது—“[ஒளியால் சேன்றங்குண்டானே.] களவாலேயன்றியே ‘நாளிளந்திங்கள்’ இத்தயாதிப்படியே.” என்று அச்சிடுவிக்கப்பட்டுள்ளது இந்த வாக்கியம் எங்கனையிருக்கவேணுமென்றால், “களவாலே. அன்றியே, நாளிளந்திங்களித்தயாதிப்படியே.” என்று இரண்டு வாக்கியமாக இருக்கவேண்டும் ஒளியா என்ற பாடத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி ‘களவாலே’ என்று பொருளுரைத்தார். ஒளியால் என்றபாடத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி “அன்றியே” என்று பச்சாந்தரமாக வேறொரு பொருளை ஸூசிப்பித்தார் என்னுணர்க.

தறி—யானைகட்டும்கம்பம். உரலைத் தறியாகவும், கண்ணபிரானைக் கருங்கனிருகவும் கொள்க.

[வேறியார்த்த மலர்மகளித்தயாதி.] ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியும் ஸரஸ்வதியும் தூர்க்கையும் திருக்கோவலூரில் விளங்குகின்றனராம். 2. “விர்தைமேய கற்புடைய மடக்கன்னி காவல்பூண்ட கடிபொழில் சூழ் நெடுமறுகில் கமலவேலி, பொற்புடைய மலைபரையன் பணிய நின்ற பூங்கோவலூர்” என்கிறபடியே திருக்கோவலூரில் தூர்க்கையானவள் சேஷத்ரபாலநம் செய்து கொண்டிருக்கின்றமைபற்றி வியன்கலையெண்ணோளினுள்விளங்கு எனப்பட்டது. தூர்க்காதேவி மான்வாஹனமுடையவனென்பது “வெய்யகலைப்பாகி” (1—3—9.) என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழிப்பாசுரத்தாலும் விளங்குமென்க.

இனி, மலர்மகளாகிய பெரியபிராட்டியாரும் நாமங்கையாகிய ஸரஸ்வதியும் விளங்குகையாவது—திருக்கோவலூரிலுள்ளாரடங்கலும் லக்ஷ்மீ கடாசூழ் பெற்ற செல்வர்களாகவும் ஸரஸ்வதி கடாசூழ் பெற்ற வித்வான்களாகவும் இருக்கை. ஸரஸ்வதி நாக்கில் திகழும் தெய்வப்பெண்ணுதலால் நாமங்கை என்று பெயர் பெறுவள். (சு)

இருங்கைம்மா கரிமுனிந்து பரியைக்கீறி

இனவிடைக ளேழுடர்த்து மருதஞ்சாய்த்து *

வருஞ்சகட மிறவுதைத்து மல்லையட்டே

வஞ்சம்செய் கஞ்சனுக்கு நஞ்சானுனை *

கருங்கமுகு பசும்பாளி வேண்முத்தீன்று

காயெல்லாம் மரகதமாய்ப் பவளங்காட்ட *

செருந்திமிக மொட்டலர்த்தும் தேன்கொள்சோலைத்

திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன்னானே.

(6A)

இரு கை மா
கரி முனிந்து { நீண்ட துதிக்கையையுடைய
ஐந்துவரகிய (சுவலயா
பீடமென்னும்) யானை
யைச் சிறிமுடித்து

பரியை கீறி { குதிரை வடிவெடுத்துவந்த
கேசியென்னு மகாரனைப்
பிளந்தொழித்து

இனம் ஏழ்
விடைகள்
அடர்த்து { ஒன்றோடொன்று ஒத்த
ஏழு ரிஷபங்களையும்
(நப்பின்னைக்காக)
வலியடக்கி

மருதம்
சாய்த்து { இரட்டை மருதமரத்தை
முறித்து

வரும் சகடம்
இற
உதைத்து { (தன்னைக்கொல்லு) மேல்
விழுந்த சகடம் முறியும்
படி அதிநையுதைத்து

மல்லை அட்டி மல்லர்களை த்வம்ஸம்பண்ணி
(கடைசியாக)

வஞ்சம் செய் { கபடச்செயல்களைச் செய்து
கஞ்சனுக்கு வந்த கம்ஸனுக்கு
நஞ்ச ஆளுனை விஷமாகி அவனையும்
முடித்த பெருமானை,—

கரு கமுகு { கறுத்த பாக்கு மரங்களி
னுடைய

பசு பாளி பசுமைதங்கிய பாளையானது

வெண் முத்து { வெளுத்த முத்துக்களை
நன்று வெளிப்படுத்தவும்

காய் எல்லாம் (அதன்) காய்களெல்லாம்

மரதகம் ஆய் மரதகம்போல் விளங்கவும்

(அவற்றின் கனிகள்)

பவளம் காட்ட பவழங்களைக்காட்டவும்

செருந்தி சுரபுன்னைகள்

மொட்டி மொக்குகளை

மிக { மிக அலரச்செய்யவும்
அலர்த்தும் பெற்ற

தேன் கொள் { தேன்னிறைந்த சோலைகளை
சோலை யுடைய

திருக்கோவலூரதனுள், நான் கண்டேன்—.

[இருங்கைம்மாகரிமுனிந்து.] திருக்கோவலூராயனருடைய ஐந்தாறு சிறுச்சேவகங்களை முன்னடிகளில் நெஞ்சார அநுஸந்திக்கிறார். வில்விழுவென்கிற வியாஜம்வைத்துக் கம்ஸனுலழைக்கப்பட்டு அரண்மனையினுள் புகும் போது வாசலிலே எதிர்த்துவந்த மதயானையை முனிந்தான் ; கம்ஸனுலேவப் பட்ட ஓரஸூரன் குதிரையின் வடிவோடு ஆயர்கள் நடுங்கும்படி களைத்துத் துரத்திக்கொண்டு தன்மேற் பாய்ந்துவர, தன் திருக்கையை நன்றாகப் பெருக்கி நீட்டி அதன் வாயிற் கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களை யுதிர்த்து உதட்டைப் பிளந்து அதனுடம்பையும் இருபிளவாக வகிர்ந்து தள்ளினன் ; நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணஞ்செய்து கொள்ளுதற்காக அவள்தந்தை கர்யாசல்கமாகக் குறித்தபடி யாவர்க்கும் அடங்காத அஸூராவேசம்பெற்ற ஏழு எருதுகளையும்

ஏழு திருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கினன்; குழந்தைப் பருவத்தில் யசோதை திருவயிற்றில் கயிற்றினால்கட்டி ஒருரலிலே பிணித்துவிட, அவ்வுர லையுமிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருதமரத்தின் நடுவே சென்றபோது அவ்வுரல் குறுக்காய்நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரங்க ளிரண்டும் முறிந்து விழும்படி செய்தனன்; நந்தகோபர் திருமாளிகையில் ஒரு வண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே தன்னைத் தொட்டிலிலிட்டிக் கண்வளர்த்தி யசோதை யமுனை நீராடப் போனபோது கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அசுரனொரு வன் அச்சகடத்தில் வந்து ஆவேசித்து, சிசுவாகிய தன்மேலே விழுந்து தன் னைக் கொல்லமுயன்றதை அறிந்த தான் பாலுக்கு அழுகிற பாவனையிலே தன் சிறிய திருவடிகளை மேலே தூக்கி உதைத்து அச்சகடம் கீழே விழுந்து முறி யும்படி செய்தான்; சாணூரன் முஷ்டிகன் முதலிய மல்லவீரர்களை மற்போரில் வென்றான்; கடைசியாக, மஞ்சத்தின்மீது வீற்றிருந்த கம்ஸன்மேல் வேகமாக எழும்பி அவனது கிரீடம் கழன்று கீழே விழும்படி அவனைத் தலைமயிர் பிடித் துத் தரையில் தள்ளி அவன்மேல் தான் விழுந்து அவனைக் கொன்றிட்டனன்; இப்படிப்பட்ட சிறுச்சேவகங்கள் செய்தருளின பெருமானைத் திருக்கோவ லூரிலே கண்டேன்.

அத்திருப்பதியின் சோலையினழகைப் பின்னடிகளிற் பேசுகிறார். முத்து, மரதகம், பவளம் முதலிய சிறந்த பொருள்கள் பொழில்களினின்று வெளி வருகின்றனவென்று சமீபக்காரமாக அருளிச்செய்தவாறு. (எ)

பாரேறு பெரும்பாரம்தீரப் பண்டு

பாரதத்துத் தூதியங்கி * பார்த்தன்சேல்வத்

தேரேறு சாரதியாயேதிரந்தார்சேனை

சேருக்களத்துத் திறலழியச் செற்றுன்தன்னை *

போரேறென் றுடையானு மளகைக்கோனும்

புரந்தரனும் நான்முகனும்பொருந்துமுர்போல் *

சீரேறு மறையாளர் நிறைந்த சேல்வத்

திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன்நானே.

(அ)

பார் ஏறு { பூமியின் மேலேறிக்கிடந்த
பெரு பாரம் { பாங்கன் தொலைவதற்
தீர { காக
பண்டு { முற்காலத்தில்
பாரதத்து { பாரதயுத்தம் ஸமீபித்த
போது
தூது இயங்கி தூதுசென்றவனும்,
பார்த்தன் { அர்ஜுனனுடைய
சேல்வம் தேர் { அழகிய தேரையேறி
ஏறு சாரதி { நடத்தின பாகனாகி
ஆய் }

எதிரந்தார் { எதிரிகளின் சேனையை
சேனை
செரு களத்து { போர்க்களத்திலே
திறல் அழிய வலிமாரும்படி செய்து
செற்றான் { ஒழித்தவனுமான
தன்னை { பெருமானே,
போர் ஏறு { (செருக்காலே) கரைபொரு
ஒன்று { கிற ஒரு ஏருதை வாலுற
உடையானும் { மாகவுடைய சிவனும்
அளகை { குபேரனும்
கோனும் }

புரந்தரனும்	தேவேந்திரனும்	சீர் ஏறு மறையாளர் } சிறந்த வைதிகர்கள் நிறைந் நான்முகனும் பிரமனும் } திருக்கையாகிற செல்வம் நிறைந்த பொருந்தும் } செல்வம் } பொருந்திய
பொருந்தும்	சித்யவாஸம் செய்யப்பெற்ற	
ஊர் போல்	{ வாணுலகத்துஸ்தானங்களைப் போன்று	

திருக்கோவலூராதனுள், நான் கண்டேன்—.

[பாரேறுபெரும்பாரந்தீர.] பூமிதேவிக்குத் தன்மீது ஸஜ்ஜனங்கள் எத் தனை கோடிக்கணக்காக இருந்தாலும் அவர்களைச் சுமப்பது இலவம்பஞ்சைச் சுமப்பதுபோல் வருத்தமற்றிருக்கும்; ஒரு துஷ்டனுண்டாகிலும் இரும்புமூட் டையைத் தாங்குவதுபோல் மிகவருத்தமாம். ஆதலால், த்வாபரபுகத்தில் இப் பூமியின்கண் பிறந்திருந்த கம்ஸன் சிசுபாலன் துரியோதனாதியர் முதலிய கொடிய வர்களின் பாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் பூம்பிராட்டி கோருபத்தைத் தரித்து மேருமலைபுனச்சியிலுள்ள தேவர்களின் ஸபையையடைந்து அச் சபைநடுவில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனை வணங்கித் தனதுதுயரத்தை முறைபிட்டு இவ்வஸுரர்களைத் தொலைத்துத் தன்னைச் சுகப்படுத்த வேனுமென வேண்டிக் கொள்ள அதற்கு நான்முகன் சிறிதுகாலம் யோசித்து ‘இது நம்மாலாகாது, ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தனாய் ஸர்வலோகபிதாவாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு அறிவித்து அவர்மூலமாக இக்காரியத்தை நிறைவேற்றுவிக்க வேணும்’ எனக் கருதி அந்தப் பூமிடையும் மற்றுமுள்ள தேவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு போய்ப் பாற்கடலுள் பள்ளிகொள்கின்ற பரமனைத்தொழுது துதிக்க, திருமால் அருள்புரிந்த சிந்தை கொண்டு அவர்கட்குக் காட்சித்து யோகசேஷம்ங்களை விசாரித்து அவர்கள் வந்த வரலாற்றை உணர்ந்தருளி ‘உங்கள் கருத்தையறிந்து கொண்டேன், நான் வஸுதேவ தேவிகளின் கர்ப்பத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாக வந்து பிறந்து ஸாதுபரித்ராணமும் துர்ஜநவிராசமும் தர்மஸம்ஸ்தாபநமும் செய்யக்கடவேன்’ என்று சோதிவாய்திறந்து அருளிச்செய்து அவர்களை யனுப்பிவிட்டு அப்படியே வந்து அவ்ந்தரித்துப் பாண்டவனாதனையும் பார்த்த ஸாரதியாயும் காரியங்கள்செய்து மண்ணின்பாரத்தை நீக்கின பெருமானைத் திருக்கோவலூரில் கண்டேன்.

அத்திருக்கோவலூர் எப்படிப்பட்டதென்னில்; காமனை வென்றுஜிதேந்திரியராயுள்ளவர்கள் பலர் நிறைந்திருப்பதை நோக்குங்கால் ரிஷபவாஹனாகிய சிவபிரான் பொருந்தும் ஊரோ இது! என்னும்படியாயும், செல்வம்மிக்கவர்கள் நிறைந்திருப்பதை நோக்குங்கால் குபேரப்பட்டணமாகிய அளகாபுரியோ இது! என்னும்படியாயும், அழகுமிகுதியை நோக்குங்கால் தேவேந்திர பவனமோ இது! என்ன வேண்டுமடியாயும், வேதம் வல்லார்கள் நிறைந்திருப்பதைக் கண்டால் நான்முகனுறையும் ஸத்யலோகமோ இது! என்னவேண்டுமடியாயு மிருக்கும்

புரந்தரன்—தற்சம வட சொல்.

...

...

...

(அ)

துவடிவிற்பார்மகள் பூமங்கையோடு

சுடராழி சங்கிருபால் பொலிந்துதோன்ற *

காவடிவிற் கற்பகமேபோலரின்று

கலந்தவர்கட் கருள்புரியுங் கருத்தினுனை *

சேவடிகை திருவாய்கண் சிவந்தவாடை

செம்பொன்செய் திருவுருவமானுன் தன்னை *

தீவடிவிற் சிவனயனே போல்வார்மன்னு

திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன்நானே.

(க)

துவடிவின் அழகிய வடிவையுடைய

பார் மகள் பூ { பூமிப்பிராட்டியோடும்
மங்கையோடு { பெரிய பிராட்டியோடும்
கூடி

இருபால் இரண்டு திருக்கைகளிலும்

சுடர் ஆழி { திருவாழி திருச்சங்குடன்
சங்கு { பளபளவென்று விளங்க
பொலிந்து {
தோன்ற }

கா வடிவின் { சோலைசெய்திருக்கின்ற
கற்பகம் { கற்பகம்போல நின்று
போல நின்று }

கலந்தவர் { பத்தர்களுக்குக்
கட்கு அருள் { கிருபைபண்ணுந்
புரியும் { திருவுள்ளமுடையவனும்,
கருத்தினுனை }

சே அடிகை { சிவந்த திருவடிகள்
திருவாய் கண் { திருக்கைகள் திருப்பவ
சிவந்த ஆடை { ளும் திருக்கண் திருப்
கூடி { பீதாம்பரம் இவற்றோடு
கூடி

செம் பொன் { செம்பொன் போன்ற
செய் திரு { திருமேனியையுடைய
உருவம் { வனுமான பெருமானே
ஆனான் {
தன்னை }

தீ வடிவின் { நெருப்புப்போன்ற
சிவன் அயன் { வடிவையுடையனான
போல்வார் { சிவனும் பிரமனும் போல
மன்னு { ஆரிய பெரிய காரியங்கள்
செய்யவல்ல மஹான்கள்
பொருந்தியிருக்கிற
திருக்கோவலூரதனுள், நான் கண்டேன்—.

[துவடிவில்பார்மகள்.] ஸ்ரீதேவியும் பூதேவியும் இரண்டுபக்கத்திலும் திகழவும், இரண்டுதிருக்கைகளிலும் திருவாழி திருச்சங்குடன் பொலியவும் நின்று ‘பெரியதொரு கல்பவ்ருகூழ்மோ!’ என்னும்படியாக அடியவர்கட்கு ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணியருள்பவனும், செந்தாமரைபோன்ற திருவடி திருக்கை திருவாய் திருக்கண் ஆகிய அவயவங்களின் ஒளியாலும் பீதகவாடையின் கார்தியினாலும் செம்பொன்மயமான திருவுருவம் விளங்கப்பெற்றவனுமான பெருமானை, ‘ப்ரஹ்மருத்ரர்கர்போலே ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுந் பண்ணவல்ல பெருமை வாய்ந்தவர்களோ இவர்கள்!’ என்று நினைக்கலாம்படியான சிறப்பு வாய்ந்த மஹான்கள் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருக்கோவலூரிலே ஸேவிக்கப் பெற்றே நென்கிறார்.

காவடிவிற்கற்பகம் = கப்பும் கிளையுமாகப் பணைத்துப் பெரிய சோலை போலே பரந்துவிளங்குகிற கல்பவ்ருகூழ்த்தை எம்பெருமானுக்கு உவமை கூற லாமேயன்றி வெறும் கல்பவ்ருகூழ்த்தை உவமை கூறலாகாதென்க. கா—சோலை. கல்பகம்—வேண்டுவார் வேண்டினவற்றையெல்லாம் அளிப்பது என்று காரணப் பெயர்.

தீவடிவிற்கிவன் = “ஒருருவம் பொன்னுருவம் ஒன்று செந்தீ” என்பர் திரு நெடுந்தாண்டகத்திலும். (க)

வாரணங்கொளிடர்கடிந்தமாலை, நீல
மரதகத்தை மழைமுகிலே போல்வான்தன்னை *
சீரணங்கு மறையாளர்நிறைந்த செல்வத்
திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேனென்று *
வாரணங்கு முலைமடவார் மங்கைவேந்தன்
வாட்கலியனோலி யைந்துமைந்தும்வல்லார் *
காரணங்களாலுலகம் கலந்தங்கேத்தக்
கரந்தெங்கும் பரந்தானைக் காண்பர்தாமே. (ஐ)

வாரணம் { கஜேந்திராழ்வானடைந்த
கொள் இடர் { துக்கத்தைப்போக்கின
கடிந்த மாலை { பெருமானும்
நீலம் மரதகம் { கருநெய்தற்பூ, மரததப்
மழை முகில் { பச்சை, குளிர்ந்த மேகம்
போல்வான் { ஆகிய இவற்றை யொத்த
தன்னை { வனுமான கோபாலனை,
சீர் { ஆத்மகுணங்களாலே
அணங்கு { (அனைவரும்) ஆசைப்பட்டக்
மறையாளர் { கைய
நிறைந்த செல்வம் { நிறைந்திருக்கையாகிற
திரு கோவலூர் { அழகுபொருந்திய
அதனுள் { திருக்கோவலூரென்னுள்
கண்டேன் { திருப்பதியிலே
என்று { ஸேவிக்கப்பெற்றே
வார் அணங்கு { கச்சினால் அழகுபெற்ற
முலை மடவார் { முலைகளையுடைய மாதர்
மங்கை { நிறைந்த திருமங்கை
வேந்தன் { நாட்டுக்கு
தலைவரும்

வான் { வாட்படையை நிரூபகமாக
கலியன் { வுடையருமான
ஒலி { திருமங்கையாழ்வார்
ஐந்தும் { அருளிச்செய்த
ஐந்தும் { இப்பத்துப் பாசாங்களையும்
வல்லார் தாம் { ஓதவல்லவர்கள்,
(என்ன பலனைப் பெறுவார்களெனில் ;)
உலகம் { உலகத்திலுள்ள பலவகை
காரணங் { யதிகாரிகள்
களால் { தங்கள் தங்களுக்கு
கலந்து { இஷ்டமான பலன்களைப்
எத்த { பெறவேண்டிய
கார்த்த எங்கும் { காரணத்தினால்
பரந்தானை { திரண்டு வந்து
காண்பர் { துதிக்க
ஒருவர்க்கும் காணவொண்
நைதபடியிருந்து
எல்லாவிடங்களிலும்
வியாபித்திருக்கின்ற
பரமாத்மாவை
காண்பர் { ஸேவிக்கப்பெறுவார்கள்.

[வாரணங்கொள்.] கஜேந்திராழ்வானுடைய துன்பத்தைத் தொலைத்தவ
னும் கறுத்துக் குளிர்ந்த திருவடிவையுடையவனுமான ஸர்வேச்வரனை ஆத்ம
குண பரிபூர்ணரான வைதிகர்கள் நிறைந்த திருக்கோவலூரில் தாம் ஸேவிக்கப்
பெற்றமையைத் திருமங்கையாழ்வார் வெளியிட்ட பாடலாகிய இத்திருமொழி
ளையக் கற்றுணரவல்லவர்கள் ஸர்வவ்யூபியான ஸர்வேச்வரனை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்

350 பெரிய திருமொழி-உ-பத்து. டி-திரு. மஞ்சாவேரையேழும்.

பெறுவார்களென்று இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலன்சொல்லித் தலைக்கட்டி ராயிற்று.

வாரணம்—தற்சமவட்சொல். சீரணங்கு மறையாளர்—ஆத்மகுணபூர்த்தி யைப் பார்த்தவாறே ‘இவர்களுக்கு நாம் அடிமைப்பட்டக்கடவோம்’ என்று விரும்புதற்கு உரிய அந்தணர்களாம் திருக்கோவலூரிலுள்ளார்.

“வாரணங்குமுலைமடவார்மங்கை” என்று மங்கை நாட்டின் சிறப்பு சொன்னபடி: சோலைவாய்ப்பு, வயல்வீறு, மதிட்பொலிவு முதலியவற்றைச் சொல்லும் முகத்தால் நகரத்தின்கிறப்பை வெளியிடுதல்போல, மாதர்களின் மேன்மையைச் சொல்லும் முகத்தாலும் வெளியிடுதலுண்டு; “ஒப்பவரில்லா மாதர்கள் வாழும் மாடமாமயிலைத் திருவல்லிக்கேணி” என்றாற்போல.

காரணங்களால் எத்த ஐச்வர்யம் வேணுமென்றும் புத்ரஸந்தானம் வேணுமென்றும் இந்திரலோகம் வேணுமென்றும் இப்படி பலபல அபேகைக் கள் காரணமாக எத்துமவர்களுக்கும் பலன் அளிக்க எங்கும் புதுர்து பரந்திருக் கிறானாம் எம்பெருமான்.

“ஐச்வர்யத்துக்காகவும் ஆத்மப்ராப்திக்காகவும் பகவத் ப்ராப்திக்காகவும் லோகத்திலுள்ளார் திரண்டு ஆச்ரயிக்க, ஆச்ரயித்தபோதே ஆச்ரிதர்க்கு அபேகிதத்தைக் கொடுக்கக்காக எங்கும் புக்கு வ்யாபித்து அந்யைரத்ருஷ்ட னாய் [—ஒருவர் கண்ணுக்கும் புலப்படாதவனாய்] ‘நம்மை ஆச்ரயிப்பார் ஆரோ?’ என்று அவஸரபாதிக்கூனாய் நிற்கிறவனைக் காணப்பெறுவர்” என்ற வியாக்கியான வருளிச்செயல் இங்கு அதுஸந்திக்கத் தரும் ... *

அடிவரவு:—மஞ்சு கொந்து கொழுந்து தாங்கு கறை யறி இருக்கை பார் துவடிவின் வாரணம் இருந்தண்.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
பெரிய திருமொழி திவ்யார்த்த தீபிகையில்
இரண்டாம்பத்து முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பேரிய திருமொழியின் முதலிரண்டு பத்துக்களில்

ஆழ்வார் அநுஸந்தித்தருளின

இதிஹாஸ புராண கதைகளின் அடைவும்,

அக்கதைகள் அமைந்த பாசுரங்களின்

தலைப்பும்.

[பாசுரங்களின் தலைப்புக் குறிப்பு.]

1. * திருமால் மீளாய்த்
திருவவதரித்தது.
[இதன் விவரணம் அடியில்
காண்க.]	}	மின்னுமாமுதில்மேவு. அன்னமுமின்னுமாமையுமரி யும்.
2. அன்னமாய்த்
திருவவதரித்தது.
[இதன் விவரணம் 214 ம்
பக்கத்தில் காண்க.]		
3. ஆமையாய்த்
திருவவதரித்தது.
[270ம் பக்கத்தில்
விவரணம் காண்க.]	}	ஷெ
4. கடல் கடைந்தது.
[விவரணப்பக்கம் 271.]		
5. பெண்ணாகி
அமுதளித்தது.
[271ம் பக்கத்தில் விவரணம்]	}	நண்ணாதவாள்வுணர். பெண்ணாகியின்னமுதம்.
வஞ்சனைசெய்யத் தாயுரு.
6. பன்றியாகிப் பாரகம்
கீண்டது.
[231ம் பக்கத்தில் விவரணம்.]		
	}	வென்றியே வேண்டி. ஏனமுனாகி யிருநிலமிடந்து.
கிடந்தானைத் தடங்கடலுள், ஏனத்தினுருவாகி.

1. * மத்ஸ்யாவதாரத்தின் வரலாறு :—முன் ஒரு கல்பத்தின் முடிவில் நான்முகக் கடவுள் துயில்கொள்ளாநிற்க, அவனது முகங்களினின்று வெளிப்பட்டுப் புருஷரூபத்துடன் உலாவிக்கொண்டிருந்த நான்கு வேதங்களையும் சோமுகனென்னும் அசுரன் கவர்ந்துகொண்டு பிரளய வெள்ளத்தினுள் மறைந்துசெல்ல, எம்பெருமான் அதனையுணர்ந்து ஒரு பெரு மீனாகத் திருவவதரித்து அப்பெருங் கடலினுட்புகுந்து அவ்வசுரனைத் தேடிப்பிடித்துக் கொண்டு அவன் கவர்ந்துசென்ற வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து அவற்றைப் பிரமனுக்குக் கொடுத்தருளினன் என்பதாம். (இவ்வரலாற்றில் வேறு வகைகளையுங் கூட்டி விரித்துரைத் தலுமுண்டு; விரிவுக்கு அஞ்சி இங்கே விடுக்கப்பட்டது.)

7. நரசிங்கவருக்

கொண்டதும் இரணியன்
அகலம் பிளந்ததும்.
[விவரணம் 42ம் பக்கத்தில்.]

மறங்கொள்ளாரிபுருவென. மான்முனிந்தொருகால்.
எனோஞ்ச வெஞ்சமத்துள். அங்கண் ஞாலமஞ்ச 1+9.
எண்டிகைகளும். தூணையதனூடு. பள்ளியிலோதிவந்த.
காண்டாவன மென்பதோர்கூடு. தாங்காததோராளரியாய்.
புகராருருவாகி முனிந்தவனை. பேணதவலியரக்கர்
மெலிய. பெண்ணாகியின்னமுதம். படநாகத்தனைக்
கிடந்து. திரிபுரமூன்றறித்தானும். திண்படைக்கோளரி
யின். அன்னமும்னுமாமைபுமரியும்.

8. மாவலிபக்கல்

மண்ணிரந்தளந்தது.
[விவரணம்
உலகப்பிரசித்தம்.]

தாயாய்வந்தபேயுயிரும். காண்டாவனமென்பதோர்.
கிடந்தானைத் தடங்கடலுள். தொண்டாப்பார்தாம் பரவும்.
இலகிய நீண்முடிமாவலி. உண்டாயுறிமேல்.

9. பரசுராமாவதாரம்.

[விவரணப்பக்கம் 246.]

பாராருலகும் பணிமால்.

10. சூர்ப்பணகையை

அங்கபங்கம் செய்தது.
[விவரணப் பக்கம் 93.]

அடுத்தார்த்தெழுந்தாள்.

11. ஷீ கரணைக்கொன்றது.

[விவரணம் அடியிற்காண்க.]

கறைவளர்வேல்கரன்.

12. மாயமானை மாய்த்தது.

[விவரணப்பக்கம் 70-88.]

காணிடையுருவை. மான்முனிந்தொருகால்.
கிடந்தானைத்தடங்கடலுள்.

13. கவந்தனைக்கொன்றது.

[விவரணப்பக்கம் 342.]

கறைவளர்வேல்கரன்.

14. மராமரமேழெய்தது.

[விவரணப்பக்கம் 137.]

வண்கையானவுணர்க்கு.

15. வாலியை வதைத்தது.

[விவரணப்பக்கம். 35.]

வாலிமாவலத்து. கறைவளர்வேல்கரன்.

16. கடலில்

அணைகட்டினது.

[விவரணப்பக்கம் 39.]

கலங்கமாக கடலரிசூலம். கலையுங்கரியும்.
மாலுங்கடலார. குடைத்திறல் மன்னவனாய்.

17. மாலியைமடித்தது.

[விவரணப்பக்கம் 340.]

தாங்கரும் போர்மாலிபட.

18. பலராமாவதாரம்.

[விவரணப்பக்கம் 104.]

சிலம்படியுருவின். அலங்கெழுதடக்கையாயன்.

11 ஷீ. பஞ்சவடியில் சூர்ப்பணகை மூக்கறுப்புண்டு ஜகஸ்தானத்திலிருந்த தன் தமைய
னாகிய கரண்பக்கல் சென்று இச்செய்தியைச் சொல்லிப் புண்டமுது அவனுக்குக்
கோபத்தையுண்டாக்க, பிறகு அக்கரன் பதினாலாயிரம் ஸேகாதிபதிகளையும் ஸேனைகளையும்,
தூஷணன் த்ரிசிரஸ் என்பவர்களையும் இராமபிரானோடு போர்செய்ய அனுப்பினான். இரா
மன் அவர்களைத்தனைபேரையும் தாம் ஒருவராகவே கொண்டு வென்றிட, பிறகு இதனை
யறிந்த கரன் தானே நேரில்வந்து எதிர்க்க, இராமன் பிராட்டியை ஒரு மலைக்குவறையில்
வைத்து லக்ஷ்மணனைக் காவலிட்டுவந்து அக்கரனோடு போர்செய்து, அகஸ்தியர் கொடுத்திருந்த
வைவத்தணவதகுஸ்வலில் நானேறிட்டு அம்பு தொடுத்தவிட்டு அவன்தலையைறுத்து வெற்றி
பெற்றனர்.

- 19 பேய்ச்சியின் முலையைச்சுவைத்து உயிருண்டது. [விவரணப்பக்கம் 55.] { முற்றமூத்துக்கோல் துணையா. பேயிடைக்கிருந்துவந்த. தாயாய்வந்த பேயுயிரும். பள்ளியாவது பாரத்கலரங்கம். வஞ்சனைசெய்யத் தாயுருவாகி. உடம்புருவில் மூன்றென்றாய். பேய்த்தாயை முலையுண்ட. பேணாதவலியரக்கர் மெலிய, பஞ்சிச்சிதுகூழை.
20. தானாநிமிர்த்துச் சகடுமுறித்தது [விவரணப்பக்கம் 261.] { பாய்ந்தானத்திரிசகடம். இருங்கைமாகரிமுனிந்து.
21. மருதமரம் முறித்தது. [விவரணப்பக்கம் 133.] { நின் மராமருதிற்று வீழ். பாராயதுண்டுமிழந்த. படநாகத்தனைக்கிடந்து. இருங்கைம்மாகரிமுனிந்து.
22. \$ காளிய மர்த்தனம். [விவரணம் அடியிற்காண்க.] { தூம்புடைத்தின்கை.
23. கேசியைக்கொன்றது. [விவரணப்பக்கம் 253.] { பாராயதுண்டுமிழந்த. இருங்கைம்மாகரிமுனிந்து.
24. கோக்கின்வாயைக் கிழித்தேறித்தது. [விவரணப்பக்கம் 131.] { கொங்கலர்ந்த மலர்க்குருந்தம்.
25. விளங்கனிவீழ்த்தது. [விவரணப்பக்கம் 112.] { நெஞ்சினால் நினைந்தும்.
26. குருந்தோசித்தது. [விவரணப்பக்கம் 131.] { கொங்கலர்ந்தமலர்க்குருந்தம்.
27. குன்றெடுத்தது கோநிரைகாத்தது. [விவரணப்பக்கம் 134.] { பீளைசோரக்கண்ணிடுங்கி. அடுத்தார்த்தெழுந்தான். நின் மராமருதிற்று வீழ். இந்திரனுக்கென்றாயர்கள். பேய்த்தாயைமுலையுண்ட. மஞ்சயர்மாமணிக்குன்றமேந்தி.
28. குரவை கோத்தது. [விவரணப்பக்கம் 136.] { பார்த்தற்காயன்று. பேய்த்தாயை முலையுண்ட.
29. குடக்கூத்தாடினது. [விவரணப்பக்கம் 260.] { பேய்த்தாயை முலையுண்ட.
30. ஏழ்விடை செற்றது. [விவரணப்பக்கம் 40.] { துடிக்கொன்றுண்ணிடை. தேரணங்கல்குல். மானேய்மடநோக்கி. பந்தனைந்தமெல்விரலாள் பாவை. பிறையுடைவாணுதல். இருங்கைம்மாகரிமுனிந்து.
31. குவலயாபீடத்தைக் கொன்றெழுதித்தது. [விவரணப்பக்கம் 226.] { விற்பெருவிழவும். பாராயதுண்டுமிழந்த. கிடந்தானத் தடங்கடலுள். செம்பொனிலங்குவலங்கை. மஞ்சயர்மாமணிக்குன்றம். இருங்கைம்மாகரிமுனிந்து.

22 \$. ஒருநாள் கிருஷ்ணன் கன்றுகளை ஒட்டிக் கொண்டு ஒருவரும்லஞ்சரியாதவழியே போகத்தொடங்க, - மறுநாள் இடைப்பிள்ளைகள் அழைத்து 'க்ருஷ்ண! அவ்வழி நோக்க வேண்டா; அவ்வழியிற் சென்றால் யமுநாநதியில் ஓர்மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்கியினர் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பானத்துக்கு அநர் ஹமாம்படிசெய்த காளிய நென்னும் கொடிய ஐந்திலநாகம் குடும்பத்தோடு வாலஞ்செய்து கொண்டு அணுகினவர்களுனவரையும் பிணமாகிவிடுதலால் நாங்கள் அஞ்சுகின்றோம்' என்ன; அதைக்கேட்ட கண்ணபிரான் உடனே அக்காளிய நாகத்தைத் தண்டிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளங் கொண்டு அம்மடுவிற்குச் சமீபத்திலுள்ளதொரு கடம்பமரத்தின் மேலேறி அம்மடுவிற்குதித்து, கொடிய அந்நாகத்தின் படங்களின்மேலேறித்துவைத்து நர்த்தனஞ்செய்து நசுக்கி வலியடக்குகையில், மாங்கலிய பிணை இட்டருளவேண்டுமென்று தன்னவணங்கிப்பிரார்த்தித்த நாககன்னிகைகளின் விண்ணப்பத்தின்படி அந்தக்காளியனை உயிரோடு கடலிற் சென்று வாழும்படி விட்டருளினான்.

32. மல்லர்களை மடித்தது. } விற்பெருவிழவும். பாய்ந்தானத்திரிசகடம்.
[விராணப்பக்கம் 226, 261.] } இருங்கைம்மா கரிமுனிந்து.
33. வில்விழவைச்செற்றது. } விற்பெருவிழவும்.
[விராணப்பக்கம் 226.] }
34. கம்ஸனைக் கொன்றது. } விற்பெருவிழவும். இருங்கைம்மாகரிமுனிந்து.
[விராணப்பக்கம் 226.] }
35. பேளண்டரகனைப் }
பரிசுழித்தது. } புகராருருவாகி.
[விராணப்பக்கம் 248.] }
36. காண்டாவன }
மெரியக்கண்டது. } காண்டாவனமென்பதோர். பூண்டவத்தம்பிறர்க்கு.
[விராணப்பக்கம் 241.] }
37. பார்த்தன்தேரில் }
பாகனாயிருந்தது. } விற்பெருவிழவும். அந்தகன்சிறுவன். பாரேறுபெரும்பாரம்.
[இஃது உலகப்பிரசுத்தம்.] }
38. ஆழியால் இரவியை }
மறைத்தது. } அலமன்னுமடல்.
[விராணப்பக்கம் 243.] }
39. அரனது சாபத்தை }
அகற்றினது. } மாண்முனிந்தொருகால். வெந்தாரென்பும்.
[விராணப்பக்கம் 81.] } விற்பெருவிழவும்.
40. கஜேந்திரனைக் }
காத்தது. } மீனமர்பொய்கை. பாராயகுண்டெழிந்த.
[விராணப்பக்கம் 237.] } தூம்புடைத்திண்கை. கொழுந்தலரும்மலர்.
வாரணங்கொளிடர்கழந்த.
41. சந்திரனிடரைத் }
தீர்த்தது. } எண்முகைகளுமேழலகமும்.
[விராணப்பக்கம் 138.] }
42. சிவன்முதலியோர்க்குத் }
திருமேனியில் } பிணங்களுகாடதனுள்.
ஓர்கூறுகொடுத்தது. }
[விராணப்பக்கம் 280.] }
43. கற்கியவதாரம். }
[விராணப்பக்கம் 258.] } உடம்புருவின்மூன்று.
44. உலகமுண்டு }
ஆலிலைத்துயின்றது. } எண்முகைகளும். நீராரகடலும். பாலனுகுளாலமேழும்.
[விராணப்பக்கம் 138.] }
45. (சிவன் திரிபுர }
மெரித்தது.) } (திரிபுரமூன்றெரித்தானும்.)
[விராணப்பக்கம் 287.] }

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ :

பெரியதிருமொழி—முதலிரண்டுபத்துக்களின்

செய்யுளகராதி.

	பக்கம்.		பக்கம்.
அங்கண் ஞாலமஞ்ச	118	எண்டிசைகளு மேமூலகமும்	137
அடுத்தார்த்தெழுந்தாள்	92	எப்பாவம்பலவுமிவையே	184
அண்டமுமெண்டிசையும்	328	எம்பிரானெந்தை	26
அந்தகன்சிறுவன்	232	எய்த்தசொல்லோடு	61
அம்பரமனல்காலிலம்	139	எரிந்தபைங்கணிலங்கு	125
அலங்கெழுதடக்கை	300	எவ்வம்பெவ்வேவல்	122
அலமன் னுமடல்	241	ஏதம்வந்தணுகாவண்ணம்	115
அலைத்தபேழ்வாய்	120	ஏய்ந்தபேழ்வாய்	121
அன்றாயர் குலக்கொடியோடு	239	ஏவினார்கலியார்	113
அன்னமுமினுமாமையும்	303	ஏனத்தினுருவாகி	273
ஆவியேயமுதேயென	19	ஏனமுனாகியிருநிலம்	67
இடும்பையாலடர்ப்புண்டு	109	ஏனோஞ்சுவெஞ்சமத்துள்	94
இண்டைகொண்டு தொண்டர்	223	ஒதியாயிரநாமங்கள்	50
இண்டையாயினகொண்டு	204	ஒதினுமுன்பேரன்றி	295
இந்திரனுக்கென்று	230	கடஞ்சூழ்கரியும்	89
இரவுகூர்ந்திருள்	49	கடிகமமுநெடுமெறுகில்	281
இருங்கைம்மாகரிமுனிந்து	345	கண்ணையேழுலகுக்கு	189
இலகியரீண்முடி	331	கண்ணார்கடல்சூழ்	190
இலங்கைப்பதிக்கு	191	கரியமாழுகிற்படலங்கள்	51
இலங்கையுங்கடலும்	72	கரைசெய்மாக்கடல்	45
இற்பிறப்பறியீர்	27	கலங்கமாக்கடலரிகுலம்	38
இன்னுணைப்பதுமத்தலர்	231	கலயாமிகவித்வம்ஸம் (தனியன்)	12
ஈசுபோமினீங்கிரேஸ்மின்	63	கலைகளும் வேதமும்	314
உடம்புருவின மூன்றென்றாய்	256	கலையுங்கரியும்பரிமாவும்	86
உண்டாயுறிமேல்குறுநெய்	193	கள்வனேனானேன்	24
உரந்தருமெல்லணை	327	கறைவளர்விலக்கரன்	341
உலவுதிரையுங்குலவரையும்	90	கற்றிலேன்கலைகள்	29
உளங்கனிந்தருக்கும்	299	காசையாடைமூடியோடி	215
உறவுசுற்றமென்றென்றிலா	203	காண்டாவனமென்பதோர்	240
உறிகள்போல்மெய்ந்நரம்பு	57	கார்கொள்வேங்கைகள்	48
உறியார்ந்தருவெண்ணெய்	343	கார்மன்னுநீர்விசம்பும்	325
ஊரான் குடந்தையுத்தமன்	91	கானிடை யுருவைச்செசரம்	69
ஊழியிற்பெரிதாலநாழிகை	293	கிடந்தாணைத்தடங்கடலுள்	261
ஊனிடைச்சுவர்வைத்து	114	குடைத்திறல் மன்னவனுய்	332
எங்கள் கதியேயிராமாறுசு(தனியன்)	15	குலந்தருஞ்செல்வம்	30
என்னுமநாமியர்	316	குலந்தானெத்தனையும்	183

கூடியாடியுரைத்ததே	212	நாத்தழும்ப நான் முகனும்	126
கொங்கலர்ந்த மலர்க்குருந்தம்	130	நின்றமாமருதிற்றுவிழ	133
கொண்டலமாருதங்கள்	82	நீரார் கடலும் நிலனும்	192
கொந்தலர்ந்த நறுந்துழாய்	337	நெஞ்சினால் நினைந்தும்	111
கொழுந்தலருமலர்ச்சோலை	338	நெஞ்சக்கிருள்கடிதீபம் (தனியன்)	14
கொன்றேன் பல்லுயிரை	182	நெடுமாலவன் மேனிய	251
கோடியமனத்தால்	110	நோற்றேன் பல்பிறவி	187
சாந்தமும் பூனும்	291	பஞ்சிச்சிறுகுழை	278
சிலம்படியருவின்	103	படநாகத்தனைக்கிடந்து	267
சூதின் ப்பெருக்கி	105	பணங்களாயிரமுடைய	47
செங்கணுளியிட்டு	129	பண்கோமரானவாறும்	59
செங்கயல்தினைக்கும்	176	பந்தனைந்த மெல்லிரலாள்பாவை	219
செம்பொனிலங்கு	312	பந்திருக்கும் மெல்லிரலாள்	223
செழுநீர்மலர்க்கமலம்	279	பப்பவப்பர் மூத்தவாறு	61
சேமமேவேண்டி	21	பரதனுந் தம்பிசத்திருக்கனனும்	234
சேயனணியன் என சிந்தை	196	பள்ளியாவது பாற்கடல்	132
சேயனணியன் சிறியன்	211	பள்ளியிலோதிவந்த	235
சொல்லுவன் சொற்பொருள்	324	பற்றேலொன்றுமிலேன்	187
சோத்தநம்பியென்று	220	பாய்ந்தானைத்திரிசகடம்	260
தஞ்சமிலர்க்கென்	320	பாராயதுண்டுமிழந்த	252
தருக்கினால் சமன்செய்து	210	பாராருளும் பனிமால்வரையும்	245
தன்குடிக்கேதும்	297	பாருநீரெரிகாற்றினோடு	138
தாங்கரும் போர்மாலிபட	339	பாரேறு பெரும்பாரந்திர	346
தாங்காததோராளரியாய்	243	பார்த்தற்காயன்றுபாரதம்	135
தாயாய் வந்தபெயுயிரும்	93	பார்மன்னு கொல்புகழ்	334
தாயே தந்தையென்றும்	179	பார்வண்ணமட மங்கை	272
தாராவாரும் வயல்கூழ்ந்த	98	பாலனாகினாலமேழும்	220
திங்கைப்புவானெரிகாலாகி	221	பாலியாதுசெய்தாய்	206
திண்படைக்கோளரியின்	330	பிச்சச்சிறுபிழிச்சமண்	275
திரிபுரமூன்றெரித்தானும்	307	பிச்சச்சிறுபிழிபிடித்து	248
திவனும்வெண்மதிபோல்	285	பிணங்களகொடதனுள்	280
துடிகொள் துண்ணிடை	40	பிறையுடைவாணுதல்	333
துணிவினியுக்கு	74	பிளேசோரக்கண்ணிடுங்கி	58
துவரியாடையர் மட்டையர்	209	புகராருருவாகிமுனிந்தவனை	247
துளம்படுமுறுவல் தோழியர்க்கு	239	புலங்கொள் நிதிக்குவையோடு	277
துணையத னூடரியாய்	194	புலன்கன்றையமெய்யில்	64
தும்புடைத்திண்கைவன்றாள்	329	பூண்டவத்தம்பிறர்க்கடைந்து	254
துவடிவிற்பார்மகள்	348	பெண்ணையின்னமுதம்	264
தெரியேன்பாலகைய்	186	பேசுமளவன்றி துவம்மின்	250
தேரணங்கல்குல்	76	பேசுமின்திருநாமம்	139
தையலாள் மேல்காதல்	216	பேணுதவலியரக்கர்மெலிய	263
தொண்டாயினமுமிமையோரும்	96	பேயிடைக்கிருந்துவந்த	75
தொண்டாயார் தாம்பரவும்	265	பேய்த்தாயைமுலையுண்ட	259
நண்ணுதவாளவுணர்	270	பொங்குபோதியும்	208
நல்லெநெஞ்சே நார்தொழுதும்	127	பொன்னுலாம்பயலைபூத்தன	302

	பக்கம்.		பக்கம்.
மஞ்சாடுவரையேழும்	335	மேவியெப்பாலும்	318
மஞ்சயர்மாமணிக்குன்றம்	313	வஞ்சனைசெய்யத்தாயுரு	228
மஞ்சலாஞ்சோலை வண்டறை	32	வண்கையானவுணர்க்கு	136
மண்ணுயிரெரிகால்	185	வண்டுதண்டேனுண்டு	65
மறங்கொள்ளரியுருவென	42	வந்தாயென்மனம்புகுந்தாய்	197
மன்னவன்தொண்டையர்	321	வம்புலாங்குந்தல்மனைவியை	107
மன்னாவிம்மணிசப்பிறவியை	194	வருந்திரைமணிரீர்	83
மன்னுதண்பொழிலும்	237	வாடினேன்வாடி	17
மாலுங்கடலார	244	வாணிலாமுறுவல்	100
மாலேத்தனியே (தனியன்)	16	வாரணங்கொளிடர்கடிந்த	349
மானேய்கண்மடவார்	180	வாலிமாவலித்து	34
மானேய்மடநோக்கி	195	வாழிபரகாலன் (தனியன்)	12
மான்முனிந்தொருகால்	80	வானவர் தங்கள் சிந்தைபோல	201
மின்னுமாமுகில்மேவு	214	விண்டாரைவென்றாவி	275
மீனமர்பொய்கை	236	வில்லார்மலிவேங்கடம்	198
முதுகுபற்றிக்கைத்தலத்தால்	56	விற்பெருவிழவுங்கஞ்சனும்	225
முழுசிவண்டாடிய	317	வெந்தாரென்பஞ்சுமீறும்	95
முற்றமூத்துக்கோல்துணையா	54	வெந்திறல்களிறும் வேலைவாய்	79
முனிவன்மூர்த்திமூவராகி	222	வெந்திறல்வீரரில்	310
முனைத்தசிறற்றம்விண்சுட	125	வென்றியேவேண்டி	23
முன்னோர் தூதுவானரத்தின்	217	வேதத்தைவேதத்தின்	227
மென்றிபெழுவாய்	124		

